This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Esemplare in gran Ca

B 232.

600049565Z

TAYLOR INSTITUTION.

BEQUEATHED

TO THE UNIVERSITY

BY

ROBERT FINCH, M. A.

OF BALLIOL COLLEGE.

2905 d.26

ΑΛΚΙΦΡΟΝΟΣ
ΡΗΤΟΡΟΣ
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ALCIPHRONIS
RHETORIS
EPISTOLAE
GRAECE ET LATINE,
AD EDITIONEM
S. BERGLERI,
ACCURATISSIME IMPRESSAE.

TRAJECTI AD RHENUM,
APUD B. WILD ET J. ALTHEER,
MDCCXCI.

ΑΛΚΙΦΡΟΝΟΣ ΡΗΤΟΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΕΥΔΙΟΣ ΦΙΛΟΣΚΑΦΩι.

Χρηστὴν ἡμῖν ἡ θάλασσα τοτήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐτόρεσεν. ὡς γὰρ τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν, καὶ λάβρως κατὰ τοῦ πελάγους ἐπέπνεον ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων οἱ βορεῖς, καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, παντάχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπαλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσηράσσετο, τὰ δὲ ἔισω

ALCIPHRONIS RHETORIS

EPISTOLAE.

EVDIVS PHILOSCAPHO. I.

COmmoda nobis mare tranquillitate hodierno die ſtratum eſt. cum enim tertium hunc diem duraret tempeſtas, & valide verſus mare flaret a promontoriis Boreas, inhorreſceretque nigreſcens pontus, & ab undis ſpuma efflioreſceret, crebris undique per mare fractis fluctibus; (nam partim petris allidebantur, partim intrinſecus intumeſcentes rumpebantur:)

ἀνοιδοῦντα ἐῤῥήγνυτο, ἀεργία παντελὴς ἦν· καὶ τὰ ἐπὶ ταῖς ἠιόσι καταλαβόντες καλύβια, ὀλίγα ξυλισάμενοι κομμάτια, ὅσα οἱ ναυπηγοὶ πρώην ἐκ τῶν δρυῶν, ἃς ἐξέτεμον, ἀπέλιπον, ἐκ τούτων πῦρ ἀνάψαντες τὸ πικρὸν τοῦ κρυμοῦ παρεμυθούμεθα. τετάρτη δὲ ἅυτη ἐπιλαβοῦσα ἡμᾶς ἀλκυονὶς ὡς οἶμαι ἡμέρα, ἔστι γὰρ τοῦτο τῷ καθαρῷ τῆς αἰθρίας τεκμαίρεσθαι, πλοῦτον ἀθρόον ἀγαθῶν ἔδειξεν. ὡς γὰρ ὤφθη μὲν ὁ ἥλιος, πρώτη δὲ ἀκτὶς εἰς τὸ πέλαγος ἀπέσιλβε, τὸ πρώην νεωλκηθὲν σκαφίδιον σπουδῇ κατεσύραμεν· εἶτ' ἐνθέμενοι τὰ δίκτυα ἔργων εἰχόμεθα. μικρὸν δὲ ἄπωθεν τῆς ἀκτῆς χαλάσαντες, φεῦ τῆς ἐυοψίας, ὅσον ἰχθύων ἐξειλκύσαμεν· μικρὸν καὶ τοὺς φελλοὺς ἐδέησε κατασύραι ὕφαλον τὸ δίκτυον ἐξογκούμενον. ἐυθὺς οὖν ὀψῶναι πλησίον, καὶ τὰς εἴλας ἐπωμίους ἀνελόμενοι, καὶ τὰς ἑκατέρωθεν σπυρίδας ἐξαρ-

otium erat ſolidum: occupatisque tuguriis, quæ in littoribus erant, congeſtis paucis lignorum ſegmentis, quæ navium fabricatores antea de quercubus exciſis reliquerant, igne ex his accenſo acerbitatem frigoris ſolabamur. Quartus vero hic inſecutus, Halcyonius ut puto dies, (licet enim hoc ex puritate ſerenitatis conjicere) theſaurum bonorum cumulatiſſimum oſtendit. Ut enim Sol apparuit, primusque radius mari illuxit, ſcaphulam nuper ſubductam confeſtim deduximus: deinde impoſitis retibus operi incubuimus: paululum vero a littore laxantes *retia*, o copiam opſoniorum! quantum piſcium extraximus. parum etiam aberat, quin ſuberinos cortices detraheret in mari demerſum & mole gravatum rete. Mox itaque opſonatores præſto erant: jugisque in humeros

τήσαντες, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν καταβαλόντες ἀργύριον, ἄχυδ' ἐκ Φαλήρων ἠπείγοντο. πᾶσι δὲ τούτοις ἠρκέσαμεν ἡμεῖς· καὶ πρὸς τούτοις ἀπηνεγκάμεθα γαμεταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον ἔχειν τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. οὐκ εἰς μίαν, ἀλλ' εἰ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, καὶ εἰς πλείους ἡμέρας ἐμφορῆσαι.

ΓΑΛΗΝΟΥ ΚΥΡΤΩΝΙ.

Μάτην ἡμῖν πάντα πονεῖται ὦ Κύρτων. δι' ἡμέρας μὲν ὑπὸ τῆς ἀέλλης φλεγομένοις· νύκτωρ δὲ ὑπὸ λαμπάσι τὸν βυθὸν ἀποξύουσι· καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. οὕτως ἄπρακτα καὶ ἀνήνυτα μοχθοῦμεν· ἡμῖν μὲν γὰρ οὐδὲ ἀκαλύφης ἐστὶν ἡ πελωρὶς ἐμπλῆσαι τὴν γαστέρα· ὁ δεσπότης δὲ συλ-

sublatis, & sportulis utrinque suspensis: pro iis pecunia numerata, in urbem ex Phalero properabant. Omnibus autem istis nos satisfecimus: & ad hæc tulimus uxoribus & liberis molem haud parvam minutiorum piscium: ut non in unum tantum, sed si tempestas ingruat, in plures dies se explere possent.

GALENUS CYRTONI. II.

FRustra a nobis omnis opera consumitur, o Cyrton, qui interdiu æstu urimur, noctu vero cum facibus profundum verrimus: & quod proverbio dicitur, in Danaidum dolia effundimus amphoras. Sic in vanum & irritum labor noster cadit. Nobis enim nec urtica nec Peloride *ostrea* implere ventrem datur; Dominus

λέγει καὶ τοὺς ἰχθύας, καὶ τὰ κέρματα. οὐκ ἀπόχρη δὲ αὐτῷ τοσαῦτα ἔχειν παρ' ἡμῶν, ὁ δὲ διερευνᾶται καὶ τὸ σκαφίδιον. συνεχῶς καὶ πρώην ὅτ' ἐκ Μουνυχίας ἐπέμψαμεν αὐτῷ κομιοῦντα τὸ ὀψώνιον Ἑρμωνα τουτονὶ τὸν μειρακίσκον, σπόγγους ἡμῖν ἐπέταττε καὶ τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔρια ἃ φύεται ἐπιεικῶς ἐν ἐυρυνόμης εἰς λῆμνον. ὡς θ' ὁ μὲν οὔπω ταῦτα προσαπῄτει, καὶ ὁ Ἑρμων ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει ᾤχετο ἐπὶ Λέσβου κωπήρης Ῥοδίοις τισὶ βαλαντουργοῖς ἀναμιχθείς. καὶ ὁ μὲν δεσπότης δικέτην, ἡμεῖς δὲ συνεργὸν ἀγαθὸν ἐπενθήσαμεν.

autem colligit & piſces & pecuniam. Nec vero ſufficit ei tantum a nobis habere, ſed & cymbam aſſidue perluſtrat. Et nuper cum ex Munichia ad eum mitteremus Hermonem iſtum adoleſcentulum, ut ei opſonium ferret; ſpongias nobis imperabat, & marinas lanas, quæ naſcuntur modice in Eurynomes ſtagno. Itaque ille hæc nondum etiam exigebat: & Hermon relicto onere una cum piſcibus, relictis etiam nobis una cum cymba, abiit in Lesbum remo inſtructus, cum ſe Rhodienſibus quibusdam piſcatoribus aſſociaſſet. Et dominus quidem ſervum, nos autem fidelem operum laborumque ſocium luximus.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΓΑΛΑΤΕΙΑΙ.

Χρηστὸν ἡ γῆ καὶ ἡ βῶλος ἀκίνδυνον. οὐ μάτην γοῦν ἀνεισιδώραν ταύτην ὀνομάζουσιν Ἀθηναῖοι ἀνιεῖσαν δῶρα δι' ὧν ἐστι ζῆν καὶ σώζεσθαι. χαλεπὸν ἡ θάλαττα καὶ ἡ ναυτιλία ῥιψοκίνδυνον. ὀρθῶς ἐγὼ τοῦτο κρίνω πείρᾳ καὶ διδασκαλίᾳ μαθών. ποτὲ γὰρ ὄψον ἀποδόσθαι βουληθεὶς ἤκουσα ἑνὸς τῶν ἐν τῇ ποικίλῃ διατρ.βόντων ἀνυποδήτων καὶ ἐνερόχρωτος ιχίδιον ἀποφθεγγομένου τὴν ἀπόνοιαν τῶν πλεόντων ἐπισύφοντος, ἔλεγε γὰρ ἄρα τοῦτο τινὸς εἶναι σοφοῦ τὰ μετέωρα. καὶ ἦν ὅσον ἀπομνημονεύσαντα οὐχ ὅλον εἰπεῖν ὧδε εἰρημένον· ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει. τί οὖν γύναι οὐ σωφρονοῦμεν καὶ ὀψὲ τοῦ καιροῦ φεύγομεν τὴν πρὸς τὸν θάνατον

GLAVCVS GALATEAE. III.

BOna eſt terra, & gleba expers periculi. Proinde non temere aneſidoram eam vocant Athenienſes, quod ſummittat dona, per quæ datur vivere & ſalutem tueri. Damnoſum eſt mare, & navigatio res in pericula præceps. Recte ego hoc judico, qui experiundo diſcendoque cognoverim. Aliquando enim cum piſces vendere vellem, audivi quendam, qui erat ex his, qui in Pœcila verſantur diſcalceati, & luridо colore præditus, recitantem carmen, & deſperationem navigantium increpantem: dicebat autem id eſſe [Arati] cujusdam rerum cœleſtium periti: & erat, ut quantum memoria mea fert, non totum recitem, ſic pronunciatum: — *ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει. exiguum lignum inhibet Orcum.* Cur igitur o conjux non ſapimus, & ſero tandem mortis vicinitatem fugimus? Idque cum

νεγκε πρώην χρυσοῦ κόμματα Δαρεικοῦ τῆς ἐπὶ Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἴσως λείψανα, καταδύσης οἶμαι νηὸς Περσικῆς αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ αὐτοῖς χρήμασιν, ὅτε ἐπὶ τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων Θεμιστοκλῆς ὁ τοῦ Νεοκλέους ἤρατο τὸ μέγα κατὰ Μήδων τρόπαιον. ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ τὴν τῶν ἀναγκαίων εὐπορίαν ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν πορίζόμενος. ἀλλ' εἰ πλουτεῖς, σὺν δικαίῳ πλούτει· γινέσθω δέ σοι ὁ πλοῦτος, μὴ κακίας ἀλλὰ καλοκἀγαθίας ὑπηρέτης.

ΠΑΝΟΠΗ ΕΥΘΥΒΟΥΛΩι.

Ἤγαγου με ὦ Εὐθύβουλε οὐκ ἀπερριμμένην γυναῖκα οὐδὲ μίαν τῶν ἀσήμων, ἀλλ' ἐξ ἀγαθοῦ μὲν πατρὸς ἀγαθῆς δὲ μητρὸς γεγονυῖαν. Σωσθένης ὁ Στειριεὺς ἦν μοι πατὴρ, καὶ Δαμοφύλη

que jactus nuper monetas auri Darici tulit, Salaminii fortaſſe prælii navalis reliquias: ſubmerſa ut puto nave Perſica una cum viris, & una cum opibus; quando Majorum noſtrorum memoria Themiſtocles Neoclis F. erexit magnum illud contra Medos tropæum. Ego vero contentus ſum, ſi rerum neceſſariarum copiam quotidiano manuum labore acquiram. Sed ſi es dives, cum juſti obſervatione eſto dives: ſitque tibi opulentia non malitiæ, ſed probitatis miniſtra.

PANOPE EVTHYBVLO. VI.

DUxiſti me, Euthybule, non abjectam mulierem, neque de ignobilium grege unam, ſed honeſto patre honeſtaque matre prognatam; Soſthenes Stirienſis erat mihi pater, &

μήτηρ, οἵ με ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀραρότων γνησίων συνῆψάν σοι γάμῳ. σὺ δὲ ῥᾴδιος ὢν τὸ ὀφθαλμῶ καὶ πρὸς πᾶσαν ἡδονὴν ἀφροδισίων κεχυμένος, ἀτιμάσας ἐμὲ καὶ τὰ κοινὰ παιδία, Γαλήνης τῆς Θαλασσίωνος ἐρᾷς τῆς Ἑρμιονίτιδος μετοίκου, ἣν ἐπὶ κακῷ τῶν ἐρώντων ὁ Πειραιεὺς ἐδέξατο. κωμάζουσι γὰρ πρὸς αὐτὴν ἡ πρὸς θάλασσαν νεολαία, καὶ ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει· ἡ δὲ εἰσδέχεται, καὶ ἀνελοῖ Χαρύβδεως δίκην. σὺ δὲ ὑπερβαίνων τὰς ἁλιευτικὰς δωροφορίας, μαινίδας μὲν ἢ τρίγλας οὔτε φέρεις οὔτε θέλεις διδόναι· ἀλλ' ὡς ἀφηλικέστερος καὶ γυναικὶ πάλαι συνὼν καὶ παιδίων οὐ μάλα νηπίων πατὴρ, παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντερασὰς βουλόμενος, κεκρυφάλους Μιλησίους, καὶ Σικελικὸν ἱμάτιον, καὶ ἐπ' αὐτῷ χρυσίον εἰσπέμπεις. ἢ οὖν πέ-

Damophyla mater, qui me desponsatam, ex asse hæredem, ad procreandos genuinos liberos tibi matrimonio conjunxerunt. At tu oculis levis & inconstans, ad omnemque effusus Veneream voluptatem, me & communibus liberis neglectis, Galenen Thalassionis amas filiam, Hermionensem illam, hujus loci inquilinam, quam amantium malo Piræeus excepit; eunt enim ad eam comessatum maritima juventus, aliusque aliud donum affert; at illa accipit, & Charybdis more consumit. Tu vero transgrediens piscatorias donorum oblationes, mænas aut mullos neque fers illi, neque donare vis; sed, utpote provectior ætate, & jam olim uxoratus, atque liberorum non admodum infantium pater, oppositio cubito rivales arcere cupiens, reticula Milesia, vestemque Siculam, atque insuper aurum ad eam mittis. Aut igitur

παυσο τῆς ἀγερωχίας καὶ τοῦ λάγνος εἶναι καὶ θηλυμανὴς ἀπόσχου, ἢ ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα διιχησομένην· ὃς οὐδ' ἐμὲ περιόψεται· καὶ σὲ γράψεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως.

ΘΑΛΑΣΣΟΣ ΠΟΝΤΙΩι.

Ἐπεμψά σοι ψίτταν καὶ σανδάλιον καὶ κεφρέα καὶ κήρυκας πέντε καὶ τριάκοντα. σὺ δέ μοι τῶν ἐρετμῶν δύο πέμψον, ἐπειδὴ τἀμὰ κατεάγετο. ἀντίδοσις γὰρ, ἡ παρὰ φίλων εἰς φίλους. ὁ γὰρ προχείρως καὶ θαρσαλέως αἰτῶν, ἔυδηλός ἐστιν ὡς ἅπαντα κοινὰ τὰ πρὸς τοὺς φίλους καὶ τὰ τῶν φίλων ἔχειν ἡγούμενος.

omitte iſtam inſolentiam, & a libidine inſanoque mulierum amore deſiſte: aut me ad patrem diſceſſuram ſcito; qui neque me negliget, & tibi malæ tractationis crimen apud judices intendet.

THALASSVS PONTIO. VII.

MIſi tibi pſittam & ſandalium, & mugilem & murices triginta quinque; Tu contra duos mihi remos mittas, quoniam mei fracti ſunt; nam remunerationis eſt loco, quod ab amicis ad amicos proficiſcitur. qui enim audacter & confidenter petit, is planum facit ſe exiſtimare omnia apud amicos eſſe communia; ſeque habere ea, quæ amicorum ſunt.

ΕΥΚΟΛΥΜΒΟΣ ΓΛΑΥΚΙΑ.

Οἱ τὴν γνώμην ἀμφίβολοι τὴν παρὰ τῶν εὐνοούντων κρίσιν ἐκδέχονται. κἀγὼ τὰ πολλὰ ταῖς ὥραις διαλαλήσας, οὐδὲ γὰρ οὐδὲν πρὸς σὲ ἐθάρρουν ὦ γύναι, νῦν ἐξαγορεύω, καὶ δέομαι τὸ λῷον εὑρημένην συμβουλεῦσαι. ἄκουε δὲ ὡς ἔχει, καὶ πρὸς ὅ, τι σε δεῖ τὴν γνώμην ἐξενεγκεῖν. τὰ ἡμέτερα ὡς οἶσθα παντελῶς ἐστιν ἄπορα, καὶ βίος κομιδῇ ξενός· τρέφει γὰρ οὐδὲν ἡ θάλασσα. ὁ λέμβος οὖν ὃν ὁρᾷς ὁ κωπήρης, τοῖς πολλοῖς ἑρέταις κατηρτυμένος, Κωρύκιον τὸ σκάφος, λῃσαὶ δὲ θαλάσσης τὸ ἐν αὐτῇ σύσημα. οὗτοί με κοινωνὸν ἐθέλουσι λαβεῖν τοῦ τολμήματος, πόρους ἐκ πόρων εὐμεγέθεις ὑπισχνούμενοι. πρὸς μὲν οὖν τὸν χρυσὸν ὃν ἐπαγγέλλονται καὶ τὴν ἐσθῆτα κέχη-

EVCOLYMBVS GLAVCÆ. VIII.

QUi animo ſunt dubii judicium a benevolentibus expectant. Ego etiam, ad auras multa locutus, (neque enim ad te quicquam, mea uxor, audebam) nunc enuncio, petoque ut ſi quid melius inveneris, conſilio me adjuves. Audi jam quemadmodum ſe res habeat, & de quo te oporteat ſententiam ferre. Noſtra res ut ſcis, eſt prorſus tenuis, & victus admodum anguſtus; nam alimonia non præſtat mare. Lembus igitur ille quem vides remis inſtructum multisque remigibus, ille inquam Corycius eſt linter: ſunt autem qui in eo convenerunt piratæ; iſti me ſocium volunt adſciſcere ſuſcepti facinoris, alias opes ex aliis ingentes pollicentes. Equidem auro quod promittunt, & veſtibus inhio; at homicida ut fiam

ναι· ἀνδροφόνος δὲ οὐχ ὑπομένω γενέσθαι, οὐδὲ μιᾶναι λύθρῳ τὰς χεῖρας, ἃς ἡ θάλαττα ἐκ παιδὸς εἰς δεῦρο καθαρὰς ἀδικημάτων ἐφύλαξε. μένειν δὲ πενίᾳ συζῶντα χαλεπὸν καὶ οὐ φορητόν. τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλαντεύῃ· ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς ὦ γύναι ἅπαξ ἐκεῖσε ἀκολουθήσω. ἀποκόπτειν γὰρ ἔωθε γνώμην ἡ τῶν φίλων συμβουλὴ ἀμφίβολον.

Α'ΙΓΙΑΛΕΤ'Σ ΣΤΡΟΤΘΙ'ΩΝΙ.

Βα'λλ' ἐς μακαρίαν. ὡς ἐναντίως ἡμῖν, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τὰ Μανδροβούλου χωρεῖ τὰ πράγματα. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ λεπτῶν κερμάτων ἀποδίδοσθαι καὶ ὠνεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια, λιμηρὰν φέρει τὴν παραμυθίαν. ὥρα οὖν γε συμπράττοντα ἡμῖν, ὦ Στρουθίων, τὴν παρ' ἡμῶν ἐξ

non ſuſtineo, neque ut contaminem cruore manus, quas mare a puero usque adhuc ſceleris puras conſervavit: in egeſtate autem perſeverare grave eſt & intolerabile. Horum tu electionem quaſi in æquilibrio jam tenes; quocunque enim propenderis, mea conjux, eo ſequar. ſolet enim ambiguam ſententiam amicorum conſilium præcidere.

ÆGIALEVS STRVTHIONI. IX.

FAceſſe in malam rem! quam contrario modo nobis, & ſecundum proverbium, Mandrobuli more procedunt negotia. Nam vilibus terunciis vendi atque emi res neceſſarias, id famelicam affert conſolationem. Tempus itaque eſt ut operam tuam nobiſcum communi-

ὧν ἂν ἡ θάλαττα πορίζῃ παραμυθίαν ἐκδέχεσθαι. βούλομαι δὲ πρὸς ἕνα ἢ δεύτερον τουτωνὶ τῶν λακκοπλούτων διὰ σοῦ προξένου ἢ πρὸς Ἐρασικλέα τὸν Φρίττιον ἢ πρὸς Φιλόστρατον τὸν Χολαργέα δικέως ἔχειν ὡς αὐτὸς ἐπὶ τῶν Φερνέων κομίζειν αὐτῷ τοὺς ἰχθύας. πάντως γὰρ πρὸς τῇ καταβολῇ τάργυρίου ἔσαι παρ' αὐτῷ τις παραμυθία Διονυσίων ἢ ἀπατουρίων τελουμένων. καὶ ἄλλως ἐκ τῆς πικρᾶς τῶν ἀγορανόμων ἐξελοῦνται ἡμᾶς χειρὸς, ὀι καθεκάστην ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν, εἰς τοὺς ἀπράγμονας ἐμφοροῦσιν ὕβρεις. πολλοῦ δὲ δύνασθαι τοὺς παρασίτους ὑμᾶς παρὰ τοῖς νέοις καὶ πλουσίοις οὐ λόγος ἀλλ' ἔργον ἔδειξεν.

ces, mi Struthio, & à nobis ſolatium ex iis quæ mare ſuppeditat expectes. Volo autem apud unum atque alterum iſtorum opulentiorum, vel apud Eraſiclem Sphettium illum, vel apud Cholargenſem Philoſtratum, te parario me inſinuare, ut ipſe in ſportis piſces ad eum deferam; nam omnino præter ſolutionem argenti erit inſuper nonnihil ſolatii nobis apud eum cum Bacchanalia aut Apaturia celebrantur. Præterea nos ab acerba forenſium Inſpectorum manu liberabunt, qui quotidie ut ſuum lucrum promoveant, injuriis afficiunt litium oſores. Multum autem valere vos Paraſitos apud juvenes & divites, non dicta ſed facta oſtenderunt.

ΚΕΦΑΛΟΣ ΠΟΝΤΙΩι.

Τὴν μὲν θάλατταν ὡς ὁρᾷς Φρίκη κατέχει, καὶ τὸν οὐρανὸν ὑποβέβηκεν ἀχλύς. καὶ πάντα πανταχόθεν συννέφελα. καὶ δι ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι ὅσον οὔπω κυκήσειν τὸ πέλαγος ἐπαγγέλλονται. ἀλλὰ καὶ δι δελφῖνες ἀγασκιρτῶντες καὶ τῆς θαλάττης ἀνοιδουμένης λείως ἐφαλλόμενοι, χειμῶνα καὶ τάραχον ἐπιόντα μηνύουσι. ταύρου δέ Φασιν ἐπιτολὴν κατ' οὐρανὸν δι τὰ μετέωρα δεινοὶ τανῦν ἐξᾶναι. πολλάκις οὖν σώζονται ὑπ' ἀσφαλείας δι προθυμούμενοι φυλάξασθαι τὸν κίνδυνον. εἰσὶ δὲ δι παραδόντες ἑαυτοὺς ἅπαξ τῷ πελάγει ὑπ' ἀμηχανίας τῇ τύχῃ τοὺς οἴακας ἐπιτρέψαντες Φέρεσθαι. ὅθεν ἀκούομεν τοὺς μὲν κατὰ τὸ Μαλέου ἀκρωτήριον, τοὺς δὲ κατὰ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, ἄλλους δὲ εἰς

CEPHALVS PONTIO. X.

MAre uti vides inhorreſcit, cœlumque ſubiit caligo, & ex omni parte ſunt omnia nubila, ventique inter ſeſe conflictantes, jam jam ſe perturbaturos mare promittunt. Sed & delphines ſubſultantes, atque intumeſcenti mari ſuperſilientes lubrico motu, tempeſtatem & turbas ingruentes ſignificant. Tauri ortum in cœlo ajunt, qui rerum cœleſtium ſunt gnari, nunc inſtare. Plerumque igitur incolumes ſervantur in ſecuritate, qui ſtudent evitare periculum. Sunt autem ii, qui ſe ſemel pelago commiſerunt in anguſtiis, ſi fortunæ gubernacula commiſerint ut vehantur. Unde audimus, alios apud Maleæ promontorium, alios in freto Siculo, alios in Lyciaco pe-

τὸ Λυκιακὸν πέλαγος ῥύμῃ φερομένους ἐπωκείλειν ἢ καταδύεσθαι. ἔοι δὲ οὐδὲν τούτων πρὸς χειμῶνα καὶ κίνδυνον ὁ Καφηρεὺς ἐπιεικέστερος. ἀναμείναντες οὖν ἀπολῦξαι τὸ κλυδώνιον καὶ καθαρὰν αἰθρίαν γενέσθαι ἀέρι, νοσήσομεν ἄχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ Καφηρέως τῶν ἀκτῶν. ἵν' εἴπου τὶ τῶν ἐκ ναυαγίας ἀποπτυσθὲν εὐρεθείη σῶμα, τοῦτο περιστέλλαντες ταφῇ καλύψωμεν. οὐ γὰρ ἄμισθον τὸ εὖ ποιεῖν κἂν μὴ παραχρῆμα τῆς εὐεργεσίας ἡ ἀντίδοσις φαίνηται. τρέφει δὲ οὐδὲν ἧττον τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τοῖς ἐλπιζομένοις ἀγαθοῖς, καὶ διαχεῖ τὴν καρδίαν τὸ συνειδός· καὶ μάλισθ' ὅταν εἰς τοὺς ὁμοφύλους οὐκ ἔτ' ὄντας τὴν εὐποιίαν καταβάλλωνται.

lago cum impetu actos impingere, aut ſubmergi. eſt autem his nihilo æquior ad tempeſtates & pericula Caphareus. Itaque ubi expecta. verimus donec ſedati fuerint fluctus, & pura ſerenitas facta fuerit, vagabimur usque ad ipſius Capharei littora. ut ſi quod alicubi ex naufragio ejectum inveniatur cadaver, id compoſitum ſepulturæ mandemus. Non enim caret mercede beneficentia, etiamſi non ſtatim benefacti compenſatio appareat. alit autem nihilominus homines, præter ſperata bona, diffunditque cor conſcientia: maximeque cum in gentiles defunctos beneficium contulerint.

ΘΥΝΝΑΪΟΣ ΣΚΟΠΕΛΩΙ.

Ἀκήκοας ἀκουσμάτων βαρυτάτων ὦ Σκόπελε; σόλον Ἀθηναῖοι διανοοῦνται πέμπειν εἰς τὴν ὑπερορίαν, ναυμαχεῖν ἐθέλοντες. καὶ ἤδη μὲν ἡ πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία αἱ μάλιστα ταχυναυτοῦσαι πρόδρομοι λύουσι τῶν ἡιόνων τὰ πρυμνήσια, τοὺς μαστῆρας οἱ μέλλουσιν ἐπαγγέλλειν παρ' οὗ καὶ ὅτε δεῖ ἀπιέναι πολεμήσοντας ἐνθέμεναι. χρεία ταῖς λοιπαῖς ναυσὶ τὸ στρατιωτικὸν τάγμα δεχομέναις ἐρετῶν πλειόνων καὶ οὐχ ἥκιστα ἐμπείρων ἀνέμοις καὶ κύμασιν ἀπομάχεσθαι. τί οὖν ὦ βέλτιστε δρῶμεν, Φεύγομεν ἢ μένομεν; ἀνδρολογοῦσι δ' ἐκ Πειραιῶς καὶ Φαληρόθεν καὶ Σουνίου καὶ μέχρι τῶν ἐν Γεραιστῷ προσοίκων ὁρίων τοὺς τῆς θαλάττης ἐργάτας. πῶς δὲ καὶ ἡμεῖς εἰ μὴ δὲ τὴν ἀγορὰν εἰδότες ὑπομεί-

THYNNÆVS SCOPELO. XI.

Audiviſti famam graviſſimam o Scopele? Claſſem Athenienſes in animo habent mittere in exteram regionem, prœlio navali decernere cupientes. Atque jam Paralos & Salaminia naves velociſſimæ, prævias ſolvunt à littoribus rudentes, Inquiſitoribus, qui nunciaturi ſunt unde & quando oporteat exire ad bellum, impoſitis. Reliquis navibus quæ militarem aciem accipiunt, opus eſt pluribus remigibus, & quam maxime peritis ut cum ventis & fluctibus decertare poſſint. Quid igitur, o bone, facimus? fugimusne an manemus? Colligunt autem & conſcribunt ex Piræeo & Phalero atque Sunio, etiam usque ad fines accolarum Geræſti, eos qui in mari opus faciunt.

nau-

ναίμεν παρατάττεσθαι, καὶ ὁπλομάχοις ἀνδράσιν ὑπηρετεῖσθαι. δυοῖν δὲ ὄντοιν χαλεποῖν τοῦ τε φεύγειν ἐπὶ τέκνοις καὶ γυναιξὶ, τοῦ τε μέλλειν ξίφεσιν ἅμοῦ καὶ θαλάττῃ παραδιδόναι τὸ σῶμα, τοῦ μένειν ὄντος ἀλυσιτελοῦς, τὸ φεύγειν ἐφάνη λυσιτελέστερον.

ΝΑΤΣΙΒΙΟΣ ΠΡΥΜΝΑΙΩΙ.

Ἠγνόουν ὅσον εἰσὶ τρυφερὰ καὶ ἀβρόβια τῇ Ἀθήνῃσι πλουσίων τὰ μειράκια. ἔναγχος δὲ Παμφίλου μετὰ τῶν συνηλικιωτῶν μισθουμένου τὸ σκαφείδιον ὡς ἂν ἔχῃ γαληνιῶντος τοῦ πελάγους περιπλεῖν ἅμα καὶ συμμετέχειν ἡμῖν τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων, ἔγνων ἡλίκα ἀυτοῖς ἐκ τῆς θαλάττης περίζεται τρυφήματα. οὐ γὰρ ἀνεχόμενος τῶν ξύλων τῆς ἁλιάδος ἓς τε ταπήτων

Quomodo vero nos etiam, qui ne forum quidem novimus, ſuſtineamus collocari in acie, & armatis viris inſervire? Cum autem duo adſint mala, fugere nempe, idque cum liberos & uxores habeamus, corpusque gladiis ſimul & mari offerre; cum manere ſit inutile, fugere viſum eſt utilius.

NAVSIBIVS PRYMNÆO. XII.

NEſciebam quam eſſent luxurioſi & delicati Athenis divitum adoleſcentuli. Nuper vero, cùm Pamphilus cum æqualibus navigium metum pretio conduceret, ut poſſet tranquillo mari circumnavigare ſimul, & particeps eſſe nobiſcum capturæ piſcium; cognovi quantæ ipſis terra marique acquirantur deli-

τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφεσρίδων κατακλινεὶς, οὐ γὰρ οἷός τε ἔφασκεν εἶναι κεῖσθαι ὡς ὀι λοιποὶ ἐπὶ τῶν κατασρωμάτων, τὴν σανίδα οἶμαι νομίζων λίθου τραχυτέραν, ἤτει παρ' ἡμῶν σκιὰν αὐτῷ μηχανήσασθαι, τὴν τοῦ ἱσίου σινδόνα ὑπερπετάσαντας, ὡς οὐδαμῶς οἷός τε ὢν φέρειν τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας. ἡμῖν δὲ οὐ μόνον τοῖς ταύτην ποιουμένοις τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἁπαξαπλῶς ὅσοις μὴ περιουσία πλούτου πρόσεσι σπουδάζεται, ἔσιν οὗ δυναμένοις τῇ ἴλῃ θέρεσθαι. ἐν ἴσῳ γὰρ κρυμὸς καὶ θάλαττα. φερομένων δὲ ἅμα οὐ μόνος οὐδὲ μετὰ μόνων τῶν ἑταίρων ὁ Πάμφιλος, ἀλλὰ καὶ γυναίων αὐτῷ περιττῶν τὴν ὥραν πλῆθος συνείπετο, μουσουργοὶ πᾶσαι. ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. ἡ δὲ Ἐρατὼ,

tiæ. Impatiens enim lignorum piſcatoriæ naviculæ, in tapetibus quibusdam peregrinis & ſagulis recumbens; (non enim ſe poſſe dicebat cubare quemadmodum reliqui in tabulatis, aſſerem opinor lapide aſperiorem putans) petebat à nobis ut umbram ſibi faceremus veli linteo ſuperne extenſo: ut qui minime poſſet ferre ſolares radios. Nobis vero *contra* non tantum qui hoc opus facimus, ſed omnibus omnino quibus copia divitiarum non adeſt, curæ eſt, ſicubi poſſimus apricari; nam glaciale frigus & mare paria ſunt. Cum autem veherentur una, (non ſolus, neque cum ſolis ſodalibus Pamphilus; ſed & mulierciularum ætate formaque præſtantium ſequebatur eum multitudo, muſicam tractantes omnes: alia enim vocabatur Crumation, eratque tibicina; alia Erato, & pſalterium tractabat; alia Evepes, quæ cymbala pulſabat) *hæ* igitur *cum una vehérentur*, erat mihi muſi-

καὶ ψαλτήριον μετεχειρίζετο. ἄλλη δὲ Ἑσπὼς, αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. ἐγένετο οὖν μοι μουσικὴς ἡ ἄκατος πλέα, καὶ ἦν φδικὸν τὸ πέλαγος καὶ πᾶν θυμηδίας ἀνάπλεων. πλὴν ἐμέ γε ταῦτα οὐκ ἔτερπεν. οὐδὲ γὰρ οὐκ ὀλίγοι τῶν ὁμοβίων καὶ μάλιστα ὁ πικρὸς Λαυκίας Τελχῖνος ἦν μοι βασκαίνων βαρύτερος. ἐπεὶ δὲ τὸν μισθὸν πολὺν κατεβάλετο, ταργύριόν με διέχει· καὶ νῦν ἐκείνου τοὺς ἐπιθαλαττίους ἀγαπῶ κώμους. καὶ τοιοῦτον δεύτερον ἐπιζῆναί μοι ποθῶ δαπανηρὸν καὶ πολυτελῆ νεανίσκον.

ΑΥΤΧΕΝΙΟΣ ΑΡΜΕΝΙΩΙ.

Εἰ μέν τι δύνασαι συμπράττειν, καὶ δῆτα λέγε πρός με οὐ πρὸς ἑτέρους ἔκπυσα ποιῶν ταμά. εἰ δὲ μηδὲν οἷός τε ὠφελεῖν, γενοῦ μοι

ca refertum navigium, & mare cantu resonabat, totumque erat lætitiæ plenum. Verum tamen me hæc non delectabant: neque enim pauci ex consortibus ejusdem victus, maximeque acerbus ille Laucias, invidendo erat mihi Telchine molestior. Postquam vero *Pamphilus* multam mercedem numeravit, pecunia me diffudit & exhilaravit: & nunc illius marinas comessationes amo: atque ejusmodi alium dari mihi cupio sumptuosum & magnifice præbentem adolescentem.

AVCHENIVS HARMENIO. XIII.

SI quid potes me adjuvare, dic sane mihi, nec aliis res meas enuncia to: sin nihil potes juvare, sis mihi nunc Areopagita taciturnior. Ego

τανῦν Ἀρειοπαγίτου γεγανώτερος. ἐγὼ δὲ ὅπη ποτὲ τἀμά σοι διηγήσομαι, ἔρως με οὐκ ἐᾷ παρεμπεσὼν ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ κυβερνᾶσθαι, ἀλλὰ τὸ νῆφον ἐν ἐμοὶ συνεχῶς ὑπὸ τοῦ πάθους βυθίζεται. πόθεν γάρ ποτε εἰς ἁλιέα δύσηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔρως ἐνέσκηψε, καὶ ἐντακεὶς οὐκ ἀνίησιν, ἀλλ' ὅσας τοῖς πλουσίοις καὶ ὡρικοῖς νεανίσκοις φλέγομαι. καὶ ὁ ποτὲ γελῶν τοὺς ἐκ τρυφῆς πάθει δουλευόντας, ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους, γαμησέιω νῦν καὶ τὸν Τ'μέναιον ἐκφαντάζομαι τὴν παῖδα τῆς Τερψιχόρης· ἔστι δὲ ἡ παῖς εἰς ἔρωτα, τῶν μετοίκων θυγάτριον τῶν ἐξ Ἑρμιόνης οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. ἄλλην μὲν οὖν δοῦναι προῖκα οὐκ ἔχω. ἐμαυτὸν δὲ δείξας οἷος εἰμὶ θαλαττουργὸς, εἰ μὴ μαίνοιτο ὁ ταύτης πατὴρ, οἶμαι παρέξειν ἐπιτήδειον νυμφίον.

vero utcumque ſtatum meum tibi narrabo. Amor me poſtquam invaſit, non ſinit a ratione gubernari, ſed id quod ſobrium & ſanum in me eſt, ab affectu ſubmergitur. Enimvero unde in piſcatorem miſerum, qui vix neceſſarium victum acquirit, amor impetum fecit, & inhærens non remittit; ſed æque ac divites & elegantes adoleſcentuli ardeo; & qui aliquando ridebam eos, qui præ mollitia affectui ſervirent, totus ſum in illius poteſtate. Jam nuptias expeto, & Hymenæum cogito Terpſichoræ filiam. Eſt autem puella quam amo, inquilinorum eorum filia, qui Hermionâ neſcio quomodo evaſerunt in Piræeum. Aliam equidem dotem adferre non poſſum, ſed meipſum oſtendens ut ſum piſcator, niſi pater ejus inſaniat, idoneum me ut puto ſponſum præſtabo.

ΕΓΚΥΜΩΝ ΑΛΙΚΤΥΠΩι.

Ἡρόμην ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἠιόνος τῆς ἐν Σουνίῳ παλαιὸν καὶ τετρυχωμένον δίκτυον, ὅτου εἴη. καὶ τίνα τρόπον οὐκ ἐξογκούμενον ἀποσχισθὲν, ἤδη δὲ καὶ ὑπὸ χρόνου παλαιότητος διερραγὸς ἀπέκειτο. οἱ δὲ ἔφασαν σὸν κτῆμα γεγονέναι πρὸ τούτων τεττάρων ἐτῶν. εἶθ' ὑφάλῳ προσομιλῆσαν πέτρᾳ, κατὰ μέσον ἀποσχισθῆναι τῶν πλεγμάτων· σοῦ δὲ ἐξ ἐκείνου μήτε ἀκέσασθαι, μήτε ἀνελέσθαι βουληθέντος μεῖναι, μηδενὸς τῶν περικεκυύντων ὡς ἀλλοτρίου θιγγάνειν ἐπιχειρήσαντος. ἐγένετο οὖν οὐκ ἐνοίκων μόνον, ἀλλὰ καὶ σοῦ τοῦ ποτὲ δεσπότου λαμπὸν ἀλλότριον. ἀιτῶ οὖν σε τὸ τῇ φθορᾷ τῷ χρόνῳ μὴ σόν. σὺ δ' ὁ παντελῶς ἀπολείᾳ προσένειμας, ἥκιστα ζημιούμενος, ἕτοιμος ἔσο πρὸς τὴν δόσιν.

ENCYMON HALICTYPO. XIV.

CUm vidiſſem in littore Sunii vetus & lacerum rete, quæſivi cujus eſſet; & quodammodo non mole tantum fiſſum: ſed jam & temporis vetuſtate ruptum jacebat. Illi autem dicebant in tuo id fuiſſe peculio ante hos quatuor annos: deinde cum ſub undis latenti adhæſiſſet petræ, in medio nexuum fuiſſe diffiſſum; cum autem tu ex illo tempore neque ſarcire, neque id auferre volueris, manſiſſe: nemine ex circumhabitantibus tanquam alienum attingere auſo. Factum igitur eſt non incolis ſolum, ſed & tibi poſſeſſori alienum. Peto itaque abs te, quod corruptum longo tempore, tuum non eſt. Tu vero in eo quod prorſus interitui addixiſti damnum non faciens, promptus eſto ad donationem.

Α'ΛΙ'ΚΤΤΠΟΣ 'ΕΓΚΤ'ΜΟΝΙ.

Ατσμενὴς καὶ βάσκανος ὁ τῶν γειτόνων ὀφθαλμὸς, φησὶν ἡ παροιμία. τίς γάρ σοι τῶν ἐμῶν φροντίς; τί δὲ τὸ παρ' ἐμοῦ βαυμίας ἠξιωμένον, κτῆμα σὸν εἶναι νομίζεις; εἶργε τὰς χεῖρας, μᾶλλον δὲ τὰς ἀπλήστους ἐπιθυμίας. μὴ δέ σε ἡ τῶν ἀλλοτρίων ὄρεξις ἀδίκους αἰτεῖν χάριτας ἐκβιαζέσθω.

ΈΓΚΤ'ΜΩΝ 'ΑΛΙΚΤΤ'ΠΩι.

Οὐκ ᾔτησά σε ἃ ἔχεις, ἀλλ' ἃ μὴ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ οὐ βούλει ἃ μὴ ἔχεις ἕτερον ἔχειν, ἔχε ἃ μὴ ἔχεις.

HALICTYPVS ENCYMONI. XV.

MAlevolus & invidus vicinorum oculus, inquit proverbium. Quid enim tibi mea curæ ſunt? cur vero quod ego negligenter habeo, tu in tuis poſſeſſionibus numeras? Abſtine manus, immo inexplebiles cupiditates. Neque te rerum alienarum cupiditas ad petendum injuſtum donum impellat.

ENCYMON HALICTYPO. XVI.

NOn petiſi abs te quæ poſſides, verum quæ non poſſides. Quoniam vero non vis, ut, quæ minime tu poſſides, hæc alius poſſideat; habe ſane quæ non habes.

ΕΤΣΑΓΗΝΟΣ ΛΙΜΕΝΑΡΧΩι.

Οὐκ ἐς κόρακας φθαρήσεται ὁ σκοπιοῦργος ὁ Λέσβιος; Φρίκῃ σκιερὰν κατὰ μέρος τὴν θάλατταν ἀνεβόησεν, ὡς πλήθους ὅλου προσιόντος θύννων ἢ πηλαμίδων. καὶ ἡμεῖς πεισθέντες, τῇ σαγήνῃ μονονουχὶ τὸν κόλπον ὅλον περιελάβομεν, εἶτα ἠνιώμεθα, καὶ τὸ βάρος μεῖζον ἦν ἢ κατὰ Φορτίον ἰχθύων. ἐλπίδι οὖν καὶ τῶν πλησίον τινὰς ἐκαλοῦμεν μερισὰς ἀποφαίνειν ἐπαγγελλόμενοι εἰ συλλάβοιντο ἡμῖν καὶ συμπονήσαιεν. τέλος μόγῳ πολλῷ δείλης ὀψίας ἐυμεγέθη κάμηλον ἐξειλκύσαμεν μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύουσαν. τοιαῦτα θηράσας, οὐχ ἵνα ἐπιγελάσῃς ἐδήλωσα, ἀλλ' ἵνα μάθῃς αἷς καὶ τόσαις μηχαναῖς ἡ τύχη με τὸν ἀτυχῆ καταγωνίζεται.

EVSAGENVS LIMENARCHO. XVII.

NOnne ad corvos faceſſet ſpeculator Lesbius? Horrore umbroſum ex parte eſſe mare exclamavit, quaſi omnis turba veniret thunnorum & pelamidum. Atque nos ei fidem habentes verriculo fere totum ſinum circumdedimus. Deinde ſoliciti eramus: & pondus erat majus quam pro piſcium onere. Spe igitur *moti*, etiam ex proximis aliquos vocabamus, nos eos participes facturos promittentes, ſi nobis opem ferrent & una laborarent. Ad extremum magno niſu circa veſperam ingentem camelum extraximus, jam putreſcentem & vermibus ſcatentem. Hanc piſcationem, non ut rideres tibi ſignificavi, ſed ut cognoſceres quibus & quot machinis Fortuna me infortunatum impugnet.

Ε'ΥΠΛΟΟΣ ΘΑΛΑΣΣΕ'ΡΩΤΙ.

Ὑπερμαζᾷς ἢ μέμηνας. ἀκούω γάρ σε λαι-
δόρου γυναικὸς ἐρᾶν. καὶ ὡς ἐκείνης φθειρό-
μενον, πᾶσαν τὴν ἐφήμερον ἄγραν κατατίθε-
σθαι. ἀπήγγειλέ γάρ μοι τοῦτο γειτόνων ὁ βέλ-
τιστος Σωσίας. ἔστι δὲ τῶν ἐπιεικῶς τὴν ἀλήθειαν
τιμώντων, καὶ οὐκ ἄν ποτε ἐκεῖνος εἰς ψευδη-
γορίαν ὠλίσθησεν. οὗτος ἐκεῖνος Σωσίας ὁ τὸν
χρηστὸν καὶ ἡδὺν γάρον ἐψῶν ἐκ τῶν λεπτοτέρων
ἰχθύων οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ. πόθεν οὖν
εἰπέ μοι μουσικῆς σοι διάτονον καὶ χρωματικὸν
καὶ ἐναρμόνιον μέλος ἐστίν; ὡς αὐτὸς ἔφασκεν ἀ-
παγγέλλων. ὁμοῦ γὰρ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδίσκης ἡ-
ράσθης καὶ τοῖς κρούμασι. πέπαυσο εἰς ταῦτα
δαπανώμενος, μή σε ἀντὶ τῆς θαλάττης ἡ γῆ
ναυηγὸν ἀποφήνῃ ψιλώσασα τῶν χρημάτων, καὶ

EVPLOVS THALASSEROTI. XVIII.

LAscivis præ saturitate, aut insanis, audio enim te Lyricam mulierem amare, & ad illam itiones damnosas instituendo, quotidianam piscationem missam facere. Nunciavit enim hoc mihi vicinorum optimus Sosias. Est autem is ex iis qui admodum observant veritatem, & non facile in mendacium laberetur. Is ipse Sosias qui bonum illud & suave liquamen coquit ex minutioribus piscibus, quos verriculo instruat. Unde igitur, dic mihi, Musices tibi diatonum & chromaticum & enarmonium carmen? quemadmodum ipse dicebat hæc nuncians. Simul ergo cum forma adamasti puellam & cum modulationibus. Define in hæc sumptus impendere, ne pro mari terra te naufragum

γένηται σοι τὸ τῆς ψαλτρίας καταγώγιον ὁ Καλυδώνιος κόλπος ἢ τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, οὐκ ἔχοντί σοι Κράταιιν ἐπικαλεῖσθαι, εἰ δεύτερον ἐφορμᾷ.

ΘΑΛΑΣΣΕΡΩΣ ΕΥΠΛΟΩι.

ΤΗνάλλως ποιεῖς τὴν πρός με νουθεσίαν ὦ Εὔπλοε. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἀποσαίην τῆς ἀνθρώπου, θεῷ μυσαγωγοῦντι πυρφόρῳ καὶ τοξοφόρῳ πειθόμενος. καὶ ἄλλως ἡμῖν τὸ ἐρᾶν συγγενές. τῆς θαλαττίας θεοῦ τεκούσης τοῦτο τὸ παιδίον. ἡμέτερος οὖν πρὸς μητρὸς ὁ Ἔρως. καὶ ὑπὸ τούτου βληθεὶς τὴν καρδίαν, ἔχω πρὸς θαλάττῃ τὴν κόρην Πανόπῃ νομίζων ἢ Γαλατείᾳ ταῖς καλλιτευούσαις τῶν Νηρηίδων συνοικεῖν.

faciat nudatum opibus, fiatque tibi pſaltriæ diverſorium Calydonius ſinus aut Tyrrhenum mare, cum non poteris Cratæin invocare, ſi iterum irruat.

THALASSEROS EVPLOO. XIX.

FRuſtra inſtituis ad me admonitionem Euploë. Ego enim non facile deſeram fœminam illam, quippe qui deo auctori ignifero atque ſagittifero morem geram: & alioquin amare nobis affine eſt, cùm marina dea pepererit iſtum Puerum. Noſter itaque reſpectu matris eſt Cupido: atque ab iſto percuſſus cor, teneo ad mare puellam, putoque cum Panope aut Galatea formoſiſſimis Nereidum conſuetudinem mihi eſſe.

ΘΕΡΜΟΛΕΠΤΡΟΣ ΩΚΙΜΩΝΙ.

Σχέτλια πεπόνθαμεν. τοῖς γὰρ ἄλλοις οὖθαρ, καὶ μῆτραι καὶ ἧπαρ δρόσῳ προσεοικὸς διὰ τὴν ἐκ τῆς ποιότητος λεπτότητα παρέκειτο. ἡμῖν δὲ ἔτνος· ἦν τὸ βρῶμα. καὶ οἱ μὲν Χαλυβώνιον ἔπινον· ἐκτροπίαν δὲ ἡμεῖς καὶ ὄξινην. ἀλλ' ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες. δοίητε παρατροπὴν τῆς ἀδίκου ταύτης τύχης· καὶ μὴ τοὺς μὲν διηνεκεῖ φυλάττετε εὐτυχίᾳ· τοὺς δὲ τῷ λοιμῷ συνοικίζετε. ἡ γὰρ φορὰ τῆς εἱμαρμένης τὰ τοιαῦτα κατηνάγκασεν. ἄδικα πάσχομεν πρὸς αὐτῆς οἱ λεπτῇ καὶ σενῇ κεχρημένοι τύχῃ.

THERMOLEPYRVS OCIMONI. XX.

INdigna paſſi ſumus! Nam aliis ſumen & vulvæ, & hepar rori ſimile propter pinguedinis tenuitatem, appoſita erant; nobis autem puls erat cibus. atque vinum alii Chalybonium bibebant, nos vappam & acetum. Sed o fatorum & Parcarum arbitri dii atque dæmones! detis depulſionem iniquæ hujus ſortis. neque alios quidem in perpetua ſervetis felicitate, alios autem fami detis contubernales. nam curſus fati talium neceſſitatem affert. Injuria fit ab eo nobis, qui tenui anguſtaque utimur fortuna.

ΚΩΝΩΠΟΣΦΡΑΝΤΗΣ ΙΣΧΟΛΙΜΩι.

Ἀνεμιαίους ἐλπίδας ἔσχον ἐπὶ τῷ μειρακίῳ Πολυκρίτῳ. ᾤμην γὰρ αὐτὸν, εἰ τεθναίη αὐτῷ ὁ πατὴρ, χύσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας πολλὴν, καὶ ἀδηφαγοῦντα καὶ καθηδυπαθοῦντα μετά τε ἡμῶν μετά τε τῶν ἑταιρῶν ὅσαι κατὰ τὴν ὥραν πρωτεύουσιν, ἐξαντλοῦντα ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας. ὁ δὲ ἐπειδὴ κρίνων αὐτῷ ὁ γεννήσας ἐγένετο, σιτεῖται μὲν ὀψὲ τῆς ἡμέρας ἅπαξ, καὶ τοῦτο τῆς ὥρας ἡλίου λοιπὸν ἀμφὶ δύσιν ἔχοντος. σιτεῖται δὲ οὐδὲν τῶν πολυτελῶν, ἀλλ' ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς καὶ ὄψον εἴποτε εὐημερίας ἡμέραν ἐπιτελοίη δρυπετεῖς ἢ φαυλίας. διαμαρτὼν οὖν τῆς θαυμασῆς ταύτης ἐλπίδος οὐκ οἶδ' ὅ, τι καὶ δράσαιμι. εἰ γὰρ ὁ τρέφων δεῖται τοῦ θρέψον-

CONOPOSPHRANTES ISCHOLIMO. XXI.

IRritam ſpem habui de adoleſcente Polycrito. Arbitrabar enim eum, ſi moreretur ipſi pater, profuſionem facturum divitiarum multam, lurcando & libidinando abſumentem, nobiſcum & cum ſcortis quotquot formæ elegantia præſtant exhaurientem aut omnes opes aut magnam partem. At ille poſtquam meliuſcule ei habet parens, cibum capit fero, in die ſemel, idque eo tempore cum jam ſol verſus occaſum vergit. Comedit autem nihil opiparum, ſed panem de foro, & opſonium, ſi quando hilarem diem agat, drupas aut phaulias olivas. Fruſtratus igitur hac egregia ſpe, incertus ſum quid faciam; ſi enim qui alit opus habet alturo; quid fiet illi qui ali debet? cum

τος· τί ἂν ἔιη ὁ τρέφεσθαι ὀφέιλων ; λιμώττοντι δὲ συνεῖναι διπλοῦν τὸ βάρος. Ἔρρωσο.

ΕΥΒΟΥΛΟΣ ΓΕΜΕΛΛΩι.

ΠΑρέκειτο μὲν ἡμῖν ὁ Γέλωνος τοῦ Σικελιώτου πλακοῦς ἐπώνυμος. ἐγὼ δὲ καὶ τῇ θέᾳ μόνον πρὸς τὰς καταπόσεις ἐυτρεπιζόμενος ἡυφραινόμην. μέλλησις δὲ ἦν πολλὴ περισεφόντων τραγημάτων τὰ πέμματα. ἦν δὲ ὁ καρπὸς τῆς πιτάκης καὶ βάλανοι φοινίκων καὶ κάρυα τῶν ἐλύτρων ἐξηρημένα. ἐγὼ δὲ πρὸς ταῦτα ἕκαστα ἐχθρὰ βλέπων ἀνέμενον ἐπαφήσειν ἐμαυτὸν ἐγχανὼν τῷ πλακοῦντι. οἱ δὲ καὶ τὸ ἐντραγεῖν ἐπιμήκιστον ἐξέτειναν· καὶ κύλικος συνεχὲς περισοβουμένης διατριβὰς καὶ μελλησμοὺς ἐνεποίουν. τέλος ὥσπερ ἐκ

esuriente vero manere esurientem duplex onus. Vale.

EVBVLVS GEMELLO. XXII.

APposita erat nobis Geloni Siculo placenta cognominis. Ego vero etiam adspectu duntaxat me ad deglutiendum præparans delectabar. Sed cunctatio erat multa, circum coronantibus bellariis cupedias. erant autem illa, fructus pistaceæ, & glandes palmarum, & nuces putaminibus exemptæ. At ego hæc singula inimicis oculis adspiciens, expectabam ut meipsum immitterem inhians placentæ. illi autem & bellariorum esum in longissimum extenderunt: & calice continenter circumacto moram ac cunctationem interponebant. Tandem quasi de composito meam cupiditatem

συνθήματος τὴν ἐμὴν ἀναρτῶντες ἐπιθυμίαν, ὁ μέν τις κέρφος λαβὼν ἐξεκάθαιρε τὰ ἐνιζάνοντα τῶν βρωμάτων τοῖς ὀδοῦσιν ἰνώδη· ὁ δὲ ὑπτιάσας ἑαυτὸν οἷος ἦν ὕπνῳ κατέχεσθαι μᾶλλον ἢ τῆς τραπέζης φροντίζειν. εἶτα ἄλλος ἄλλῳ διελέγετο καὶ πάντα μᾶλλον ἐπράττετο, ἢ ὁ ἡδὺς ἐκεῖνος καὶ ποθητὸς ἡμῖν πλακοῦς εἰς ἀπόλαυσιν ἤρχετο. τέλος οἷα εἰκὸς οἱ θεοὶ κατοικτείραντες τὸ κατάξηρον τῆς ἐμῆς ἐπιθυμίας, μόλις ποτὲ ἱμείροντά με τοῦ πλακοῦντος ἀπογεύσασθαι παρεσκεύασαν. ταῦτά σοι γράφω οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῖς ἡδέσιν ἡσθεὶς, ὅσον ἐπὶ τῇ παρολκῇ τῆς βραδυτῆτος ἐκτακείς.

ſuſpenderent, alius ſtipula ſumpta expurgabat ſi quid inſideret ex cibo dentibus fibroſum: alius reſupinans ſeipſum paratior erat ut ſomno caperetur, quam ut menſæ curam haberet: deinde alius cum alio fabulabatur, & quidvis potius agebatur, quam ut ſuavis illa & cupita nobis placenta in fruitionem veniret. Poſtremo ut veriſimile eſt dii miſerantes ariditatem meæ cupiditatis, vix tandem effecerunt ut ego cupidus placentam deguſtarem. Hæc tibi ſcribo non tam ſuavitate delectatus, quam longa cunctatione confectus.

ΠΛΑΤΥΛΑΙΜΟΣ ΕΡΕΒΙΝΘΟΛΕΩΝΤΙ.

Ὁπώποτε ἐγὼ κατὰ τὴν Ἀττικὴν ὑπέμεινα τοιοῦτον χειμῶνα. οὐ γὰρ μόνον ἐκ παραλλήλων φυσῶντες μᾶλλον δὲ φύρδην φερόμενοι κατεκτύπουν ἡμῶν οἱ ἄνεμοι, ἀλλ' ἤδη καὶ χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη, πρῶτον μὲν τοῦδαφος ἐκάλυπτεν· ἔπειτα οὐκ ἐπιπολῆς, ἀλλ' εἰς ὕψος ἤρετο νιφάδος χῦμα πάμπολυ, ὡς ἀγαπητὸν εἶναι τὸ θυρίον ἀνοίξαντα τῆς οἰκίας τὸν ϛενωπὸν ἰδεῖν. ἐμοὶ δὲ οὔτε ξύλον οὔτε ἄσβολος παρῆν. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ὁ κρυμὸς δὲ εἰσεδύετο μέχρι μυελῶν αὐτῶν καὶ ὀϛέων. ἐβουλευσάμην οὖν Ὀδύσσειον βούλευμα δραμεῖν εἰς τοὺς θόλους ἢ τὰς καμίνους τῶν βαλανείων. ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖσε συνεχώρουν οἱ τῶν ὁμοτέχνων περὶ ταῦτα κυλινδού-

PLATYLÆMVS EREBINTHOLEONTI. XXIII.

NUnquam ego in Attica ſuſtinui talem hyemem. Non enim ſolum alternatim ſpirantes vel potius confuſe ruentes nos tundebant venti; ſed jam & nix denſa & crebra cadens, primo humum tegebat: deinde non in ſuperficie, ſed in altum tollebatur nivium defluentium ingens moles, ut vix poſſes oſtium aperiens domus, angiportum videre. Mihi vero neque lignum neque fuligo ſuppetebat: quomodo enim aut unde? frigus autem penetrabat usque ad ipſas medullas & oſſa. Cepi igitur conſilium Ulyſſeum, ut currerem in tholos & caminos balnearum. ſed nec illuc ire concedebant artis conſortes qui circa ea verſabantur; eadem enim

μενοι· καὶ γὰρ ἀυτοὺς ἡ παραπλησία θεὸς ἠνόχλει πενία. ὡς οὖν ἠσθόμην οὐκ εἶναί μοι εἰς ταῦτα εἰστητὸν, δραμὼν ἐπὶ τὸ Θρασύλλου βαλανεῖον ἰδιωτικῆς οἰκίας, εὗρον τοῦτο κενόν. καὶ καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο καὶ τὸν βαλανέα τούτοις ἵλεων κατασήσας, ἐθερόμην ἄχρις οὗ τὸν νιφετὸν μὲν πηγυλὶς διεδέξατο, καὶ ὑπὸ τοῦ κρύους τοῦ μεταξὺ διεροῦ παγέντος πρὸς ἀλλήλους ἐδέδεντο οἱ λίθοι. μετὰ δὲ τὸ ἀποβράσαι τὸ δριμύ, προσηνὴς ὁ ἥλιος ἐλευθέραν μοι τὴν πρόσοδον καὶ περιπάτους ἀνειμένως ἀπέφηνεν.

Α'ΜΝΙ'ΩΝ ΦΙΛΟΜΟ'ΣΧΩι.

Ἀπέκειρεν ἡμῶν ἡ χάλαζα βαρέως ἐμπεσοῦσα τὰ λήϊα. καὶ λιμοῦ Φάρμακον οὐδέν. ὠνεῖσθαι ἡμῖν ἐπακτοὺς πυροὺς οὐχ οἷόν τε διὰ σπά-

dea ipſis moleſta erat, Paupertas. Cum igitur ſentirem non eſſe mihi ad hæc aditum, propere me contuli ad Thraſylli balneum privatæ domus, & illud vacuum inveni; atque depoſitis duobus obolis, cum balneatorem iis mihi propitium reddidiſſem, calefaciebam me, donec nivem exciperet glacies, & lapides invicem compingerentur, congelato quod interjacebat humido. Poſtquam vero deferbuiſſet acerbitas, ſol clementior liberum mihi exitum, & deambulationes permiſſas eſſe fecit.

AMNION PHILOMOSCHO. XXIV.

VAſtavit noſtras fruges grando gravi impetu, & famis nullum eſt remedium. Advectitium tritucum nobis emendi non eſt facultas, de-

νιν κερμάτων. ἔστι δέ σοι ὡς ἀκούω τῆς πέρυσι εὐετηρίας λείψανα. δάνεισον οὖν μοι μεδίμνους εἴκοσι ὡς ἂν ἔχοιμι σώζεσθαι αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὰ παιδία. καρπῶν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λώϊον ἐάν τις εὐθηνία γένηται. μὴ δὲ περιΐδῃς ἀγαθοὺς γείτονας εἰς σενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους.

ΕΥΣΤΟΛΟΣ ΕΛΑΤΙΩΝΙ.

Ὅτε δέν με τῆς γῆς ἀμειβομένης τῶν πόνων ἄξιον, ἔγνων ἐμαυτὸν ἐπιδοῦναι θαλάττῃ καὶ κύμασι. ζῆν μὲν γὰρ καὶ τεθνάναι μεμοίραται ἡμῖν. καὶ οὐκ ἔστι τὸ χρέος φυγεῖν κἂν ἐν δικλισκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ. ἐνεργὸς γὰρ ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ τὸ πεπρωμένον ἄφυκτον. ὥστε τὸ ζῆν

ficiente pecunia. Sunt autem tibi, ut audio, de copiâ annonæ, quæ fuit ſuperiore anno, reliquiæ. Quare mutuos da mihi viginti modios, ut ſalvus eſſe poſſim cum conjuge ac liberis. Quod ſi fertilis extiterit *iterum* frugum proventus, ſolvemus eâdem menſurâ: etiam meliore, ſi quæ fuerit ubertas. Ne vero committas ut incuriâ tuâ boni vicini in anguſtias coacti pereant.

EVSTOLVS ELATIONI. XXV.

Cùm terra nihil dnigum laboribus rependat, decrevi me ipſum dedere mari ac fluctibus. Etenim vita ſimul & mors fato nobis conſtitutæ ſunt. Neque datur effugere debitum fatale, etiam ſi in domuncula quis ſeipſum incluſum contineat. Dies enim illa non ceſſat: &

οὐκ

θὺχ ὑπὸ τούτων ταλαντεύεται· ἀλλ' ὑπὸ τῇ τύχῃ βραβεύεται. ἤδη γὰρ τινὲς μὲν ἐπὶ γῆς ὠκύμορσι· ἐπὶ θαλάττης δὲ μακρόβιοι κατεβίωσαν. ὥστε εἰδὼς ταῦθ' οὕτως ἔχειν, ἐπὶ ναυτιλίαν βαδιοῦμαι καὶ ἀνέμοις ὁμιλήσω καὶ κύμασι. κρεῖττον γὰρ ἐπανήκειν ἐκ Βοσπόρου καὶ Προποντίδος νεόπλουτον, ἢ καθήμενον ἐπὶ ταῖς τῆς Ἀττικῆς ἐσχατιαῖς λιμῶδες καὶ ἀυχμηρὸν ἐρυγγάνειν.

ΑΓΕΛΑΡΧΙΔΗΣ ΠΥΘΟΛΑΩι.

ΜΕγα ὦ φίλε κακὸν ὀι κατὰ τὴν πόλιν τόκογλύφοι. ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα τί παθὼν, δέον παρὰ σὲ ἢ παρά τινα ἄλλον τῶν κατ' ἀγρὸν

fatum est inevitabile. Itaque non ab his pendet discrimen vitæ, sed fortunæ arbitrio subjacet. Quin etiam contigit ut aliqui in terra cito morerentur, aliqui in mari longam viverent vitam. Quare cum sciam hæc ita se habere, ad navigationem me conferam, & inter ventos fluctusque versabor. Melius enim est redire è Bosporo & Propontide novis divitiis auctum, quam sedentem in Atticæ agris, famelicum quid & siccum ructare.

AGELARCHIDES PYTHOLAO. XXVI.

MAgnum, o amice, malum sunt isti in urbe fœneratores. Ego enim, nescio quo fato meo, cùm debuissem ad te, aut ad alium aliquem rure nostro vicinum adire, in pecuniarum indigentia constitutus, quòd vellem in Co-

γειτόνων ἐλθεῖν, ἐπεὶ κατέσην ἐν χρείᾳ χρημάτων βουλόμενος ἐπὶ Κολωνῷ πρίασθαι χωρίον ἐξαγήσαντός μέ τινος τῶν ἀσικῶν ἐπὶ τὰς Μαρτίου θύρας ἀφικόμην. εἶτα καταλαμβάνω πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνὸν συνεσπακότα τὰς ὀφρῦς χάρτην δὶ ἀρχαΐά τινα, σαπρὸν δὲ τῷ χρόνῳ ὑπὸ κόρεων καὶ σητῶν ἡμίβρωτον διὰ χειρὸς ἔχοντα. εὐθὺς μὲν οὖν μόλις με προσεῖπε, ζημίαν ἡγούμενος τὴν προσηγορίαν. εἶτα τοῦ προξένου φήσαντος ὡς δεοίμην χρημάτων· πόσων ἤρετο ταλάντων; ἐμοῦ δὲ θαυμάσαντος τὴν ὑπερβολὴν, διέπτυεν εὐθέως. καὶ δῆλος ἦν δυσχεραίνων. ὅμως ἐδίδου καὶ ἀπῄτει γραμματεῖον. καὶ ἐπὶ τῷ ἀρχαίῳ τόκον βαρὺν καὶ τὴν οὐσίαν ὑποθέσει μηνὸς εἰσέτι μοι. μέγα τὶ κακὸν εἰσὶν οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις

lono emere prædium; deducente me quodam urbico, ad Martii fores deveni. Poſt ibi deprehendo ſenem adſpectu ſtrigoſum, contractis ſuperciliis, chartam, propter ſortes quasdam uſurarum *de quibus ſolicitus erat*, eam vero mucidam vetuſtate temporis, a cimicibus & tineis ſemeſam, in manu tenentem. Statim igitur vix me alloquebatur, jacturam exiſtimans ſi me appellaſſet. Deinde cùm proxeneta dixiſſet me opus habere pecunia; quot talentis? interrogabat. Cum autem ego obſtupeſcerem ad hanc exuperantiam, deſpuebat ſtatim, oſtendebatque ſe offendi. Tamen dabat, & petebat literas obligatorias: & præter ſummam, uſuram gravem: & facultates meas, præſtituto uno menſe. Adhuc meo judicio magnum quoddam malum ſunt, qui circa calculos & digitorum flexiones verſantur. Ne mihi contingat o præſi-

εἰλινδούμενοι. μή μοι γένοιτο ἀγροίκων ἴδοιμι δαίμονες, μὴ λύκον ἔτι μὴ δανειστὴν ἰδεῖν.

Α'ΝΙ'ΚΗΤΟΣ ΦΟΙΒΙΑΝΗ'ι.

Φεύγεις με ὦ Φοιβιανὴ φεύγεις. καὶ ταῦτά ἀρτίως ὅλον τὸν ἀγρὸν ἀπενεγκαμένη. τί γὰρ οὐ τῶν ἐμῶν λαβοῦσα ἔχεις; οὐ σῦκα οὐ τυρὸν ἐκ ταλάρων, οὐκ ἀλεκτορίδων ζεῦγος, οὐ τὰ λοιπὰ τρυφήματα πάντα ἔσι σοι ἐξ ἐμεῦ; οὕτως ὅλον με ἀυτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα βουλεύειν ἀπηνάγκασας. σὺ δὲ οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ διακαῶς φλεγομένου, ἀλλὰ χαῖρε καὶ ἄπιθι ἐγὼ δὲ ὅσω βαρέως μὲν, ὅσω δὲ ὅμως τὴν ἀτιμίαν.

des agreſtium dæmones, nec lupum amplius nec fœneratorem videre.

ANICETVS PHOEBIANÆ. XXVII.

FUgis me ō Phœbiana fugis, idque cùm modo totum agrum abſtuleris. Quid enim ex meis bonis non accepiſti & habes? Nonne ficus, nonne caſeus ex calathis, nonne unum par gallinarum, nonne reliquæ deliciæ omnes tibi à me ſunt? Adeo me totum tu ſecundum proverbium ſubvertiſti & ſervire coëgiſti. Tu verō nullam mei curam habes ardenter amantis. Sed vale & abi. Ego vero feram quamvis ægre, fœtam tamen ignominiam.

ΦΟΙΒΙΑΝΗ᾽ Α᾽ΝΙΚΗ᾽ΤΩι.

Ὦ Δίνουσά με ἀρτίως ἥκειν ὡς ἑαυτὴν ἡ τοῦ γείτονος μετέπεμψε γυνή. καὶ δῆτα ἥκειν ἀραμένη τὰ πρὸς τὴν τέχνην. σὺ δὲ ἐξαπινάιως ἀναςὰς ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κῦσαι. οὐ παύσῃ τρίκουρον καὶ τάλαντον γερόντιον πειρῶν τὰς ἀΦ᾽ ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς ὥςις ἄρτι νεάζειν ἀρχόμενος; οὐχὶ τῶν κατ᾽ ἀγρὸν πόνων ἀΦεῖσαι ἀεργὸς τῶν ἀϊδίων πορισάμενος. οὐχὶ τοὐπτανέιου καὶ τῆς ἐσχάρας ὡς ἀδύνατος ὢν ἐξέωσαι; πῶς οὖν τακερὸν βλέπεις βλέμμα καὶ ἀναπνέεις. πέπαυσο Κέκροψ ἄθλιε, καὶ τρέπου κατὰ σεαυτὸν ὦ πρέσβυ.

PHOEBIANA ANICETO. XXVIII.

PArturiens modo uxor vicini me ut ad ſe venirem accerſi juſſit: atque jam ibam aſſumptis quæ ad artem eam requiruntur. Tu vero confeſtim exſurgens conabare cervicem meam ad te reflectens oſculari. Non deſines frugiperda & miſerrime ſenex tentare nos puellas ætate florentes, quaſi aliquis modo juveneſcere incipiens? Nonne ab ruſticis in agro laboribus abdicatus es immunis, parto tibi jam Acheruntico viatico? Nonne ex culina & a foco tanquam effœtus es expulſus? Cur igitur molliter intueris, & ſuſpiras? Deſine miſer Cecrops, & ad te ipſum te converte ſenex.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΒΑΚΧΙΔΙ.

Ὁ Μένανδρος ἡμῶν ἐπὶ τὴν τῶν Ἰσθμίων θέαν εἰς τὴν Κόρινθον ἐλθεῖν βεβούληται. ἐμοὶ μὲν οὐ κατὰ νοῦν. οἶδας γὰρ οἷόν ἐστιν ἐρασῶ τοιούτου καὶ βραχὺν ὑστερῆσαι χρόνον. ἀποτρέπειν δὲ οὐκ ἐνῆν μὴ πολλάκις ἀποδημεῖν εἰωθότα. οὐδ' ὅπως αὐτὸν παρεγγυήσω, μέλλοντα ἐπιδημήσειν ἔχω. οὐδ' ὅπως μὴ βουλόμενον αὐτὸν σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ κἄμοί τινα φέρει φιλοτιμίαν, τοῦτο λογίζομαι. οἶδα γὰρ τὴν οὖσαν ἡμῖν ἑταιρίαν πρὸς ἀλλήλας. δέδοικα δὲ ὦ φιλτάτη οὐ σὲ τοσοῦτον, χρηστοτέρῳ γὰρ ἤθει κέχρησαι τοῦ βίου, ὅσον αὐτὸν ἐκεῖνον. ἐρωτικὸς γάρ ἐστι δαιμονίως καὶ Βακχίδος οὐδ' ἂν τῶν σκυθρωποτάτων τὶς ἀπόσχοιτο. τὸ μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτὸν οὐκ ἔλαττον τοῦ σοὶ ἐντυχεῖν ἢ

GLYCERA BACCHIDI. XXIX.

MEnander nobis ad ſpectandos ludos Iſthmios Corinthum proficiſci voluit; non id quidem ex mea ſententia. Scis enim quanta res ſit amatore ejusmodi pauxillum etiam temporis carere. Avertere autem non licebat rarius peregre abire ſolitum. Neque quomodo eum tibi commendem & committam cùm ibi verſabitur, habeo: neque quomodo id non faciam; præſertim cum abs te amari cupiat. & mihi quandam afferre æmulationem iſtud puto. Novi enim amicitiam quæ inter nos eſt. Timeo autem, mea dilectiſſima, non tam te, (probioribus enim moribus quam pro iſto vitæ genere uteris) quam illum ipſum. Amatorius enim eſt mirum in modum: & a Bacchide ne ſeveriſſimus quidem facile abſtineat. Nam videri eum non mi-

τῶν Ἰσθμίων ἕνεκεν τὴν ἀποδημίαν πεποιῆσθαι, οὐ πάνυ πείθομαι. ἴσως αἰτιάσῃ με τῆς ὑποψίας. συγγίνωσκε δὲ ταῖς ἑταιρικαῖς ὦ φιλτάτη ζηλοτυπίαις. ἐγὼ δ' οὐ παρὰ μικρὸν ἡγοῦμαι Μενάνδρου διαμαρτεῖν ἐρασοῦ. ἄλλως τε κἂν μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἢ διαφορὰ γένηται, δεήσει με ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ Χρέμητός τινος ἢ Διφίλου πικρῶς λοιδορεῖσθαι. ἐὰν δὲ ἐπανέλθῃ μοι οἷος ᾔχετο, πολλὴν ἕξομαί σοι χάριν. Ἔρρωσο.

ΒΑΚΧΙΣ ΤΡΙΔΗ.

Πᾶσάι σοι ἴσμεν αἱ ἑταῖραι χάριν. καὶ ἑκάστη γε ἡμῶν οὐχ ἧττον ἢ Φρύνη. ὁ μὲν γὰρ ἀγὼν μόνος Φρύνης, ὃν ὁ παμπόνηρος Εὐθίας ἐπανείλετο· ὁ δὲ κίνδυνος ἁπασῶν. εἰ γὰρ αἰτοῦσαι παρὰ

nus ut te conveniret, quam Iſthmiorum cauſa profectionem hanc ſuſcepiſſe omnino credo. Fortaſſe me ſuſpicionis argues. Verum ignoſce, chariſſima, amatoriis zelotypiis. Ego vero non parvam rem puto Menandro excidere amatore. Et alioqui ſi mihi offenſio aliqua cum eo aut ſimultas oriatur, oportebit in Scena ab aliquo Chremete aut Diphilo me acerbis conviciis proſcindi. Quod ſi talis redierit qualis abiit, magnam tibi gratiam habebo.

BACCHIS HYPERIDI. XXX.

OMnes nos meretrices agimus tibi gratias: & quidem unaquæque noſtrûm non minus quam Phryne. Equidem accuſatio ſolummodo ad Phrynen ſpectabat, quam peſſimus omnium Euthias ſuſceperat: periculum vero ad nos

τῶν ἑταιρῶν ἀργύριον οὐ τυγχάνομεν, ἢ τοῖς διδοῦσιν ἐντυγχάνουσαι ἀσεβείας κριθησόμεθα, πεπαῦσθαι κρεῖττον ἡμῖν τοῦ βίου, καὶ μηκέτι ἔχειν πράγματα μή τε τοῖς ὁμιλοῦσι παρέχειν. νῦν δ' οὐκ ἔτι τὸ ἑταιρεῖν αἰτιασόμεθα ὅτι πονηρὸς Εὐθίας ἑρᾳστὴς ἐυρέθη· ἀλλ' ὅτι ἐπιεικὴς Ὑπερίδης, ζηλώσομεν. πολλὰ τοίνυν ἀγαθὰ γένοιτό σοι τῆς φιλανθρωπίας. καὶ γὰρ ἑταίραν χρησὴν σεαυτῷ περιεσώσω. καὶ ἡμᾶς ἀμειψομένας σε ἀντ' ἐκείνης παρεσκεύασας. εἰ δὲ δὴ καὶ τὸν λόγον γράψαις τὸν ὑπὲρ τῆς Φρύνης, τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραι σε ἐφήσαιμεν ὅπῃ ποτὲ βούλει τῆς Ἑλλάδος.

omnes. Si enim petentes ab amatoribus pecuniam, non impetramus, aut copiam noſtri facientes dantibus, impietatis reæ agemur; deſiſtere ſatius eſt a quæſtu: & non amplius negotium habere, neque his qui nobiſcum conſuetudinem habent exhibere. At nunc non amplius quæſtum meretricium incuſabimus, quod Euthias improbus amator inventus eſt; ſed quoniam Hyperides æquus & juſtus; eo magis probabimus & ſectabimur. Multa itaque tibi eveniant bona propter iſtam humanitatem. Nam & amicam bonam tibi ipſi incolumen ſervaſti: & nos promptas ac paratas effeciſti ad compenſandum. Quod ſi etiam orationem quam pro Phryne habuiſti ſcripto conſignares, tunc tibi revera nos meretrices auream ſtatuam erigeremus, ubicumque volueris in Græcia.

ΒΑΚΧΙΣ ΦΡΥΝΗΙ.

Ὅτ τοσοῦτόν σοι τοῦ κινδύνου συνηχθέσθην Φιλτάτη, ὅσον ὅτι πονηροῦ μὲν ἀπηλλάγης ἐραστοῦ, χρηστὸν δὲ εὗρες Ὑπερίδην, συνήσθην. τὴν γὰρ δίκην σοι καὶ πρὸς τὴν εὐτυχίαν γεγονέναι νομίζω. διαβόητον γάρ σε οὐκ ἐν ταῖς Ἀθήναις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἁπάσῃ ὁ ἀγὼν ἐκεῖνος πεποίηκεν. Εὐθίας μὲν γὰρ ἱκανὴν τιμωρίαν δώσει τῆς σῆς ὁμιλίας στερούμενος. ὑπὸ γὰρ ὀργῆς μοι δοκεῖ κινηθεὶς διὰ τὴν ἔμφυτον ἀμαθίαν ὑπεράραι τὸ μέτρον τῆς ἐρωτικῆς ζηλοτυπίας. καὶ νῦν ἐκεῖνον ἐρῶντα μᾶλλον εὖ ἴσθι ἢ Ὑπερίδην. ὁ μὲν γὰρ διὰ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν δῆλός ἐστι σπουδάζεσθαι βουλόμενος καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν· ὁ δὲ τῷ ἀποστεύγματι τῆς δίκης παρώξυνται. προσδέχου δὴ

BACCHIS PHRYNÆ. XXXI.

NOn tantopere propter illud periculum vicem tuam dolui, chariſſima: quantopere, quod a malo amatore liberata es, & Hyperidem bonum inveniſti, ſum lætata. Nam quòd judicium illud contigit, id ad felicitatem tuam facere arbitror. Celebrem enim te non Athenis ſolum, verum etiam in tota Græcia certamen illud fecit. Equidem Euthias ſatis pœnarum dabit dum tua conſuetudine privatur. Nam is mihi videtur ira commotus, propter inſitam ſtoliditatem exceſſiſſe modum amatoriæ zelotypiæ. Et nunc illum majore amore flagrare quam Hyperidem omnino perſuaſum habeto. Iſte enim propter beneficium quod patrocinio ſuo in te contulit, videtur velle impenſius coli, & inſtar deliciarum ſe gerere.

πάλιν δὶ αὐτοῦ δεήσεις καὶ λιτανίας καὶ πολὺ χρυσίον. μὴ δὴ καταδιαιτήσῃς ἡμῶν ὦ Φιλτάτη τῶν ἑταιρῶν. μὴ δὲ Ὑπερίδην κακῶς δόξαι βεβουλεῦσθαι ποιήσῃς, τὰς Εὐθίου ἱκεσίας προσιεμένη. μὴ δὲ τοῖς λέγουσί σοι ὅτι εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιῤῥηξαμένη τὰ μαστήρια τοῖς δικασταῖς ἀπέδειξας, οὐδὲν ῥήτωρ ὠφέλει, πείθου. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἵνα ἐν καιρῷ γένηταί σοι ἡ ἐκείνου παρέσχε συνηγορία.

ΒΑΚΧΊΣ ΜΥΡΡΊΝΗ.

ΜΗδὲ κρέιττονος ἔιη σοι τυχεῖν ἐραστοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ἀλλ' Εὐθίας σοι ὃν νῦν περιέπεις συγκαταβιώη. τάλαινα γυνὴ τῆς ἀνοίας. ἥτις τῷ τοιούτῳ κάλλει πεπίστευκας. Φρύνην γὰρ

ille autem malo accusationis successu irritatus est. Expecta igitur ab eo rursus preces & supplicationes, & magnam vim auri. Ne verò prævariceris nostræ meretricum causæ, mea dilectissima: neque locum dando Euthiæ precibus, committes, ut Hyperides male in rem consuluisse videatur. Neque illis qui tibi dicunt, nisi tunicam tu dilacerasses & mammillas judicibus ostendisses, nihil oratorem profuturum fuisse, credito. Etenim hoc ipsum ut opportune abs te fieret, ejus defensione ac patrocinio factum est.

BACCHIS MYRRHINÆ. XXXII.

NE melior quidem amator tibi contingat. Proh Domina Venus! Sed Euthias quem nunc foves tecum exigat ætatem. Infelix amentiâ mulier! quæ in tali forma fiduciam habes. Ni-

φέρξει δηλονότι, Μυρρίνην ὑπεριδών. ἀλλ' ἔοικας κινῆσαι τὸν Ὑπερίδην βεβουλῆσθαι ὡς ἔλαττόν σοι νῦν προσέχοντα. κἀκεῖνος ἑτάιραν ἔχει ἀξίαν ἑαυτοῦ, καὶ σὺ ἐρασήν σοι πρέποντα. ἄιτησόν τι παρ' αὐτοῦ, καὶ ὄψει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσαν. ἴσθι γοῦν ὅτι παρὰ πάσαις ἡμῖν ταῖς τὴν Φιλανθρωποτέραν Ἀφροδίτην προτιμώσαις μεμίσησαι.

ΘΑΙΣ ΘΕΤΤΑΛΗ.

Ὅτε ἄν ποτ' ᾠήθην ἐκ τοσαύτης συνηθείας ἔξεσθαί μοι τινὰ πρὸς Εὐξίππην διαφοράν. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐν οἷς αὐτῇ χρησίμη γέγονα ὑπὸ τὸν ἀπὸ τῆς Σάμου κατάπλουν, οὐκ ὀνειδίζω. ἀλλὰ Παμφίλου, γινώσκεις τοῦτο καὶ σὺ, ὅσον

mirum Phrynen amabit, neglectâ Myrrhinâ. Sed videris Hyperidem pungere voluiſſe, quod minus tui nunc rationem habeat. Et ille amicam habet ſe dignam, & tu amatorem tibi convenientem. Peté aliquid ab eo, & videbis te aut navalia incendiſſe, aut leges violare. Scito igitur te omnibus nobis quæ humaniorem Venerem pluris facimus, odio eſſe.

THAIS THESSALÆ. XXXIII.

HAud unquam putaſſem fore ut poſt tantam familiaritatem naſceretur mihi aliquod cum Euxippa diſſidium. Ac cætera quidem in quibus ei utilis fui ſub ejus adventum cùm e Samo adnavigaſſet, non exprobro. Sed cùm Pamphilus pecuniam mihi daret, ſcis id tu quoque quàm multam; quòd is cum hac aliquando rem

ἡμῖν διδόντος ἀργύριον, ὅτι ταύτῃ ποτὲ ἐντυγχάνειν ἔδόκει, τὸ μειράκιον οὐ προσήμην. ἀλλὰ καλῶς ἡμᾶς ἀντὶ τούτων ἠμείψατο, τῇ κάκιστα ἀπολουμένῃ Μεγάρᾳ χαρίζεσθαι θέλουσα. πρὸς ἐκείνην δ' ἦν τις παλαιά μοι διὰ Στράτωνα ὑπόνοια. ἀλλὰ ταύτην μὲν οὐδὲν ὤμην ποιεῖν παράλογον κακῶς λέγουσάν με. ἁλῶα δ' ἦν· καὶ τὴν παννυχίδα πᾶσαι, ὥσπερ ἦν εἰκός, παρ' ἡμῖν. ἐθαύμαζον δὲ τῆς Εὐξίππης. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον κιχλίζουσα μετ' ἐκείνης καὶ μωκωμένη, τὴν δυσμένειαν ἐνεδείκνυτο. εἶτα Φανερῶς ποιήματα ᾖδεν εἰς τὸν οὐκ ἔθ' ἡμῖν προσέχοντα ἐρασήν. κἀπὶ τούτοις μὲν ἧττον ἤλγουν. ἐπανισχυντήσασα δὲ εἰς τὸ φῦκός με καὶ τὸν παιδέρωτα ἔσκωπτεν. ἐδόκει δέ μοι πάνυ κακῶς πράττειν ὡς μηδὲ κάτοπτρον κεκτῆσθαι. εἰ γὰρ οἶδεν ἑαυτὴν χρῶμα σανδαράχης ἔχουσαν, οὐκ ἂν

habere videretur: adoleſcentem non admittebam. Egregie vero nobis vicem pro his illa rependit, perditiſſimæ illi Megaræ gratificari cupiens. in illam autem habebam veterem quandam propter Stratonem ſuſpicionem. Sed hanc nihil arbitrabar facere præter opinionem ſi mihi malediceret. Haloa vero erant: & ad pervigilium omnes erant, ut par erat, apud nos. Mirabar autem Euxippen. Primùm enim cum illa riſus ineptos & cavillationes inceptans, animum infenſum declarabat. deinde palam carmina canebat, in illum qui nobis non amplius addictus eſſet amatorem. Et ex his quidem minus doloris hauriebam. impudentiæ vero indulgens, in fucum me & pæderotem dicteriis inceſſebat. Viſa autem mihi eſt in re tenui admodum eſſe, ita ut ne ſpeculum quidem poſſideret. Si enim ſciret ſe colorem ſandaracha

ἡμᾶς εἰς ἀμορφίαν ἐβλασφήμει. ἐμοὶ μὲν οὖν βραχὺ μέλει περὶ τούτων. ἀρέσκειν γὰρ τοῖς ἐρᾳσταῖς οὐχὶ Μεγάρᾳ καὶ Εὐξίππῳ βούλομαι ταῖς πιθήκοις. δεδήλωκα δέ σοι ἵνα μή μ' ἔτι μέμψῃ. ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὰς οὐκ ἐν σκώμμασιν οὐδ' ἐν βλασφημίαις, ἀλλ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιάσονται. προσκυνῶ δὲ τὴν Νέμεσιν.

ΘΑΙΣ ΕΥΘΥΔΗΜΩι.

Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. εἶτα σχῆμα ἔχων καὶ βυβλίδιον μετὰ χεῖρας εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς. τὴν δὲ ἡμετέραν οἰκίαν ὡς οὐδὲ ἰδὼν πρότερον παρέρχῃ. ἐμάνης Εὐθύδημε, οὐκ οἶδας οἷός ἐστιν ὁ σοφιστὴς οὗτος ὁ ἐσκυθρωπα-

habere, haud nobis ob deformitatem conviciaretur. Equidem parum hæc curo. placere enim Amatoribus, non Megaræ & Euxippæ, ſimiis illis, volo. Indicavi tibi, ne me adhuc aliquando incuſares. Ulciſcar enim eas non cavillationibus neque conviciis, ſed his rebus quibus maxime mordeantur & doleant. Adoro autem ultionis deam.

THAIS EUTHYDEMO. XXXIV.

EX quo philoſophari in animum induxiſti ſuperbus factus es, & ſupercilia ſupra tempora attollis. Deinde philoſophi habitu præditus, & librum in manibus tenens, inſolenti inceſſu in Academiam te confers. Noſtram vero domum quaſi nec videris antea præteris. Inſanis Euthydeme. neſcis cujusmodi ſit Sophiſta iſte

κὰς καὶ τοὺς θαυμασοὺς τούτους διεξιὼν πρὸς ὑμᾶς λόγους. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν πράγματα, πόσος ἐςὶν οἶει χρόνος, ἐξ οὗ παρέχει βουλόμενος ἐντυχεῖν. προσφθέιρεται δὲ Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄβρᾳ. τότε μὲν οὖν αὐτὸν οὐ προσιέμην. σὲ γὰρ περιβάλλουσα κοιμᾶσθαι μᾶλλον ἐβουλόμην, ἢ τὸ παρὰ πάντων σοφιςῶν χρυσίον. ἐπεὶ δέ σε ἀποτρέπειν ἔοικε τῆς μεθ' ἡμῶν συνηθείας, ὑποδέξομαι αὐτόν. καὶ εἰ βούλει τὸν διδάσκαλον τουτονὶ τὸν μισογύναιον ἐπιδέιξω σοι νυκτὸς οὐκ ἀρκούμενον ταῖς συνήθεσιν ἡδοναῖς. λῆρος ταῦτα εἰσὶ καὶ τύφος καὶ ἐργολάβειαι μειρακίων ὦ ἀνόητε. οἶει δὲ διαφέρειν ἑταίρας σοφιςὴν; τοσοῦτον ἴσως ὅσον οὐ διὰ τῶν αὐτῶν ἑκάτεροι πείθειν. ἐπεὶ ἔν γε ἀμφοτέροις τέλος πρόσκειται τὸ λαβεῖν. πόσῳ δὲ ἀμείνους ἡμεῖς καὶ εὐσεβέσεραι. οὐ λέγομεν θεοὺς οὐκ εἶναι. ἀλλὰ πι-

ſupercilioſus, qui mirificas iſtas diſputationes vobis enarrat. Sed mihi negotium, quamdudum putas eſſe, cum faceſſit, cupiens mei copiam impetrare. Confert autem ſe perditus ad Herpyllidem Megaræ ancillam. Tunc quidem eum non admittebam. etenim in tuo complexu dormire majoris faciebam quam omne Sophiſtarum aurum. Quoniam vero te avertere videtur a noſtra conſuetudine, eum recipiam. Et ſi vis, Magiſtrum huncce mulierum oſorem faxo ut videas non eſſe noctu contentum conſuetis voluptatibus. Hæc nugæ ſunt & faſtus & mercedis ab adoleſcentibus emunctio, o demens. Putasne verò differre a meretrice Sophiſtam? tantillum fortaſſe, quod non per eadem perſuadere conantur. nam unus utique ambobus finis propoſitus eſt, nempe Accipere. Quanto vero meliores nos & magis piæ! Non dicimus,

ϛεύομεν ὀμνύουσι τοῖς ἐραϛαῖς ὅτι Φιλοῦσιν ἡμᾶϛ. οὐδ' ἀξιοῦμεν ἀδελφαῖς καὶ μητράσι μίγνυσθαι τοὺϛ ἄνδρας, ἀλλ' οὐδὲ γυναιξὶν ἀλλοτρίαις. εἰ μὴ ὅτι τὰς νεφέλας ὁπόθεν εἶεν, καὶ τὰς ἀτόμους ὁποῖαι, ἀγνοοῦμεν, διὰ τοῦτο ἥττους δοκοῦμέν σοι τῶν σοϕιϛῶν. καὶ αὐτὴ παρὰ τούτοις ἐσχόλακα καὶ πολλοῖς διείλεγμαι. ὀυδεὶϛ ἑταίραις ὁμιλῶν τυραννίδαϛ ὀνειροπολεῖ καὶ ϛασιάζει τὰ κοινά. ἀλλὰ σπάσαϛ τὸν ἐωθινὸν καὶ μεθυσθεὶϛ, εἰϛ ὥραν τρίτην ἢ τετάρτην ἠρεμεῖ. παιδεύομεν δὲ οὐ χεῖρον ἡμεῖϛ τοὺϛ νέους. ἐπεὶ σύγκριτον εἰ βούλει Ἀσπασίαν τὴν ἑτάιραν καὶ Σωκράτην τὸν σοϕιϛὴν, καὶ πότερόϛ ἄμεινον αὐτῶν ἐπαίδευσεν ἄνδραϛ λόγισαι. τῆϛ μὲν γὰρ ὄψει μαθητὴν Περικλέα· τοῦ δὲ, Κριτίαν. καταβαλλε τὴν μωρίαν ταύτην καὶ ἀηδίαν, ὁ ἐμὸϛ ἔρωϛ Εὐθύδημε· οὐ πρέπει σκυθρωποῖς εἶναι τοιούϛ

non eſſe Deos, ſed credimus jurantibus amatoribus quòd nos ament. Neque volumus ut cum ſororibus & matribus rem habeant viri: ſed ne cum alienis quidem uxoribus. Niſi fortè quia nubes unde exiſtant, & atomi quales ſint, ignoramus, ob eam cauſam Sophiſtis deteriores tibi videmur. Et ipſa his vacavi, & cum multis diſſerui. Nemo cum meretricibus conſuetudinem habens tyrannides ſomniat, & ſeditionibus Remp. turbat; ſed matutino potu *quis* inebriatus, in tertiam aut quartam horam quieſcit. Inſtituimus autem nos non deterius adoleſcentes. Etenim contende, ſi vis, inter ſe meretricem Aſpaſiam & Socratem illum Sophiſtam: & uter ipſorum melius docuerit viros conſidera. Illius enim videbis diſcipulum Periclem; hujus Critiam. Depone iſtam ſtultitiam & inſuavitatem, meus Amor o Euthydeme: (Non decet triſtis

τοις ὄμμασι. καὶ πρὸς τὴν ἐρωμένην ἥκε τὴν ἑαυτοῦ οἷος ἐπανελθὼν ἀπὸ Λυκίου πολλάκις τὸν ἱδρῶτα ἀποψώμενος. ἵνα μικρὰ κραιπαλήσαντες ἐπιδειξώμεθα ἀλλήλοις τὸ καλὸν τέλος τῆς ἡδονῆς. καὶ σοὶ νῦν μάλιστά γε φανοῦμαι σοφή. οὐ μακρὸν δίδωσιν ὁ δαίμων χρόνον τοῦ ζῆν. μὴ λάθῃς τοῦτον εἰς αἰνίγματα καὶ λήρους ἀναλώσας.

ΣΙΜΑΛΙΩΝ ΠΕΤΑΛΗ.

Εἰ μὲν ἡδονὴν σοί τινα φέρειν ἢ φιλοτιμίαν πρός τινας τῶν διαλεγομένων οἴει, τὸ πολλάκις ἡμᾶς ἐπὶ τὰς θύρας φοιτᾷν, καὶ τοῖς πεμπομένοις πρὸς τοὺς εὐτυχεστέρους ἡμῶν θεραπαινιδίοις ἀποδύρεσθαι, οὐκ ἀλόγως ἡμῖν ἐντρυφᾷς. ἴσθι μέν τοι, καί τοι ποιῶν οἶδα πρᾶγμα ἀσύμφορον ἐμαυτῷ,

& tetricus adſpectus tales oculos.) et ad Amicam veni tuam, qualis a Lyceo reverſus ſæpe *veniebas* ſudorem abſtergens; ut cum pauxillùm vino indulſerimus oſtendamus nobis mutuo pulchrum illum finem voluptatis. Et tibi nunc equidem quam maximè videbor ſapiens. Non longum dat Deus tempus vivendi. ne committas ut illud imprudens in ænigmata & nugas impendas. Vale.

SIMALION PETALÆ. XXXV.

Si voluptatem tibi aliquam adferre aut honorem apud nonnullos confabulantium id exiſtimas, quòd frequenter ad fores tuas accedimus, & coram ancillulis, quæ ad feliciores quam nos ſumus mittuntur, conquerimur; non immerito nobis inſultas. Scito tamen, quan-

οὕτω με διακείμενον ὡς ὀλίγοι τῶν ἐντυγχανόντων σοι νῦν ἀμελησθέντες ἂν διατεθεῖεν. καί τοι γε ᾤμην τὸν ἄκρατον ἔσεσθαί μοι κατηγόρημα ὃν παρ' Εὐφρονίῳ τρίτην ἑσπέραν πολλὴν τινα ἐφορησάμην ὡς δὴ τὰς παρὰ τὴν νυκτὰ Φροντίδας διωσόμενος, τότε δὲ ἄρα ἐναντίως ἔσχεν. ἀνερρίπισε γάρ μου τὴν ἐπιθυμίαν, ὥστε κλαίοντά με καὶ βρυχώμενον, ἐλεεῖσθαι μὲν παρὰ τοῖς ἐπιεικεστέροις· γέλωτα δὲ τοῖς ἄλλοις παρέχειν. μικρὰ δὲ ἔπεσι μοι παραψυχὴ καὶ μαραινόμενον ἤδη παραμύθιον· ὅ μοι ὑπὸ τὴν λυπρὰν τῷ συμποσίῳ μέμψιν προσέρριψας ἀπ' αὐτῶν περισπάσασα τῶν πλοκάμων. ὡς δὴ πᾶσι τοῖς ὑφ' ἡμῶν πεμφθεῖσιν ἀχθομένη. εἰ δή σοι τχῦτα ἡδονὴν φέρει, ἀπόλαυε τῆς ἡμετέρας μερίμνης. κἂν ᾖ σοι φίλον διηγοῦ τοῖς νῦν μὲν μακαριωτέροις ἡμῶν, οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ἂν ὥσπερ ἡμεῖς ἔχωσιν

quam non ſim neſcius me rem mihi inutilem facere, ſic me affectum eſſe, ut pauci eorum qui nunc tecum rem habent affecti eſſent, ſi abs te contemnerentur. Putabam equidem merum illud mihi ſolatio fore quod apud Euphronium tertio abhinc veſpere largâ copiâ hauſeram, tanquam ſcilicet nocturnas curas propulſaturus; id vero contra accidit. excitavit enim libidinem meam: ita ut lacrymans & rugiens æquioribus quidem commiſerationem, reliquis autem riſum excitarem. Exiguum quiddam mihi reſtat quod me reficiat, & langueſcens jam ſolatium, quod in me ſub triſtem illam in convivio conqueſtionem jaculata es, ex ipſis capillis evellens. quaſi non omnibus quæ a nobis mittuntur offendaris. Si ergo voluptatem tibi hæc afferunt, fruere noſtra ſollicitudine; &, ſi tibi videtur, narra illis qui nunc ſunt nobis beatiores; non multo

ἐνιαυτομένοις. ἔυχου μέν τοι μηδέν σοι νεμεσῆσαι ταύτης τῆς ὑπεροψίας τὴν Ἀφροδίτην. ἕτερος ἂν λοιδορούμενος ἔγραφε καὶ ἀπειλῶν· ἀλλ' ἐγὼ δεόμενος καὶ ἀντιβολῶν. ἐρῶ γὰρ ὦ Πετάλη κακῶς. φοβοῦμαι δὲ μὴ κάκιον ἔχων μιμήσομάι τινα τῶν περὶ τὰς ἐρωτικὰς μέμψεις ἀτυχεστέρων.

ΠΕΤΑΛΗ ΣΙΜΑΛΙΩΝΙ.

Ἠβουλόμην μὲν ὑπὸ δακρύων ἑταίρας τρέφεσθαι οἰκίαν. λαμπρῶς γὰρ ἂν ἔπραττον ἀφθόνων τούτων ἀπολαύουσα παρὰ σοῦ· νῦν δὲ δεῖ χρυσίου ἡμῖν, ἱματίων, κόσμου, θεραπαινίδων. ἡ τοῦ βίου διοίκησις ἅπασα ἐντεῦθεν. οὐκ ἔστιν ἐν Μυρρινοῦντι πατρῷον ἐμοὶ κτημάτιον, οὐδ' ἐν τοῖς ἀργυρίοις ἐμοὶ μέταλλον· ἀλλὰ μισθωμάτια καὶ αἱ δυσ-

post vero, cùm ipsis ut nobis res ceciderit, dolorem percipient. precare tamen, nequid ob hanc superbiam Venus tibi succenseat. Alius fortasse ad te scribens objurgasset, ego autem precor & supplico. Amo enim o Petala perdite. & vereor ne pejus adhuc affectus, imiter aliquem eorum qui circa amatorias querelas sunt nimis infelices.

PETALA SIMALIONI. XXXVI.

VEllem equidem lacrymis ali meretricis familiam. Splendide enim viverem, uberes eas abs te percipiens. Nunc vero opus est auro nobis, vestibus, ornatu, ancillis. Hinc pendet omnis vitæ ratio ac cura. Non habeo in Myrrhinunte paternam possessionem, nec in argenti fodinis metallum, sed mercedulas, & infelicia ista ac gemitibus plena stultorum ama-

χεῖς αὗται καὶ κατεσκευασμέναι τῶν ἀνοήτων ἑταιρῶν χάριτες. σοὶ δὲ ἐνιαυτὸν ἐντυγχάνουσα ἀδημονῶ. καὶ αὐχμηρὰν μὲν ἔχω τὴν κεφαλὴν, μηδὲ ἰδοῦσα τὸν χρόνον τοῦτον μύρον· τὰ δὲ ἀρχαῖα καὶ τρίχινα προβαλλομένη Ταραντινίδια αἰσχύνομαι τὰς φίλας. οὕτως ἀγαθόν τί μοι γένοιτο. εἶτα δίει μέ σοι παρακαθημένην ποθὲν ζήσειν; ἀλλὰ δακρύεις; πέπαυσο μετὰ μικρόν. ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, πεινήσω τὸ καλόν. θαυμάζω δέ σου καὶ τὰ δάκρυα ὡς ἔστιν ἀπίθανα. δέσποινα Ἀφροδίτη. φιλεῖς ἄνθρωπε φῆς, καὶ βούλει σοι τὴν ἐρωμένην διαλέγεσθαι. ζῆν γὰρ χωρὶς ἐκείνης μὴ δύνασθαι. τί οὖν οὐ ποτήρια ἐσὶν ἐπὶ τῆς δικλας ὑμῖν, μὴ χρυσία τῆς μητρὸς, μὴ δάνεια τοῦ πατρὸς κομισύμενος. μακαρία Φιλότης, τοῖς ἐυμενεσέροις ὄμμασιν εἶδον ἐκείνην αἱ Χάριτες, οἷον ἐρασὴν ἔχει Μενεκλείδην.

torum munuſcula. Tecum vero annum nunc conſuetudinem habens tædio maceror. & tum caput habeo ſqualidum, ut quæ ne viderim quidem per iſtud tempus unguentum: tum vero his vetuſtis & cilicinis amiciri Tarentinis veſtibus apud amicas pudet, ita mihi bene ſit. Et tu putas me tibi aſſiſtentem alicunde victum habituram? At vero lacrymaris? brevi deſines. Ego autem niſi ſit qui det, eſuritura ſum probe. Miror vero & lacrymas tuas quam ſint abſurdæ. Proh domina Venus! Amas, mi homo, ut ais, & vis amicam tibi copiam ſui facere: vivere enim ſine illa te non poſſe *ais*. Quid? ergone nulla ſunt pocula vobis domi? nonne aurum matris, nonne fœnus patris *clam* exactum allaturus? Beata Philotis! faventioribus oculis eam adſpexerunt Gratiæ. qualem amatorem habet Meneclidem! qui quotidie dat aliquid. me-

ὡς καθ' ἡμέραν δίδωσί τι. ἄμεινον γὰρ ἢ κλάειν. ἐγὼ δὲ ἡ τάλαινα θρηνῳδὸν οὐκ ἐρασὴν ἔχω, σεφάνιά μοι καὶ ῥόδα ὥσπερ ἀώρῳ τάφῳ πέμπει. καὶ κλάειν δι' ὅλης φησὶ τῆς νυκτός. ἐὰν φέρῃς τι ἦκε μὴ κλάιων, εἰ δὲ μὴ, σεαυτὸν οὐχ ἡμᾶς ἀνιάσεις.

MYRRHINA NICIPPÆ.

Ὁ Τ προσέχει μοι τὸν νοῦν Διίφιλος, ἀλλὰ ὅπαξ ἐπὶ τὴν ἀκάθαρτον Θετταλὴν νένευκε, καὶ μέχρι μὲν τῶν Ἀδωνίων καὶ ἐπίκωμός ποτε πρὸς ἡμᾶς καὶ κοιμησόμενος ἐφοίτα. ἤδη μέν τοι ὡς ἄν τις ἀκιζόμενος καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν καὶ τά γε πλεῖστα ὑπὸ τοῦ Ἕλικος ὁπότε μεθυσθείη ὁδηγούμενος· ἐκεῖνος γὰρ τῆς Ἑρπυλλίδος ἐρῶν τὴν παρ' ἡμῖν ἠγάπα σχολήν. νῦν μέν τοι δῆλός ἐστι

lius enim *hoc*, quam flere. Ego vero miſera lamentatorem non amatorem habeo; corollas mihi & roſas tanquam præmature mortui ſepulcro mittit: & flere ſe tota nocte ait. Si quid attuleris veni ſine lacrymis; ſin minus, tibi ipſi eris cauſa mœroris.

MYRRHINA NICIPPÆ. XXXVII.

NOn habet mei rationem Diphilus, ſed totus ad impuram illam Theſſalam propendet. Equidem usque ad Adonia etiam comeſſabundus ad nos ac dormiturus veniebat; jam tum tamen quaſi aliquis faſtidioſus & amaſium ſeipſum faciens, ac plerumque ab Helice cùm ebrius eſſet deductus; (ille enim Herpyllidem amans apud nos otiari non aſpernabatur) nunc autem palam præ ſe fert ſe prorſus non ad nos ventu-

μὴ δ' ὅλως ἡμῖν ἐντευξόμενος. τέσσαρας γὰρ ἐξῆς ἡμέρας ἐν τῷ Λύσιδος κήπῳ μετὰ Θεττάλης καὶ τοῦ κάκις' ἀπολουμένου Στρογγυλίωνος, ὃς ταύτην αὐτῷ προὐμνηστεύσατο τὴν ἐρωμένην ἐμοί τι προσκρούσας, κραιπαλᾷ. γραμματίδια μὲν οὖν καὶ θερπαινίδων διαδρομαὶ καὶ ὅσα τοιαῦτα, μάτην διήνυσαι καὶ οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ὄφελος. δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετυφῶσθαι καὶ ὑπερεντρυφᾶν ἡμῖν. λοιπὸν οὖν ἀποκλείειν, κἂν ἔλθῃ ποτὲ πρὸς ἡμᾶς κοιμηθησόμενος, εἰ δὴ κνίσαι ποτὲ ἐκείνην βουληθείη, διασώσασθαι. εἴωθε γὰρ ἡ βαρύτης τῷ ἀμελεῖσθαι καταβάλλεσθαι. ἐὰν δὲ μὴ δ' οὕτως ἀνύσιμεν, θερμοτέρου τινὸς ἡμῖν ὥσπερ τοῖς σφόδρα κάμνουσι Φαρμάκου δεῖ. δεινὸν γὰρ οὐ τοῦτο μόνον εἰ τῶν παρ' αὐτοῦ μισθωμάτων στερησόμεθα, ἀλλ' εἰ Θεττάλῃ γέλωτα παρέξομεν. ἔστι σοι πειρασθὲν

rum. quatuor enim totos ex ordine dies in Lysidis horto cum Theſſala & perditiſſimo illo Strongilione (qui hanc ei conciliavit amicam, mihi nonnihil offenſus) comeſſatur. Literæ quidem *ad eum miſſæ* & famularum diſcurſitationes, & quæ ejus generis ſunt, hæc fruſtra ſunt transacta, & nullus inde uſus. immo videtur mihi ex iſtis magis inflatus eſſe, & nobis illudere. Reliquum eſt igitur ut *eum* excludamus, atque ſi aliquando ad nos venerit dormiturus, etiamſi illam moleſtia voluerit afficere, repellamus. ſolet enim faſtus ſi contemnatur frangi. Quod ſi ne ſic quidem aliquid effecerimus, vehementiore quodam nobis, ut illis qui valde ægrotant, opus remedio. Etenim non illud ſolum grave & intolerabile eſt, ſi mercede quæ ab eo proficiſcitur privabimur; verum ſi Theſſalæ ridendi materiam præbebimus. Eſt tibi probatum, ut

ὡς φὴς πολλάκις ἐφ' ἡλικιας φίλτρον, τοιούτου τινὸς βοηθήματος δεόμεθα, ὃ τὸν πολὺν αὐτοῦ τύφον ἀλλ' οὖν καὶ τὴν κραιπάλην ἐκκορήσειεν. ἐπικηρυκευσόμεθα δὴ αὐτῷ καὶ δακρύσομεν πιθανῶς, καὶ τὴν Νέμεσιν δεῖν αὐτὸν ὁρᾷν εἰ οὕτως ἐμὲ περιόψεται ἐρῶσαν αὐτοῦ, καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἐροῦμεν καὶ πλασόμεθα. ἥξει γὰρ ὡς ἐλεῶν δήπου με καιομένην ἐπ' αὐτῷ· μεμνῆσθαι γὰρ τοῦ παρελθόντος χρόνου καὶ τῆς συνηθείας ἔχειν καλῶς ἐρεῖ, φυσῶν ἑαυτὸν ὁ λάξαυρος. συλλήψεται δὲ ἡμῖν καὶ ὁ Ἕλιξ· ἐπ' ἐκεῖνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται. ἀλλ' ἀμφιβάλλειν εἴωθε τὰ φίλτρα καὶ ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον. βραχύ μοι μέλει. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἢ ἐμοὶ ζῆν ἢ τεθνάναι Θετταλῇ.

ais, perſæpe in adoleſcentia philtrum. ejusmodi quodam indigemus auxilio, quod nimium ejus faſtum atque etiam temulentiam *quaſi ſcopis* expurget. Nuncios itaque quaſi de pace ad eum mittemus, & lacrymabimus apte ad fidem faciendam: atque oportere eum, deam ultionis reſpicere ſi me, ſic amantem ipſum, negligat: aliaque id genus dicemus, atque fingemus. Veniet nimirum miſerans amore ipſius ardentem; meminiſſe enim præteriti temporis & conſuetudinis æquum eſſe & honeſtum dicet, inflans ſeipſum impurus. Accommodabit etiam operam ſuam nobis Helix; ad illum enim Herpyllis ſe accinget. Sed dubia ſolent eſſe philtra, & in perniciem erumpere. parum id curo. oportet enim eum aut mihi vivere, aut Theſſalæ mori.

ΜΕΝΕΚΛΕΙΔΗΣ ΕΥΘΥΚΛΕΙ.

Οἴχεται Βακχὶς ἡ καλὴ Εὐθύκλεις φίλτατε ὄ-χεται· πολλά τέ μοι καταλιποῦσα δάκρυα καὶ ἔρωτος ὅσον ἡδίστου τὸ τέλος οὐ πονηροῦ τὴν μνήμην. οὐ γὰρ ἐκλήσομαι ποτὲ Βακχίδος. οὐχ οὕτως ἔσαι χρόνος. ὅσην συμπάθειαν ἐνεδείξατο. ἀπολογίαν ἐκείνην καλῶν οὐκ ἄν τις ἁμαρτάνοι τοῦ τῶν ἑταιρῶν βίου. καὶ εἰ συνελθοῦσαι ἅπασαι πανταχόθεν εἰκόνα τινὰ αὐτῆς ἐν Ἀφροδίτης ἢ Χαρίτων θεῖεν, δεξιὸν ἄν τι μοι ποιῆσαι δοκεῖσιν. τὸ γὰρ θρυλλούμενον ὑπὸ πάντων, ὡς πονηραὶ, ὡς ἄπιστοι, ὡς πρὸς τὸ λυσιτελὲς βλέπουσαι μόνον, ὡς ἀεὶ τοῦ διδόντος, καὶ τίνος οὐκ ἄιτιαι κακοῦ τοῖς ἐντυγχάνουσι, διαβολὴν ἐπέδειξεν ἀφ' ἑαυτῆς ἄδικον. οὕτω πρὸς τὴν κοινὴν βλασφημίαν τῷ ἤθει παρετάξατο.

MENECLIDES EUTHYCLI. XXXVIII.

DEceſſit formoſa Bacchis, Euthycles chariſſime, deceſſit! multasque mihi lacrymas reliquit, & amoris quam dulciſſimi, nec poſtremo mali tamen, memoriam. Non enim obliviſcar unquam Bacchidis. non veniet illud tempus. Quantam propenſionem voluntatis præ ſe tulit! Defenſionem eam ſi quis vocet vitæ meretricum, non erraverit. &, ſi congreſſæ in unum omnes undique, ſimulacrum quoddam ejus in Veneris aut Gratiarum *templo* collocarent, rem bellam feciſſe mihi viderentur. Nam quod ab omnibus cantatur, eas malas eſſe, infidas, ad lucrum duntaxat reſpicere, ſemper danti adhærere: enim vero cujus non mali cauſas eſſe eis, qui rem cum ipſis habent? *hæc omnia* calumniam eſſe injuſtam oſtendit ſuo exemplo.

οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ Συρίας δευρὶ κατάραντα μεθ' ὅσης παρασκευῆς καὶ θεραπείας ἐσόβει, ἐνωύχους ὑπισχνούμενος καὶ θεραπαίνας καὶ κόσμον τινὰ βαρβαρικόν. καὶ ὅμως ἔκρυσα αὐτὸν οὐ προσίετο· ἀλλ' ὑπὸ τοὐμὸν ἠγάπα κοιμώμενη χλανίσκιον τὸ λιτὸν τοῦτο καὶ δημοτικόν. καὶ τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ πεμπομένοις ἐπανέχουσα, τὰς Σατραπικὰς ἐκείνας καὶ πολυχρύτους δωρεὰς διωθεῖτο. τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν, ὅσον ἀργυρίου προτείνοντα. οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. ὡς χρηστὸν ἦθος οὐκ εἰς εὐδαίμονα βίου προαίρεσιν δαίμων τὶς ὑπήνεγκεν. εἶτ' οἴχεται ἡμᾶς ἀπολιποῦσα, καὶ κέισεται λοιπὸν μόνη ἡ Βακχίς. ὡς ἄδικον ὦ φίλαι μοῖραι. ἔδει γὰρ αὐτῇ συγκατακεῖσθάι με καὶ νῦν ὡς τότε. ἀλλ' ἐγὼ μὲν περίειμι καὶ τροφῆς ψαύω,

adeo cum moribus ſuis oppoſuerat ſe communi maledicentiæ. Scis Medum illum qui à Syria huc appulerat, quanta cum famulorum turba & apparatu ſe inferebat! Eunuchos pollicens & ancillas & ornatum quendam Barbaricum; & tamen volens eum non admittebat: ſed contenta erat ſi ſub mea læna dormiret, ſub hac tenui & vulgari: & quæ a nobis parce mittebantur iis acquieſcens, ſatrapica illa & aurata dona repellebat. Quid vero? Aegyptium illum mercatorem ut rejecit! quantum auri porrigentem! Nihil illâ melius ſat ſcio fieri poſſet. Quam bonos mores non extulerat fortuna ad felicis vitæ conditionem. Ergo deceſſit, nobis relictis, & jacebit in poſterum ſola Bacchis! quàm iniquum o charæ Parcæ! oportebat enim cum illa me nunc etiam jacere, ut tunc. At ego ſuperſtes ſum, & cibum attingo, & cum ſodalibus ſer-

καὶ διαλέξομαι τοῖς ἑτάιροις. ἡ δὲ οὐκ ἔτι με φαιδροῖς τοῖς ὄμμασιν ὄψεται μειδιῶσα. οὐδὲ ἵλεως καὶ ἐυμενὴς διανυκτερεύσει τοῖς ἡδίστοις ἐκείνοις κολάσμασιν. ἀρτίως μὲν οἷον ἐφθέγγετο, οἷον ἔβλεπεν. ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς σειρῆνες ἐνίδρυντο. ὡς δὲ ἡδύ τι καὶ ἀκήρατον ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔσταζεν· ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ πειθώ. ἅπαντα ἐκείνη γε τὸν κεχὸν ὑπεζώσατο. ὅλαις ταῖς Χάρισι τὴν Ἀφροδίτην δεξιωσαμένη. ἔῤῥει τὰ παρὰ τὰς πόσεις μινυρίσματα. καὶ ἡ τοῖς ἐλεφαντίνοις δακτύλοις κρουομένη λύρα ἔῤῥει. κεῖται δὲ ἡ πάσαις μέλουσα Χάρισι κωφὴ, λίθος, καὶ σποδιά. καὶ Μεγάρα μὲν ἡ ἱππόπορνος ζῇ οὕτω Θεαγένη συλήσασα ἀνηλεῶς, ὡς ἐκ πάνυ λαμπρᾶς οὐσίας τὸν ἄθλιον χλαμύδιον ἁρπάσαντα καὶ πέλτην οἴχεσθαι στρατευσόμενον· Βακχὶς δὲ ἡ

mones miſcebo; illa vero non amplius me hilaribus oculis ſpectabit ſubridens: nec, placida ac clemens noctem tranſiget in jucundiſſimis illis caſtigatiunculis. Tantùm modò ut loquebatur, ut intuebatur! quot Sirenes in colloquiis ejus ſitæ erant! Quam vero ſuave & intemeratum ab oſculis nectar ſtillabat. In ſummis ut mihi perſuadeo labris ejus ſedit Suada. Totum illa ceſtum ſibi circumdederat, cum omnibus ſimul Gratiis Venerem complexa. Evanuerunt illæ inter potandum cantillationes: & illa eburneis digitis pulſari ſolita lyra evanuit. Jacet illa omnibus adamata Gratiis, muta, lapis, & cinis. Ac Megara quidem immane ſcortum vivit, quæ Theagenem ita crudeliter deprædata eſt, ut ex tam ſplendidis facultatibus miſer ille arreptâ chlamydulâ & parmâ abierit militatum; Bacchis autem quæ amatorem diligebat mortua

τὸν ἐρασὴν Φιλοῦσα ἀπέθανε. βᾴων γέγονα πρὸς σὲ ἀποδυράμενος Εὐθύκλεις φίλτατε. ἡδὺ γάρ μοι τὶ δοκεῖ περὶ ἐκείνης καὶ λαλεῖν καὶ γράφειν. οὐδὲν γὰρ ἢ τὸ μεμνῆσθαι καταλέλειπται. Ἔῤῥωσο.

ΜΕΓΑ'ΡΑ ΒΑΚΧΙ'ΔΙ.

Σοὶ μόνῳ ἐρασὴς γέγονεν ὃν φιλεῖς οὕτως ὥστε τὸ μὴ δὲ ἀκριβῶς ἀυτοῦ διαζευχθῆναι δύνασθαι. τῆς ἀηδίας. δέσποινα Ἀφροδίτη. κληθεῖσα ὑπὸ Γλυκέρας εἰς τοσοῦτον χρόνον. ἀπὸ τῶν Διονυσίων γὰρ ὑμῖν ἀπήγγειλεν. οὐχ ἥκεις εἰ μὴ δι ἐκείνην. οὐδὲ τὰς φίλας ἰδεῖν γυναῖκας ἀνασχομένη. σώφρων γέγονας σὺ καὶ φιλεῖς τὸν ἐρασήν. μακαρία τῆς εὐφημίας· ἡμεῖς δὲ καὶ πόρναι καὶ ἀκόλαστοι. ὑπῆρξε καὶ Φίλωνι συκίνη βακτηρία. ὀργίζομαι

est! Levatus nonnihil sum apud te lamentis effusis Euthycles charissime. dulce enim quiddam mihi videtur de illa loqui & scribere: nihil enim aliud quam meminisse reliquum est. Vale.

MEGARA BACCHIDI. XXXIX.

Tibi soli amator contigit, quem ita diligis, ut, quod dicitur, ne gry quidem ab eo sejungi possis. Quæ hæc est insuavitas, proh Domina Venus! cùm sis invitata tam longo tempore à Glycera; (inde à Dionysiis enim vobis nunciavit) non venis; opinor, propter illum neque amicas tuas videre sustinens. Casta tu facta es, & diligis amatorem. Beata ob hanc laudem! Nos vero scorta, & protervæ. Fuit & Philoni ficulneus baculus. irascor enim, per

γὰρ νὴ τὴν μεγάλην θεόν. πᾶσαι γὰρ ἦμεν, Θεττάλη, Μυρρίνη, Χρυσίον, Εὐξίππη. ὅπου καὶ Φιλουμένη καί τοι γεγαμημένη προσφάτως καὶ ζηλοτυπουμένη, τὸν καλὸν ἀποκοιμίσασα τὸν ἄνδρα, ὀψὲ μὲν ὅμως δὲ παρῆν. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἄδωνιν περιέψυχες, μή που καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ Περσεφόνη παραλάβῃ. οἷον ἡμῶν ἐγένετο τὸ συμπόσιον, τί γὰρ οὐχ ἅψομέσου τῆς καρδίας, ὅσων χαρίτων πλῆρες. ᾠδαὶ, σκώμματα, πότος εἰς ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς, μύρα, στέφανοι, τραγήματα. ὑποσκίοις τισὶ δάφναις ἦν ἡ κατάκλισις. ἓν μόνον ἡμῖν ἔλειπε, σύ· τὰ δ' ἄλλα, οὐ. πολλάκις ἐκραιπαλήσαμεν· οὕτω δὲ ἡδέως, ὀλιγάκις. τὸ γοῦν πλεῖσην ἡμῖν παρασκευάσαν τέρψιν, δεινή τις φιλονεικία κατέσχε Θρυαλλίδα καὶ Μυρρίνην ὑπὲρ τῆς πυγῆς· ποτέρα κρείττω καὶ ἀ-

Magnam Deam. Omnes aderamus, Theſſala, Myrrhina, Chryſium, Euxippe: quin & Philumena quamvis recens nupta, & zelotypiæ mariti obnoxia, ſero quidem attamen aderat, ſopito egregio illo marito. Tu vero nobis ſola Adonin fovebas, ne forte relictum eum à te ſuâ Venere, Proſerpina ad ſe traduceret. Quale convivium nobis fuit! (cur enim cor tuum non pungam?) quot Gratiis plenum! cantiones, ſalſa dicteria, compotatio usque ad gallorum cantum, unguenta, coronæ, bellaria. ſub umbroſis quibusdam lauris erat accubatio. unum nobis ſolum deerat, tu: cætera minime. Sæpe comeſſatæ ſumus: rarò tam ſuaviter. Quod vero maximam nobis peperit delectationem: gravis quædam contentio erat in Thryallidem & Myrrhinam de natibus, utra meliores & teneriores oſtendere poſſet. atque primum Myrrhina ſoluto cingulo:

θαλωτέραν ἐπιδείξει. καὶ πρώτη Μυβρίνη τὸ ζώνιον λύσασα, βόμβυξ δ' ἦν τὸ χιτώνιον, δι' αὐτοῦ τρέμουσαν οἷόν τι μελίπηκτον γάλακτι τὴν ὀσφῦν ἀνεσάλευσεν, ὑποβλέπουσα εἰς τοὐπίσω πρὸς τὰ κινήματα τῆς πυγῆς. ἠρέμα δ' οἷον ἐνεργοῦσά τι ἐρωτικὸν ὑπεξέναξεν. ὥστε ἐμὲ νὴ τὴν Ἀφροδίτην καταπλαγῆναι. οὐ μὴν ἀπεῖπέ γε ἡ Θρυαλλὶς, ἀλλὰ τῇ ἀκολασίᾳ παρευδοκίμησεν αὐτήν. οὐ γὰρ διὰ παραπετασμάτων ἐγώ φησιν ἀγωνίσομαι, οὐδὲ ἀπιζομένη, ἀλλ' οἷον ἐν γυμνικῷ· καὶ γὰρ οὐ φιλεῖ προφάσεις ἀγών. ἀπεδύσατο τὸ χιτώνιον· καὶ μικρὸν ὑποσιμώσασα τὴν ὀσφῦν, ἰδοὺ σκόπει τὸ χρῶμα φησὶν ὡς ἀκριβὲς Μυβρίνη, ὡς ἀκήρατον, ὡς καθαρόν. τὰ πορφυρᾶ τῶν ἰσχίων ταυτί· τὴν ἐπὶ τοὺς μηροὺς ἔγκρισιν, τὸ μήτε ὑπέρογκον αὐτῷ μήτε ἄσαρκον, τοὺς γελασίνους ἐπ' ἄκρων. ἀλλ'

bombycinum autem erat ei induſium: per hoc tremulos, tanquam recens coagulatum lac, lumbos agitare cœpit, reſpectans retro ad motus clunium: leviter autem veluti patrans quiddam Venereum nonnihil ſuſpirabat. ut ego, ita me Venus, obſtupuerim. Non tamen animum deſpondebat Thryallis: immo protervitatis gloriam ei præripuit. Non enim, inquit, ego per vela certabo, neque tergiverſando, ſed tanquam in gymnico certamine; nullos enim amat prætextus certamen: Exuit induſium: & paululum obliquans lumbos, en adſpice colorem inquit, quam exactus, ô Myrrhina, quam intemeratus, quam purus! purpuram *vide* in natibus hancce, & commiſſuram ad femora, & quam iſtorum nihil neque nimis turgidum, neque carne defectum. gelaſinos *ſpecta* in extremitatibus. Sed non tremunt profecto *mea* ut Myrrhinæ *nates*,

οὐ τρέμει νὴ Δία, ἀλλ' ὑπομειδιῶσα ὥσπερ ἡ Μυῤῥίνη. καὶ τοσοῦτον παλμὸν ἐξειργάσατο τῆς πυγῆς, καὶ ἅπασαν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ὀσφῦν τῇδε καὶ τῇδε ὥσπερ ῥέουσαν περιεδίνησεν, ὥςε ἀνακροτῆσαι πάσας, καὶ νίκην ἀποφήνασθαι τῆς Θρυαλλίδος. ἐγένοντο δὲ καὶ περὶ ἄλλων συγκρίσεις, καὶ περὶ μαζαρίων ἀγῶνες. τῆς μὲν γὰρ Φιλουμένης γαστρὶ ἀντεξετασθῆναι οὐδ' ἠτισοῦν ἐθάρρησεν· ἄτοκος γὰρ ἦν καὶ σφριγῶσα. καταπαννυχίσασαι γοῦν καὶ τοὺς ἐρασὰς κακῶς εἰποῦσαι καὶ ἄλλων ἐπιτυχεῖν εὐξάμεναι, ἀεὶ γὰρ ἡδίων ἡ πρόσφατος ἀφροδίτη, ᾠχόμεθα ἔξοινοι. πολλὰ δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν κραιπαλήσασαι, ἐπεκωμάσαμεν Δεξιμάχῳ κατὰ τὸν χρυσοῦν ςενωπὸν, ὡς ἐπὶ τὴν ἄγνον κατιόντι πλησίον τῆς Μενέφρονος οἰκίας. ἐρᾷ γὰρ αὐτοῦ Θαΐς κακῶς. καὶ νὴ Δία εἰκότως· ἔναγχος γὰρ πλούσιον κεκληρονόμηκε πατέρα τὸ μειράκιον. Νῦν μὲν οὖν

verùm ſubrident. Atque tantam vibrationem excitavit natium, totasque ſupra lumbos huc illuc tanquam fluentes circumagitavit; ut plauſum tolleremus univerſæ, & victoriam Thryallidis eſſe pronunciaremus. Fuerunt etiam de aliis rebus comparationes, & de mamillis certamina. nam Philumenæ quidem ventri nulla ſe opponere auſa eſt; ſterilis enim erat & ſucculenta. Cùm igitur totam noctem transegiſſemus, & amatoribus male dixiſſemus, & ut alios nanciſceremur precatæ eſſemus; (ſemper enim gratior recens Venus) diſceſſimus bene potæ. Cùm autem multa quæ fert ebrietas in via deſignaſſemus, comiſſatum ivimus ad Deximachum in aureo angiporto quà itur ad Agnon prope Menephronis ædes. Amat enim eum Thais perditè, & certè merito; nuper enim opulenti patris bo-

συγνώμην ἔχομέν σοι τῆς ὑπεροψίας· τοῖς Ἀλώοις δὲ ἐν Κολυττῷ ἑστιώμεθα παρὰ τῷ Θεττάλης ἐραστῇ. τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἡ Θεττάλη κέλλει. ὅπως δ' ἥξεις φέρουσα κήτιον καὶ κοράλλιον, καὶ τὸν Ἄδωνιν ὃν νῦν περιψύχεις· μετὰ γὰρ τῶν ἐραστῶν κραιπαλήσομεν. Ἔρρωσο.

ΦΙΛΟΤΜΕΝΗ ΚΡΙΤΩΝΙ.

Τί πολλὰ γράφων ἀνιᾷς σεαυτόν; πεντηκοντά σοι χρυσῶν δεῖ, καὶ γραμμάτων οὐ δεῖ. εἰ μὲν οὖν φιλεῖς, δός. εἰ δὲ φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνόχλει. Ἔρρωσο.

na ad adoleſcentem hæreditate pervenerunt. Nunc quidem damus tibi veniam ſuperbiæ. Sed feſto Aloorum in Colytto epulabimur apud Theſſalæ amatorem; nam Veneris amatorem Theſſala adornat. fac ergo ut venias tecum habens cetium & corallium, & Adonin quem nunc foves. Cum amatoribus enim perpotabimus. Vale.

PHILUMENA CRITONI. XL.

QUid multa ſcribendo crucias teipſum? quinquaginta aureis nummis opus eſt, literis vero nihil opus eſt. Si igitur amas, da; ſi autem avarus es ac tenax, ne ſis moleſtus. Vale.

LIBER II.

ΛΑΜΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΩι.

Σὺ ταύτης τῆς παῤῥησίας αἴτιος· ὢν βασιλεὺς, εἶτα ἐπιτρέψας καὶ ἑταίρᾳ γράφειν σοι· καὶ οὐχ ἡγησάμενος δεινὸν ἐντυγχάνειν τοῖς ἐμοῖς γράμμασιν ὅλῃ μοι ἐντυγχάνων. ἐγὼ δέσποτα Δημήτριε ὅταν μὲν ἔξω σε θεάσωμαι καὶ ἀκούσω μετὰ τῶν δορυφόρων καὶ τῶν ϛρατοπέδων καὶ τῶν πρέσβεων καὶ τῶν διαδημάτων, νὴ τὴν Ἀφροδίτην πέφρικα καὶ δέδοικα καὶ ταράττομαι καὶ ἀποϛρέφομαι ὡς τὸν ἥλιον μὴ ἐπικαῦ τὰ ὄμματα· καὶ τότε μοι ὄντως ὁ πολιορκητὴς εἶναι δοκεῖς Δημήτριος· οἷον δὲ καὶ βλέπεις τότε ὡς μικρὸν καὶ πολεμικόν· καὶ ἀπιϛῶ ἐμαυτῷ καὶ λέγω. Λάμια, σὺ μετὰ τοῦδε καθεύδεις; σὺ διὰ νυκτὸς ὅλης αὐτὸν καταυλεῖς;

LAMIA DEMETRIO. I.

TU libertatis hujus cauſa es. qui cùm Rex ſis, tamen meretrici ad te ſcribendi facultatem conceſſiſti: quique non putaveris indignum facinus, meas literas accipere, cùm me totam accipias. Equidem Domine Demetri, quando foris te video, & audio, cum ſatellitibus, & exercitibus, & Legatis, & diadematis, ita mihi Venus propitia ſit, horreo & metuo, & perturbor, & me averto tanquam à ſole ne adurar oculos: atque tunc mihi verè Poliorceta ille eſſe videris Demetrius. ut vero etiam intueris tunc! quàm terribile & bellicum! atque ego mihi ipſi non credo, dicoque: Lamia, tu cum iſto dormis? tu tota nocte tibiis huic cantas? tibi nunc iſte literas miſit? tibi Gna-

σοὶ νῦν οὗτος ἐπέσαλπε; σοὶ Γνάθαιναν τὴν ἑταίραν συγκρίνει; καὶ ἠλογημένη σιωπῶ καὶ εὐχομένη θεάσασθαι παρ' ἐαυτῇ. καὶ ὅταν ἔλθῃς προσκυνῶ σε. καὶ ὅταν περιπλακεὶς μέγα φιλῇς, πάλιν πρὸς ἐμαυτὴν τἀναντία λέγω. οὗτός ἐστιν ὁ πολιορκητὴς; οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τοῖς στρατοπέδοις; τοῦτον φοβεῖται Μακεδονία; τοῦτον ἡ Ἑλλάς; τοῦτον ἡ Θράκη; νὴ τὴν Ἀφροδίτην σήμερον αὐτοῖς τοῖς αὐλοῖς ἐκπολιορκήσω, καὶ ὄψομαί τί με διαθήσει. μεῖνον εἰς τρίτην, παρ' ἐμοὶ γὰρ δειπνήσεις, δέομαι. τὰ Ἀφροδίσια ποιῶ ταῦτα κατ' ἔτος. καὶ ἀγῶνα ἔχω εἰ τὰ πρότερα τοῖς ὑστέροις νικᾷ. ὑποδέξομαί δέ σε ἐπαφροδίτως καὶ ὡς ἔνι μάλιστα πιθανῶς, ἄν μοι περιουσιῶσαι γένηται ὑπὸ σοῦ, μηδὲν ἀνάξιον τῶν σῶν ἀγαθῶν ἐξ ἐκείνης τῆς ἱερᾶς νυκτὸς ἔτι πεποιηκυῖα, κἀιτοι σοῦ τε ἐπιτρέποντος ὅπως ἂν βού-

thænam meretricem comparat? atque animi dubia taceo, precans ut apud me *te* videam. et cum veneris, adoro te, & quando circumfusus me impensius oscularis, rursus ad meipsam contraria dico: hiccine est ille expugnator? hiccine ille in exercitibus? hunc timet Macedonia? hunc Græcia? hunc Thracia? ita Venus mihi faveat ut hunc tibiis meis hodie expugnabo, ac videbo quid mihi facturus sit. Mane ad tertium usque diem, nam apud me cœnabis, rogo. Hæc sacra Veneris facio quotannis: & quasi certo atque contendo si priora a posterioribus vincantur. Excipiam autem te jucunde & quàm maxime fieri potest Veneris sacris convenienter: si copia abs te suppeditetur; quandoquidem nihil adhuc indignum tuis bonis, feci, post sacram illam noctem, te licet concedente ut quemadmodum vellem uterer meo corpore; sed recte eo

λωμαι χρῆσθαι τῷ ἐμῷ σώματι· ἀλλὰ κέχρημαι καλῶς καὶ ἀμίκτως πρὸς ἑτέρους. οὐ ποιήσω τὸ ἑταιρικόν· οὐδὲ ψεύσομαι δέσποτα ὡς ἄλλαι ποιοῦσιν. ἐμοὶ γὰρ ἐξ ἐκείνου μὰ τὴν Ἄρτεμιν οὐδὲ προσέβλεψαν ἔτι πολλοί· οὐδὲ ἐπείρασαν, αἰδούμενοί σου τὰς πολιορκίας. ὀξύς ἐστιν ἔρως ὦ βασιλεῦ καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀναπτῆναι. ἐλπίσας πτεροῦται· καὶ ἀπελπίσας ταχὺ πτεροβλυεῖν ἔωθεν ἀπογνωσθείς. διὸ καὶ μέγα τῶν ἑταιρουσῶν ἐστι σόφισμα, ἀεὶ τὸ παρὸν τῆς ἀπολαύσεως ὑπερτιθεμένας, ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐρασάς. πρὸς ὑμᾶς δὲ οὐδὲ ὑπερτίθεσθαι ἔξεστιν. ὥστε φόβον εἶναι κόρον. λοιπὸν ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν, ποιεῖν· τὰ δὲ, μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ, δειπνοποιεῖν· τὰ δὲ, κοσμεῖν σοι τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ὀπωσοῦν ἄλλως ταχὺ μαραινομένας μεσολαβούσας χρήσεις, ἵνα μᾶλλον ἐξάπτωνται τοῖς διαστήμασι

usa sum, neque promiscue ad alios. non faciam quod meretrices solent: neque mentiar Domine ut aliæ faciunt. me enim ex illo tempore, ita Diana mihi sit propitia, neque amplius adspexerunt multi: neque tentarunt, reveriti tuas expugnationes. Velox est amor, ô Rex, & veniendo & avolando: sperans alatus fit; spe finitâ, mox ei pennæ defluunt desperato. Quapropter magnum est meretricum artificium, semper imminentem fruitionem amoris differendo, spe retinere amatores. (apud vos autem nec differre *nobis* licet, utpote timentibus fastidium *vestrum*) itaque nos oportet modo facere officium; modo infirmâ valetudine esse, *in speciem scilicet*, modo coenas instruere, modo domum ornare, intercipientes fruitionem, quavis de causa aliàs cito marcescentem: ut magis incendantur intervallis captu faciliores ipsorum

εὐα-

ἐναλούσεσθαι αὐτῶν αἱ ψυχαὶ φοβουμένων μὴ ἄλλο πάλιν γένηται τῆς ἐν τῷ παρόντι τύχης κώλυμα. ταῦτα δὲ πρὸς μὲν ἑταίρους τάχα ἂν ἐδυνάμην, βασιλεῦ, φυλάττεσθαι καὶ τεχνιτεύειν· πρὸς δὲ σὲ ὃς οὕτως ἤδη ἔχεις ἐπ' ἐμοὶ ὡς ἐπιδεικνύναι με καὶ ἀγάλλεσθαι πρὸς τὰς ἄλλας ἑταίρας, ὅτι παῦσαι ἐγὼ πρωτεύω, μὰ τὰς φίλας Μούσας, οὐκ ἂν ὑπομείναιμι πλάττεσθαι. οὐχ οὕτως εἰμὶ λιθίνη. ὥστε ἄφεῖσα πάντα καὶ τὴν ψυχὴν ἐμαυτῆς εἰς ἀρέσκειαν, ὀλίγου ἡγήσομαι δαπανῆσαι. εὖ οἶδά γὰρ ὅτι οὐ μόνον ἐν τῇ Θηριπίδου οἰκίᾳ, ἐν ᾗ μέλλω σοι τὸ τῶν Ἀφροδισίων ἑστρεπίζειν δεῖπνον, ἔσαι διαβόητος ἡ παρασκευὴ, ἀλλὰ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ Ἀθηναίων πόλει, νὴ τὴν Ἄρτεμιν, καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι. καὶ μάλιστα ὁι μισητοὶ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα δοκῶσιν ἄνδρες εἶναι ὁι ἐν Ἐφέσῳ ἀλώπεκες, οὐ παύσονται τοῖς Ταϋγέτοις ὄρεσι καὶ ταῖς ἐρημίαις

animi, timentium ne aliud rurſus oboriatur præſentis fortunæ impedimentum. Hæc apud alios fortaſſe poſſim, ô Rex, fingere & machinari; apud te autem qui ita jam affectus erga me es, ut oſtentes me, & apud alias meretrices glorieris quaſi ego omnibus præcellam, ita mihi charæ Muſæ faveant, ut ego non ſuſtineam *aliquid* fingere. non tam ſum lapidea. Itaque ſi amittam omnia, & animam meam, ut tibi placeam, parum putabo me impendiſſe. Probè enim ſcio non ſolùm in Theripidis domo in qua inſtructura tibi ſum hanc Venereæ feſtivitatis cœnam, hunc apparatum celebrem futurum, verum etiam in univerſa Athenienſium urbe, per Dianam, & in Græcia, & præcipue inviſi illi Lacedæmonii, ut videantur viri eſſe, qui in Epheſo erant vulpeculæ, non deſinent

ἑαυτῶν διαβάλλοντες ἡμῶν τὰ δεῖπνα· καταλυκουργίζοντες τῆς σῆς ἀνθρωποπαθείας. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων, δέσποτα· σὺ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου, καὶ τὴν ὥραν ἣν ἂν ἕλῃ, ἀρίστη γὰρ ἣν βούλει. Ἔρρωσο.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΛΑΜΙΑΣ Β.

Ὀτδὲν δυσαρεστότερον ὡς ἔοικεν ἐστὶ πάλιν μειρακιευομένου πρεσβύτου. οἷά με Ἐπίκουρος οὗτος δικικεῖ, πάντα λοιδορῶν, πάντα ὑποπτεύων, ἐπιστολὰς ἀδιαλύτους μοι γράφων, ἐκδιώκων ἐκ τοῦ κήπου. μὰ τὴν Ἀφροδίτην εἰ Ἄδωνις ἦν ἤδη ἐγγὺς ὀγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη, οὐκ ἂν αὐτοῦ ἠνεσχόμην φθειριῶντος καὶ φιλονοσοῦντος καὶ καταπεπιλημένου εὖ μάλα πόκοις ἀντὶ πίλων. μέχρι τίνος ὑπομενεῖ

in Taygetis montibus & ſolitudinibus ſuis reprehendere noſtras cœnas: crepantes Lycurgi inſtituta contra tuas humanas affectiones. Sed illi valeant, Domine; tu vero mihi memento obſervare diem cœnæ, & horam quamcumque elegeris. optima enim erit quam volueris. Vale.

LEONTIUM LAMIÆ. II.

NIhil moroſius eſt, ut videtur, rurſus adoleſcenturiente ſene. Hem! ut me Epicurus iſte tractat, in omnibus rebus jurgator, in omnibus ſuſpicax: epiſtolas indiſſolubiles mihi ſcribens: expellens ex horto. Ita me Venus amet, ſi Adonis eſſet, jam prope octoginta natus annos, non eum tolerarem, pediculoſum, morbidum, & contectum probe velleribus pro panno. Quousque tolerabit quis hunc philo-

τις τὸν φιλόσοφον τοῦτον; ἐχέτω τὰς περὶ φύσεως αὐτοῦ κυρίας δόξας, καὶ τοὺς διεσταλμένους κανόνας· ἐμὲ δὲ ἐφέτω τὴν μυσπικῶς κυρίαν ἐμαυτῆς ἀσομάχητον καὶ ἀνύβριστον. ὄντως ἐπιπολιορκητὴν ἔχω τοιοῦτον, οὐχ οἷον σὺ Λάμια Δημήτριον. μὴ γάρ ἐστι σωφρονίσαι διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον. καὶ Σωκρατίζειν καὶ σωμυλεύεσθαι θέλει καὶ εἰρωνεύεσθαι· καὶ Ἀλκιβιάδην τινὰ ἢ Πυθοκλέα νομίζει, καὶ Ξανθίππην ἐμὲ οἴεται ποιήσειν. καὶ πέρας ἀνασᾶσα ὅπῃ ποτε γῆν πρὸ γῆς φεύξομαι μᾶλλον, ἢ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ τὰς διασπάσους ἀνέξομαι. ὃ δὲ πάντων δεινότατον ἤδη καὶ ἀφορητότατον ἐτόλμησεν, ὑπὲρ οὗ καὶ γνώμην βουλομένη λαβεῖν, τί μοι ποιητέον, ἐπέσταλκά σοι. Τίμαρχον τὸν καλὸν οἶσθα τὸν Κηφισιάθεν. οὐκ ἀρνοῦμαι πρὸς τὸν νεανίσκον οὐκ εἰκότως ἔχειν ἐκ πολλοῦ. πρὸς σέ μοι

ſophum! Habeat ſibi ſuas de rerum natura ratas Sententias, & diſtortos Canones; me autem quæ commode mei juris ſum, ſinat absque ſtomacho & moleſtia. Revera oppugnatorem hunc talem habeo, non qualem tu Lamia Demetrium. Numquid enim licet modeſte vivere propter hunc hominem? Socratem quoque imitari & garrire vult, & diſſimulationibus uti; & inſtar Alcibiadis alicujus habet Pythoclem: meque Xanthippen arbitratur ſe facturum. Poſtremo equidem proripiam me & quolibet potius fugiam, terram terrâ commutans, quàm epiſtolas ejus illas inconditas tolerabo. Quod veto omnium graviſſimum & minime tolerabile auſus eſt, de quo etiam conſilium volens petere, quid mihi facto opus ſit, ad te ſcripſi: Timarchum illum pulchrum noſti, illum Cephiſienſem? non nego, adoleſcenti familiariter me addictam eſſe

τἀληθῆ λέγειν εἰκὸς Λάμια. καὶ τὴν πρώτην Ἀφροδίτην ἔμαθον παρ' αὐτοῦ σχεδόν. οὗτος γάρ με διεπαρθένευσεν ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου πάντα μοι τἀγαθὰ πέμπων οὐ διαλέλοιπεν· ἐσθῆτα, χρυσεῖα, θεραπαίνας, θεράποντας, Ἰνδοὺς, Ἰνδάς. τἄλλα σιωπῶ. ἀλλὰ τὰ μικρότατα προσλαμβάνει τὰς ὥρας ἵνα μηδεὶς φθάσῃ με γευσάμενος. τοιοῦτον νῦν ἐραστὴν ἀπόκλεισόν Φησι καὶ μὴ προσίτω σοι, ποίοις, δοκεῖς, αὐτὸν ἀποκαλῶν ὀνόμασιν, οὔτε ὡς Ἀττικὸς, οὔτε ὡς φιλόσοφος, ἐκ Καππαδοκίας πρῶτος τὴν Ἑλλάδα ἥκων. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ ὅλη γένοιτο ἡ Ἀθηναίων πόλις Ἐπικούρων, μὰ τὴν Ἄρτεμιν, οὐ ζυγοστατήσω πάντας αὐτοὺς πρὸς τὸν Τιμάρχου βραχίονα· μᾶλλον δὲ οὐδὲ πρὸς τὸν δάκτυλον. τί σοι λέγεις Λάμια οὐκ ἀληθῆ ταῦτα οὐ δίκαια Φημί; καὶ μὴ δῆ, δέομαί σου

jamdudum: (apud te verum me fateri par eſt Lamia.) & primam Venerem ſub illo fere ſum experta; hic enim me devirginavit in vicinia habitantem. ex illo tempore omnia mihi bona mittere non ceſſavit, veſtem, aurum, ancillas, ſervos, Indos, Indas: cætera taceo; quin & minutiſſima anticipat, tempeſtivos fructus ne quis me præveniat guſtando. Talem igitur amatorem, excludè, inquit, neque ad te accedat: quibus, putas, eum nominibus appellans! neque ut Atticus, neque ut philoſophus; *ſed ut* ex Cappadocia *aliquis* primarius in Græciam delatus. Ego vero etiamſi tota conſtet Athenienſium civitas ex Epicuris, non, ita mihi Diana ſit propitia, comparabo omnes eos ad Timarchi brachium, immo nec ad unum digitum. Quid tu dicis Lamia? non vera hæc, non juſta dico? Atque per Venerem obſecro ne tibi iſt-

πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, μή σοι ταῦτα ὑπελθέτω· ἀλλα φιλόσοφος· ἀλλὰ ἐπιφανής· ἀλλὰ πολλοῖς φίλοις κεχρημένος. λαβέτω καὶ ἃ ἔχω. διδασκέτω δ' ἄλλους. ἐμὲ δὲ οὐδὲν θάλπει τὶ δόξα. ἄλλ' ὃν θέλω δὸς Τίμαρχον Δάματερ. ἀλλὰ καὶ δι' ἐμὲ πάντα ἠνάγκασαι ὁ νεανίσκος καταλιπὼν τὸ Λύκειον, καὶ τὴν ἑαυτοῦ νεότητα καὶ τοὺς συνεφήβους καὶ τὴν ἑταιρίαν, μετ' αὐτοῦ ζῆν καὶ κολακεύειν αὐτὸν καὶ καθυμνεῖν τὰς ὑπηνέμους αὐτοῦ δόξας. ὁ Ἀτρεὺς οὗτος ἔξελθε, φησὶν, ἐκ τῆς ἐμῆς μοναρχίας καὶ μὴ πρόσιθι Λεοντίῳ. ὡς οὐ δικαιότερον ἐκείνου ἐροῦντος, σὺ μὲν οὖν μὴ πρόσιθι τῇ ἐμῇ. καὶ ὁ μὲν, νεανίσκος ὢν, ἀνέχεται τὸν ἕτερον ἀντερασὴν γέροντα· ὁ δὲ, τὸν δικαιότερον οὐχ ὑπομένει. τί ποιήσω πρὸς τῶν θεῶν ἱκετεύω σε Λάμια. νὴ τὰ μυστήρια, νὴ τούτων τῶν κακῶν ἀπαλλαγὴν ὡς ἐνθυμηθεῖσα τοῦ Τιμάρχου τὸν χωρισμὸν, ἄρτι ἀπέ-

hæc in mentem veniant: Sed philoſophus, ſed illuſtris, ſed multis amicis uſus. Sumat & quæ habeo: & doceat alios; me nihil movet gloria: ſed quem volo da Timarchum ô Ceres. Sed vero etiam propter me, omnibus coactus eſt adoleſcens relictis, Lyceo, juventute ſua & ſodalibus atque ſocietate, cum ipſo vivere, atque aſſentari ipſi & celebrare ventoſas ejus Sententias. Atreus iſte, exi, inquit, ex meo regno, ne accede ad Leontium. quaſi vero non majore jure ille dicturus ſit: immo tu ne accedas ad meam. Et ille quidem adoleſcens cùm ſit, patitur alterum rivalem ſenem; iſte vero eum qui majore jure gaudet, non patitur. Quid faciam, per deos obſecro te, Lamia? Per ſacra initiorum juro, per horum malorum averſionem, ut ego, reputans Timarchi ſegregatio-

ψυγμαι. καὶ ἱδρῶ. καὶ τὰ ἄκρα καὶ ἡ καρδία μου ἀνέσραπται. δέομάι σου δέξαι με πρὸς σεαυτὴν ἡμέρας ὀλίγας. καὶ ποιήσω τοῦτον αἰσθάνεσθαι πηλίκων ἀπήλαυεν ἀγαθῶν, ἔχων ἐν τῇ οἰκίᾳ με. οὐκ ἔτι φέρει τὸν κόρον εὖ οἶδα. πρεσβευτὰς ἐυθὺς πρὸς ἡμᾶς διαπέμψεται Μητρόδωρον καὶ Ἑρμαχον καὶ Πολύαινον. πόσάκις οἶει με Λάμια πρὸς αὐτὸν ἰδίᾳ παραγενομένην εἰπεῖν· τί ποιεῖς Ἐπίκουρε; οὐκ οἶσθα ὅτι διακωμῳδεῖ σε Τιμοκράτης ὁ Μητροδώρου ἐπὶ τούτοις ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐν τοῖς θεάτροις παρὰ τοῖς ἄλλοις σοφισταῖς; ἀλλὰ τί ἐστιν αὐτῷ ποιῆσαι; ἀναίσχυντός ἐστι τὸ ἐρᾶν. καὶ ἐγὼ ἔσομαι τοίνυν ὁμοίως αὐτῷ ἀναίσχυντος, καὶ οὐκ ἀφήσω τὸν ἐμὸν Τίμαρχον. Ἔρρωσο.

nem, modo exanimata ſum, & ſudo, & cor mihi ſubvertitur. Rogo te ut me ad te accipias ad pauços dies. & faxo ut iſte ſentiat, quantis fruitus ſit bonis, cùm me domi haberet. Non amplius fert contemptum, ſat ſcio. nuncios mox ad nos mittet, Metrodorum & Hermachum & Polyænum. Quoties putas me Lamia cùm ſeorſum eſſem apud illum, dixiſſe: quid facis Epicure? An neſcis te traducere Timocratem Metrodori F. ob hæc in concionibus, in theatris, apud reliquos Sophiſtas? Sed quid illo homine agas? impudens eſt in amando. & ego ero igitur ſicut ille impudens, & non deſeram meum Timarchum. Vale.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΓΛΥΚΕΡΑΙ.

Ἐγὼ μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεὰς, μὰ τὰ μυστήρια ἃυτῶν ἃ σοι καὶ ἐναντίον ἐκείνων ὤμοσα πολλάκις Γλυκέρα μόνος μόνη, ὡς οὐδὲν ἐπάιρω τὰ ἐμά. οὐδὲ βουλόμενός σοι χαρίζεσθαι, ταῦτα καὶ λέγω καὶ γράφω. τί γὰρ ἐμοὶ χωρὶς σου γένοιτ' ἂν ἥδιον; τί δ' ἐπαρθῆναι μεῖζον τῆς σῆς Φιλίας δυνάιμην; εἰ καὶ τὸ ἔσχατον γῆρας διὰ τοὺς σοὺς τρόπους καὶ ἦθη, νεότης ἀεὶ Φανεῖταί μοι. καὶ συννεάσαιμεν ἀλλήλοις καὶ συγγηράσαιμεν, καὶ νὴ τοὺς θεοὺς, συνθάνοιμεν. ἵνα μηδετέρῳ ἡμῶν ἐν ᾅδου συγκαταβάιη τὶς ζῆλος. ἢ τινῶν ἄλλων ὁ σωθεὶς πειράσεται ἀγαθῶν. μὴ δὲ γένοιτό μοι πειραθῆναι σοῦ μηκέτ' οὔσης· τί γὰρ ἂν ἔτι καταλείποιτο ἀγαθόν; ἃ δὲ νῦν ἠπείξέ με ἐν Πειραιεῖ μα-

MENANDER GLYCERÆ. III.

Ego, per Eleuſinias Deas juro, per myſteria earum, per quæ tibi coram ipſis juravi ſæpe, mea Glycera. ſolus ſoli, ut mea non extollo: neque quaſi a te velim diſcedere hæc dico & ſcribo. Quid enim mihi ſine te eſſe poſſit dulce? Qua vero in re poſſim magis extolli & gloriari quam in tua amicitia? Etiam ultima ſenectus noſtra propter tuos mores & ingenium juventus ſemper videbitur mihi. Et in juventute una ſimus, & in ſenectute, & profecto in morte; ne cum alterutro noſtrum ad inferos deſcendat aliqua invidia; ſi qua alia ſuperſtes experietur bona. ne verò mihi contingat *aliqua* experiri te mortuâ. quid enim amplius reliquum eſſet boni? Quæ verò nunc me impulerunt in Piræeo ſubinfirma valetudine utentem, (noſti

λακιζόμενον, οἶσθα γάρ μου τὰς συνήθεις ἀσθενείας ἃς οἱ μὴ φιλοῦντές με τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν, ἐπιστεῖλαί σοι ἐν ἄστει μενούσῃ διὰ τὰ Ἅλῶα τῆς θεοῦ, ταῦτ' ἐστίν. ἐδεξάμην ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου γράμματα· ἐν οἷς δεῖταί μου πάσας δεήσεις, καὶ προτρέπεται βασιλικῶς ὑπισχνούμενος τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ, ἐμὲ καὶ Φιλήμονα. καὶ γὰρ ἐκείνῳ γράμματα κεκομίσθαι φασί· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Φιλήμων ἐπέστειλέ μοι τὰ ἴδια δηλῶν ἐλαφρότερα καὶ ὡς οὐ Μενάνδρῳ γεγραμμένα ἧττον λαμπρά. ἀλλ' ὄψεται καὶ βουλεύσεται τὰ ἴδια οὗτος. ἐγὼ δὲ οὐ περιμενῶ βουλάς. ἀλλὰ σύ μοι Γλυκέρα καὶ γνώμη καὶ Ἀρεοπαγίτις βουλὴ, καὶ Ἡλιαία, ἅπαντα νὴ τὴν Ἀθηνᾶν ἀεὶ γέγονας, καὶ νῦν ἔσῃ. τὰς μὲν οὖν ἐπιστολὰς τοῦ βασιλέως σοι διεπεμψάμην, ἵνα μὴ

autem meas consuetas infirmitates, quas qui non amant me delicias & mollitiem appellare solent) scribere tibi in urbe commoranti propter Haloa deæ, hæc sunt. Accepi à Ptolemæo rege Aegypti literas, in quibus rogat omnibus modis, & adhortatur, (regaliter promittens, quod dicitur, Terræ bona) me & Philemonem; nam & illi literas allatas esse ajunt: atque ipse etiam Philemon scripsit mihi suas indicans, leviores, atque, utpote non ad Menandrum scriptas, minus splendidas. Sed videbit & deliberabit de suis rebus ille. Ego vero consilia non expectabo; sed tu mihi, Glycera, & sententia & Areopagiticum consilium, & Heliæa, omnia tu, ita Minerva mihi faveat, fuisti & nunc eris. Equidem regis epistolam tibi transmisi, ne molestus tibi sim, ut eadem bis in meis & illius literis legas; quæ vero decrevi ei scribere,

ἅπτω σε δὶς καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ τοῖς ἐκείνου γράμμασιν ἐντυγχάνουσαν· ἃ δὲ ἐπιζέλλειν αὐτῷ ἔγνων, κἂν βούλομάι σε εἰδέναι. πλεῖν μὲν καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀπιέναι μακρὰν οὕτω καὶ ἀπωκισμένην βασιλείαν οὖσαν, μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς, οὐδὲ ἐνθυμοῦμαι. ἀλλ' οὐδὲ εἰ ἐν Αἰγίνῃ ταύτῃ γε τῇ πλησίον ἔκειτο Αἴγυπτος, οὐδ' οὕτως ἐν νῷ ἂν ἔσχον, ἀφεὶς τὴν ἐμὴν βασιλείαν τῆς σῆς Φιλίας, μόνος ἐν τοσούτῳ ὄχλῳ Αἰγυπτίων χωρὶς Γλυκέρας ἐρημίαν πολυάνθρωπον ὁρᾷν. ἥδιον γὰρ καὶ ἀκινδυνότερον τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας, ἢ τὰς ἁπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων. ἐπικίνδυνον μὲν οὖν τὸ ἀνελεύθερον, εὐκαταφρόνητον δὲ τὸ κόλακεῦον, ἄπιστον δὲ τὸ εὐτυχούμενον. ἐγὼ δὲ καὶ τὰς ἡρακλείους καὶ τὰ καρχήσια καὶ τὰς χρυσίδας καὶ πάντα τὰ ἐν τοῖς αὐλαῖς ἐπίφθονα παρὰ τούτοις ἀγαθὰ φυόμενα, τῶν κατ' ἔτος χοῶν καὶ τῶν

volo ut tu quoque ſcias. Navigare quidem, & in Aegyptum proficiſci, tam longinquum & remotum regnum, teſtes ipſi duodecim dii, ne in animum quidem induco: ſed, neque ſi in Aegina iſta proxima jaceret Aegyptus, ne ſic quidem in animo haberem, ut relicto meo regno tuæ amicitiæ, ſolus in tanta turba Aegyptiorum ſine Glycera ſolitudinem populoſam viderem. Suavius enim & minore cum periculo tuos colo amplexus, quàm omnium Satraparum & Regum *aulas*. Res eſt periculoſa libertatis amiſſio: deſpecta, aſſentatio: infida, fortunæ favor. Ego, & Thericlea illa pocula, & carcheſia, & aureas phialas, & omnia iſta in aulis invidioſa, quæ apud hos bona naſcuntur, cum anniverſariis Choibus, cum theatralibus Lenæis, cum Chytris, cum Lycæi

ἐν τοῖς θεάτροις Λιγναίων καὶ τῆς χθιζῆς ὁμολογίας καὶ τῶν τοῦ Λυκείου γυμνασίων, καὶ τῆς ἱερᾶς Ἀκαδημίας, οὐκ ἀλλάττομαι μὰ τὸν Διόνυσον καὶ τοὺς Βακχικοὺς αὐτοῦ κισσοὺς, οἷς στεφανωθῆναι μᾶλλον ἢ τοῖς Πτολεμαίου βούλομαι διαδήμασιν, ὁρώσης καὶ καθημένης ἐν τῷ θεάτρῳ Γλυκέρας. ποῦ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ ὄψομαι ἐκκλησίαν καὶ ψῆφον ἀναδιδομένην. ποῦ δὲ δημοκρατικὸν ὄχλον οὕτως ἐλευθεριάζοντα. ποῦ δὲ θεσμοθέτας ἐν ταῖς ἱεραῖς κώμαις κεκισσωμένους. ποῖον περισχοίνισμα. ποίαν αἵρεσιν. ποίους Χύτρους. Κεραμικόν. ἀγοράν. δικαστήρια. τὴν γειτνιῶσαν Σαλαμῖνα, τὴν Ψυτταλίαν. τὴν Μαραθῶνα. ὅλην ἐν ταῖς Ἀθήναις τὴν Ἑλλάδα, ὅλην τὴν Ἰωνίαν. τὰς Κυκλάδας πάσας. ἀφεὶς ταῦτα καὶ Γλυκέραν μετ' αὐτῶν, εἰς Αἴγυπτον διέλθω; χρυσὸν λαβεῖν καὶ ἄργυρον καὶ πλοῦτον; ᾧ μετὰ τίνος χρήσομαι μετὰ Γλυκέρας τοσοῦτον

exercitiis, & cum ſacrâ Academiâ, non accipio permutata, per Bacchum juro & Bacchicas ejus hederas, quibus coronari potius quam Ptolemæi volo diadematis, vidente & ſedente in theatro Glycerâ. Ubi enim in Aegypto videbo concionem, & ſuffragia ferri? ubi in populari ſtatu Reip. plebem tanta libertate gaudentem? ubi legislatores in ſacris pagis hederâ ornatos? quem ambitum funiculo cinctum? quam electionem? quos Chytros? Ceramicum, forum, tribunalia, vicinam Salaminem, Pſyttaliam, Marathona; totam in urbe Athenarum Græciam, totam Ioniam, Cycladas inſulas univerſas: hæc *inquam* omnia, cumque his Glyceram, ego relinquam, & in Aegyptum abeam? ut aurum accipiam & argentum & divitias? quibus quocum utar, à Glycera tanto marium in-

διατεθαλασσευμένης; οὐ πενία δέ μοι ἔσαι χωρὶς ἀυτῆς ταῦτα; ἐὰν δὲ ἀκούσω τοὺς σεμνοὺς ἔρωτας εἰς ἄλλον ἀυτὴν μετατεθεικέναι, οὐ σποδός μοι πάντες οἱ θησαυροὶ γενήσονται; καὶ ἀποθνήσκων τὰς μὲν λύπας ἐμαυτῷ συναποίσω, τὰ δὲ χρήματα τοῖς ἰχνεύουσιν ἀδικεῖν ἐν μέσῳ κείσεται; ἢ μέγα τὸ συμβιοῦν Πτολεμαίῳ καὶ σατράπαις καὶ τοιούτοις ψόφοις· ὧν οὔτε τὸ φιλικὸν βέβαιον, οὔτε τὸ διεχθρεῖον ἀκίνδυνον. ἐὰν δὲ ὀργισθῇ τί μοι Γλυκέρα, ἅπαξ αὐτὴν ἁρπάξας κατεφίλησα· ἂν ἔτι ὀργίζηται, μᾶλλον αὐτὴν ἐβιασάμην· κἂν βαρυθύμως ἔχῃ, δεδάκρυκα. πρὸς ταῦτ' οὐκ ἔθ' ὑπομείνασα τὰς ἐμὰς λύπας δεῖται λοιπὸν οὔτε στρατιώτας ἔχουσα οὔτε δορυφόρους οὔτε φύλακας· ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμὶ πάντα. ἦ μέγα καὶ θαυμαστὸν ἰδεῖν τὸν καλὸν Νεῖλον. οὐ μέγα δὲ καὶ τὸν Εὐφράτην ἰδεῖν;

tervallo disjunctus? Nonne vero inopia mihi erunt sine illâ isthæc? Si autem audiero venerandos illos amores in alium eam transtulisse, nonne cinis mihi omnes thesauri fient? ac moriens *ego* mœrores quidem ipse mecum ablaturus sum, opes autem iis qui quærunt injurias facere in medio positæ erunt? An præclarum quid, apud Ptolemæum vivere, & Satrapas & ejusmodi inania nomina, quorum neque amicitia firma, neque inimicitia sine periculo? Si verò mihi Glycera fortè irascatur, semel ipsam arreptam deosculor: si adhuc irascatur, magis eam cogo; quòd si animo gravato sit, lacrymor. adhæc non amplius ferens meos mœrores, jam orat & rogat, nec milites habens, nec satellites, nec custodes. ego enim ei sum omnia. An magnum & mirabile videre Nilum? Nonne vero magnum quid & Euphratem videre? non-

οὐ μέγα καὶ τὸν Ἴστρον οὕτω μεγάλον. καὶ ὁ Θερμώδων. ὁ Τίγρης. ὁ Ἅλυς. ὁ Ῥῆνος. εἰ μέλλω πάντας τοὺς ποταμοὺς ὁρᾶν, καταβαπτισθήσεταί μοι τὸ ζῆν, μὴ βλέπον Γλυκέραν. ὁ δὲ Νεῖλος οὗτος κάι περ ὢν καλὸς, ἀλλ' ἀποτεθηρίωται· καὶ οὐκ ἔξιν οὔτε προσελθεῖν αὐτοῦ ταῖς δίναις ἐλλοχωμένου τοσούτοις κακοῖς. ἐμοὶ γένοιτο βασιλεῦ Πτολεμαῖε τὸν Ἀττικὸν αἰεὶ κέφεσθαι κισσόν. ἐμοὶ γένοιτο χώματος καὶ τάφου πατρῴου τυχεῖν, καὶ τὸν ἐπ' ἐσχάρας ὑμνῆσαι κατ' ἔτος Διόνυσον· τὰς μυστηριώτιδας ἄγειν τελετάς· δραματουργεῖν τι καινὸν ταῖς ἐτησίαις θυμέλαις δρᾶμα, γελῶντα καὶ χάιροντα καὶ ἀγωνιῶντα καὶ φοβούμενον καὶ νικῶντα. Φιλήμων δὲ ἐυτυχείτω τἀμὰ ἀγαθὰ, γενόμενος ἐν Ἀιγύπτῳ. οὐκ ἔχει Φιλήμων Γλυκέραν τινά· οὐδὲ ἄξιος ἦν ἴσως τοῦ τοιούτου ἀγαθοῦ. σὺ δὲ ἐκ τῶν

ne magnum & Iſtrum tam ingentem? Thermodon, Tigris, Halys, Rhenus. Si debeo omnes fluvios videre, mergetur mihi vita carens aſpectu Glyceræ. Nilus autem iſte quamvis egregius ſit, aſt belluis eſt infeſtus. neque licet accedere ad ejus vortices, velut inſidias occultantis tanta mala. Mihi contingat ô Rex Ptolemæe ſemper Atticis hederis coronari: mihi contingat tumulo & ſepulchro patrio potiri, & ad aras celebrare quotannis Bacchum: myſtica ſacra obire: novam ſubinde in anniverſariis Ludis Scenicis agere fabulam, & ridenti, & gaudenti, & periclitanti, & metuenti, & vincenti; Philemon autem ſit fortunatus meis etiam bonis, in Aegypto conſtitutus. Non habet Philemon Glyceram aliquam: neque dignus erat fortaſſe tali bono. Tu vero poſt Haloa, quæſo, Glycerium, ſtatim advolans ad nos

Ἀλῶων δέομαι Γλυκέριον ἐυθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἁρπάβης Φέρου. μακροτέραν ἑορτὴν οὐδέποτε ἔγνων, οὐδὲ ἀκαιροτέραν. Δήμητερ ἵλεως γενοῦ.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΜΕΝΑΝΔΡΩι.

Ὡς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολὰς, ἐυθὺς ἀνέγνων. μὰ τὴν Καλλιγένειαν ἐν ᾗ νῦν εἰμὶ κατέχαιρον Μένανδρε ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γινομένη. καὶ τὰς παρούσας οὐκ ἐλάνθανον. ἦν δὲ ἥ τε μήτηρ μου καὶ ἡ ἑτέρα ἀδελφὴ Εὐφόριον, καὶ τῶν φίλων ἣν οἶσθα, καὶ παρὰ σοὶ ἔδειπνησε πολλάκις, καὶ ἐπῄνεις αὐτῆς τὸν ἐπιχώριον Ἀττικισμόν· ἀλλ' ὡς φοβούμενος αὐτὴν ἐπαινεῖν, ὅτε καὶ μειδιάσασα θερμότερόν σε κατεφίλησα. οὐ μέμνησαι Μένανδρε; θεασάμεναι δέ με παρὰ τὸ

mulæ clitellariæ inequitans te confer. Longius feſtum nunquam ſum expertus, neque intempeſtivius. Sis propitia ô Ceres.

GLYCERA MENANDRO. IV.

UT miſiſti mihi Regis literas continuo legi. Calligeniam teſtor in cujus æde nunc ſum gaudio exultabam, mi Menander, ita ut mei compos non eſſem. & eas quæ aderant celare non poteram: erat autem mater mea, & altera ſoror Euphorium: & ex amicis quam noſti, & apud te ſæpe cœnavit, laudabasque ejus vernaculum Atticiſmum, ſed tanquam timens ipſam laudare, cùm etiam ſubridens calidius tibi oſculum dedi: non meminiſti mi Menander? Conſpicatæ autem me præter ſolitum & oculis læ-

εἰωθὸς καὶ τῷ προσώπῳ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς χαίρουσαν, ὦ Γλυκέριον ἤροντο· τί σοι τηλικοῦτον γέγονεν ἀγαθόν. ὅτι καὶ ψυχῇ καὶ σώματι καὶ πᾶσιν ἀλλοιωτέρα νῦν ἡμῖν πέφηνας; καὶ τὸ σῶμα γεγάνωσαι καὶ διαλάμπεις ἐπίχαρτόν τι καὶ εὐκταῖον. κἀγὼ Μένανδρον ἔφην τὸν ἐμὸν ὁ Αἰγύπτου βασιλεὺς Πτολεμαῖος ἐπὶ τῷ ἡμίσει τῆς βασιλείας τρόπον τινὰ μεταπέμπεται, μείζονι τῇ φωνῇ φθεγξαμένη καὶ σφοδροτέρᾳ, ὅπως πᾶσαι ἀκούσωσιν αἱ παροῦσαι. καὶ ταῦτα ἔλεγον ἐγὼ διατινάσσουσα καὶ σοβοῦσα ταῖς χερσὶν ἐμαυτῆς τὴν ἐπιστολὴν σὺν τῇ βασιλικῇ σφραγίδι. χαίροις οὖν ἀπολειπομένη, ἔφρασαν; τὸ δὲ οὐκ ἦν Μένανδρε. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐδενὶ τρόπῳ μὰ τὰς θεὰς οὐδ' εἰ βοῦς μοι τὸ λεγόμενον φθέγξαιτο, πεισθείην ἄν, ὅτι βουλήσεταί με ποτὲ ἢ δυνήσεται Μένανδρος,

titiam præ me ferre, rogabant, ô Glycerium, quid tibi tantum boni accidit, quòd & animo & corpore tota mutata nunc nobis appares? & corpus amœnitate perfusa es, & coruscas læto quodam & exoptabili fulgore? Tum ego, MENANDRUM, inquam, MEUM REX AEGYPTI PTOLEMAEUS IN PARTEM REGNI QUODAMMODO VOCAT, majore voce locuta & vehementiore ut omnes audirent quæ aderant: atque hæc dicebam ego quatiens & vibrans Epistolam cum sigillo regio. Lætaberisne igitur si derelinquaris? ajebant. Id verò non erat, mi Menander. Sed hoc equidem nulla ratione profecto, ne si bos quidem, ut ajunt, mihi loqueretur, credam, Menandrum velle aut posse, relictâ Athenis Glycerâ suâ, solum in Aegypto regnare in omnium bonorum copia. Illud verò etiam satis ex literis quas legi, satis inquam,

ἀπολιπὼν ἐν Ἀθήναις Γλυκέραν τὴν ἑαυτοῦ, μόνος ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεύειν μετὰ πάντων τῶν ἀγαθῶν. ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε δῆλος ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ὧν ἀνέγνων, δῆλος ἦν ὁ βασιλεὺς τἀμὰ πεπυσμένος ὡς ἔοικε περὶ σοῦ, καὶ ἀτρέμα δὶ ὑπονοιῶν Αἰγυπτίοις θέλων Ἀττικισμοῖς σε διατωθάζειν. χάιρω διὰ τοῦτο. ὅτι πεπλεύκασι καὶ εἰς Αἴγυπτον πρὸς αὐτὸν οἱ ἡμέτεροι ἔρωτες, καὶ πέιθεται πάντως ἐξ ὧν ἤκουσεν ἀδύνατον σπουδάζειν, ἐπιθυμῶν Ἀθήνας πρὸς αὐτὸν διαβῆναι. τί γὰρ Ἀθῆναι χωρὶς Μενάνδρου; τί δὲ Μένανδρος χωρὶς Γλυκέρας; ἥτις αὐτῷ καὶ τὰ προσωπεῖα διασκευάζω, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἐνδύω, καὶ τοῖς προσκηνίοις ἔσηκα, τοὺς δακτύλους ἐμαυτῆς πιέζουσα ᾗ ἂν κροταλίσῃ τὸ θέατρον· καὶ τρέμουσα τότε νὴ τὴν Ἄρτεμιν ἀναψύχω, καὶ περιβάλλουσά σε τὴν ἱερὰν τῶν δραμάτων ἐκείνην κεφαλὴν ἐναγκαλίζομαι. ἀλλ' ὅτι ταῖς φίλαις τότε

ostendebat Rex, se de nostris rebus inaudivisse, ut videtur: sensimque se velle per suspiciones Aegyptiis Atticissmis te pungere. Gaudeo propterea; quia navigarunt & in Aegyptum ad eum nostri amores: & intelligit omnino ex iis quæ audivit se id velle quod fieri minime potest, dum cupit Athenas ad ipsum transire. Quid enim Athenæ sine Menandro? Quid autem Menander sine Glycera? quæ ei & personas adorno, & vestes induo, & in proscenis adsto digitos meos premens quacumque parte plausum ediderint Spectatores: atque tremens tunc, ita me Diana amet, refocillo & amplectens te sacrum comœdiarum illud caput in ulnis teneo. Quòd vero ad amicas tunc dixi me gaudere, hoc erat mi Menander, quòd non Glycera solùm sed & reges transmarini amant

χαίρειν ἔφην, τοῦτ' ἦν Μένανδρε, ὅτι οὐκ ἄρα Γλυκέρα μόνον, ἀλλὰ καὶ βασιλεῖς ὑπὲρ θάλατταν ἐρῶσί σου· καὶ διαπόντιοι φῆμαι τὰς σὰς ἀρετὰς κατηγγέλκασι. καὶ Αἴγυπτος καὶ Νεῖλος καὶ Πρωτέως καὶ ἀκρωτήρια καὶ αἱ Φάριαι σκοπιαὶ πάντα μετέωρα νῦν ἐσι βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον καὶ ἀκοῦσαι Φιλαργύρων καὶ ἐρώντων καὶ δεισιδαιμόνων καὶ ἀπίστων καὶ πατέρων καὶ υἱῶν καὶ θεραπόντων, καὶ παντὸς ἐνσκηνοβατουμένου· ὧν ἀκούσονται μὲν, οὐκ ὄψονται δὲ Μένανδρον εἰ μὴ ἐν ἄσει παρὰ Γλυκέρᾳ γένοιντο· καὶ τὴν ἐμὴν εὐδαιμονίαν ἴδοιεν τὸν πάντη διὰ τὸ κλέος αὐτοῦ Μένανδρον καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἐμοὶ περικείμενον. οὐ μὴν ἀλλ' ἔιγε ἄρα πόθος αἱρεῖ σέ τις καὶ τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν, καὶ εἰ μηδενὸς ἄλλου, τῆς γε Αἰγύπτου, χρήματος μεγάλου καὶ τῶν αὐτόθι πυραμίδων καὶ τῶν

te, & mare transgreſſa fama, tuas virtutes annunciavit: & Aegyptus atque Nilus ac Protei promontoria, & Phariæ ſpeculæ, omnia jam erecta & intenta ſunt, cupientia videre Menandrum, & audire Avaros, & Amantes, & Superſtitioſos, & Infideles, & Patres, & Filios, & Servos, & quemvis in ſcenam productum: de quibus audient quidem; non videbunt autem Menandrum, niſi in urbe apud Glyceram fuerint, & meam felicitatem adſpexerint: illum *inquam* qui ubique eſt famâ ſuâ Menandrum nocte dieque mihi circumfuſum. Nihilominus tamen ſi fortè deſiderium te quoddam capit eorum, quæ ibi ſunt, bonorum, ſi vel nullius alterius, ſaltem ipſius Aegypti, rei præclaræ, & earum quæ ibi ſunt Pyramidum, & vocalium Statuarum, & celebris illius Labyrinthi, & cæterorum quæ propter ætatem &

re-

περιηχούντων ἀγαλμάτων καὶ τοῦ περιβοήτου Λαβυρίνθου καὶ τῶν ἄλλων ὅσα ἀπὸ χρόνου ἢ τέχνης παρ' αὐτοῖς τίμια, δέομαί σου Μένανδρε μὴ ποιήσῃ με πρόφασιν· μὴ δέ με Ἀθηναῖοι διὰ ταῦτα μισησάτωσαν, ἤδη τοὺς μεδίμνους ἀριθμοῦντες οὓς ὁ βασιλεὺς αὐτοῖς πέμψει διὰ σέ. ἀλλ' ἄπιθι πᾶσι θεοῖς, ἀγαθῇ τύχῃ, δεξιοῖς πνεύμασι, Διὶ οὐρίῳ. ἐγὼ γάρ σε οὐκ ἀπολείψω. μὴ τοῦτο δόξῃς με λέγειν, οὐδ' αὐτὴ δύναμαι κἂν θέλω. ἀλλὰ παρεῖσα τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς ἕσομαι συμπλέουσά σοι, καὶ σΦόδρα τῶν ἐυθαλασσῶν γεγένημαι εὖ οἶδα. καὶ ἐκκλωμένης κώπης ναυτίας ἐγὼ θεραπεύσω. θάλψω σου τὸ ἀσθενοῦν τῶν πελαγισμῶν. ἄξω δέ σε ἄτερ μύθων Ἀριάδνης εἰς Αἴγυπτον, οὐ Διόνυσον ἀλλὰ Διονύσου θεράποντα καὶ προφήτην. οὐδὲ ἐν Νάξῳ καὶ ἐρημίαις ναυτικαῖς ἀπο-

artem apud eos magni æſtimantur; rogo te mi Menander, ne me prætendas: neque *committas ut* Athenienſes me ob hæc oderint, qui jam tum modios numerant quos Rex ipſis mittet propter te; ſed abi cum diis omnibus, bonâ Fortunâ, ventis commodis, & Jove ſecundo. nam ego te non relinquam, ne id putes me dicere: neque poſſum etiamſi velim; verùm relictâ matre & ſororibus ejus, ero tibi ſocia navigationis. atque admodum apta ſum mari, ſat ſcio, & ex tractu remi nauſeam tibi, *ut fit*, ortam ego curabo infirmitatem in jactatione maris. Ducam autem ſine filo Ariadnæ in Aegyptum te, non Bacchum, ſed Bacchi miniſtrum & ſacerdotem: neque in Naxo & ſolitudine nautica relinquar, tuam perfidiam lugens & deteſtans. Valeant Theſei illi, & ingratum animum indicantia antiquiorum deli-

λειφθήσομαι, τὰς σὰς ἀπιστίας κλάουσα καὶ τοτ γιωμένη. χαιρέτωσαν δι θησεῖς ἐκεῖνοι καὶ τὰ ἄμισ-θα τῶν πρεσβυτέρων ἀμπλακήματα. ἡμῖν δὲ βέ-βαια πάντα καὶ τὸ ἄπυ, καὶ ὁ Πειραιεὺς, καὶ ἡ Αἴγυπτος. οὐδὲν χωρίον ἡμῶν τοὺς ἔρωτας οὐχὶ δέξεται πλήρεις κἂν πέτραν οἰκῶμεν, εὖ οἶδα ἀφρο-δίσιον αὐτὴν τὸ ἔννουν ποιήσει. πέπεισμαι μήτε χρημάτων σε μήτε περιουσίας μήτε πλούτου τὸ κα-θάπαξ ἐπιθυμεῖν, ἐν ἐμοὶ καὶ τοῖς δράμασι τὴν εὐδαιμονίαν κατατιθέμενον· ἀλλ' οἱ συγγενεῖς, ἀλλ' ἡ πατρὶς, ἀλλ' οἱ φίλοι, σχεδὸν οἶσθα πάντη πάν-τες πολλῶν δέονται, πλουτεῖν θέλουσι καὶ χρημα-τίζεσθαι. σὺ μὲν οὐδέποτε περὶ οὐδενὸς αἰτιάσῃ με οὔτε μικροῦ οὔτε μεγάλου, τοῦτο εὖ οἶδα, πάλαι μὲν ἡττημένος ἐμοῦ πᾶσι καὶ ἔρωτι· νῦν δὲ ἤδη καὶ κρίσιν προστεθεικὼς αὐτοῖς. οἷς μᾶλλον περιέχομαι

cta. Nobis firma & certa omnia, & Urbs, & Piræeus & Aegyptus. Nullus locus noſtros amores non excipiet integros. etſi petram incolamus, ſat ſcio, Veneream ipſam amor faciet. Sic mihi perſuadeo, te nec pecunias, nec opes, nec divitias ullas omnino expetere, ut qui in me & comœdiis felicitatem ponas; ſed verò cognati, ſed patria, ſed amici propemodum, ut ſcis, undique omnes multis opus habent: diteſcere volunt & pecunias colligere. Tu quidem nunquam de ulla re accuſabis me, nec magnâ nec parvâ, id probè ſcio: ut qui & olim te mihi dediſti victus, & affectu & amore: atque nunc judicium quoque ei rei adjeciſti. quibus magis teneor, mi Menander, haud metuens amoris in affectu tantùm conſiſtentis brevem durationem. eſt enim amicitia ſolo affectu conſiſtens, ut violenta, ita & facile diſſo-

Μένανδρε φοβουμένη τῆς ἐμπαθοῦς φιλίας τὸ ὀλιγοχρόνιον ἔχει γὰρ ὡς βλαπτὸς ἡ ἐμπαθὴς φιλία, οὕτω καὶ ἐυδιάλυτος· οἷς δὲ παραβέβληνται καὶ βουλαὶ, ἀβράγκτερον ἐν τούτοις ἤδη τὸ ἔργον οὔτε ἀμιγὲς ἡδοναῖς τε καὶ διὰ τὸ πλῆθος, οὔτε περιδεές. λύσεις δὲ τὴν γνώμην ὥς με πολλάκις περὶ τούτων αὐτὸς νουθετῶν διδάσκεις. ἀλλ' εἰ καὶ σὺ μήτε μέμψῃ μὴ δὲ αἰτιάσῃ, δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρξονται πάντη με περιβομβεῖν ἐξιοῦσαν ὡς αὐτὸν ἀφῃρημένης τῆς Ἀθηναίων πόλεως τὸν πλοῦτον. ὥστε δέομαί σου Μένανδρε ἐπίσχες, μηδέπω τῷ βασιλεῖ μηδὲν ἀντεπιστείλῃς. ἴστι βούλευσαι. περίμεινον ἕως κοινῇ γενώμεθα καὶ μετὰ τῶν φίλων καὶ Θεοφράστου καὶ Ἐπικούρου. τάχα γὰρ ἀλλοιότερα κρείττονος καὶ σοὶ φανεῖται ταῦτα. μᾶλλον δὲ καὶ θυσώμεθα καὶ ἴδωμεν τί λέγει τὰ

lubilis; quibus autem adjecta ſunt & conſilia, in his jam minùs diſſolubile negotium eſt: neque expers voluptatum, propter mores quoque, nec plenum timoris. decides autem ſententiam quemadmodum ſæpius me de iſtis ipſe admonens doces. Verum enim vero etiamſi tu me neque culpes nec accuſes ulla in re, metuo Atticos illos crabrones, qui incipient undique me circumſtrepere proficiſcentem, quaſi ipſo privetur Athenienſium Civitas Deo divitiarum. Proinde rogo te, mi Menander, reprime te, nec adhuc Regi quidquam reſcribas: ampliùs delibera: expecta donec unà fuerimus cum amicis, & Theophraſto & Epicuro. fortè enim alio modo & illis & tibi videbuntur hæc ſe habere. Quin potius & ſacrificemus, & videamus quid exta portendant, an melius ſit in Aegyptum nos abire, an manére & oraculum

ἱερὰ, εἴτε λῷον εἰς Αἴγυπτον ἡμᾶς ἀπιέναι, εἴτε μένειν. καὶ χρησηριασθῶμεν εἰς Δελφοὺς πέμψαντες· πάτριος ἡμῶν ἐστιν ὁ θεός. ἀπολογίαν ἕξομεν καὶ πορευόμενοι καὶ μένοντες πρὸς ἀμφότερα τοὺς θεούς. μᾶλλον δὲ ἐγὼ τοῦτο ποιήσω. καὶ γὰρ ἔχω τινὰ νεωστὶ γυναῖκα ἀπὸ Φρυγίας ἥκουσαν εὖ μάλα τούτων ἔμπειρον· γαστρομαντεύεσθαι δεινὴν τῇ τῶν σπαρτῶν διατάσει νύκτωρ καὶ τῇ τῶν θεῶν δείξει, καὶ οὐ δεῖ λεγούσῃ πιστεύειν, ἀλλ' ἰδεῖν ὥς φασι. διαπέμψομαι πρὸς αὐτήν. καὶ γὰρ ὡς ἔφη καὶ καθαρσίν τινα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα καὶ παρασκευάσαι τινὰ ζῶα ἱερεῦσαι· καὶ λιβανωτὸν ἄρρενα καὶ σύρακα μακρὸν καὶ πέμματα σελήνης, καὶ ἔγγεια φύλλα τῶν ἀνθρώπων. οἶμαι δὲ καὶ σὲ φθήσεται Πειραιόθεν ἐλθεῖν. ἢ δήλωσάι μοι σαφῶς μέχρι τίνος οὐ δύνασαι Γλυκέραν ἰδεῖν. ἵν' ἐγὼ μὲν

consulamus Delphos missis aliquibus, Patrius enim noster est Deus ille. Defensionem paratam habebimus in utrumque, sive proficiscamur sive maneamus, ipsos deos. Potius autem ego id faciam. Etenim habeo quandam mulierem nuper e Phrygia huc advectam admodum harum rerum peritam: quæ hariolari bene scit, spartorum extensione noctu, & deorum ostensione: atque non credere dicenti oportet, sed videre, ut ajunt. Mittam ad eam. Etenim, ut ajebat, & purgationem quandam oportet prius peragere mulierem, & parare quædam animalia ad sacrificandum, & thus masculum, & styracem oblongum, & placentas Lunæ, & sylvestrium folia andrachnarum. Arbitror autem eam etiam antè venturam quàm tu è Piræeo; aut fac me certiorem quousque non possis Glyceram videre: ut ego quidem excurram

καταδράμω πρὸς σέ. τὴν δὲ Φρυγίαν ταύτην ἑτοιμάτωμαι ἤδη καὶ ἃ μελετᾷν πειράζεις ἀπὸ σαυτοῦ μὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ ἀγρίδιον καὶ τὴν Μουνυχίαν, καὶ κατ' ὀλίγον ὅπως ἐκπέσωσι τῆς ψυχῆς. οὐ δύναμαι πάντα ποιεῖν μὰ τοὺς θεούς. σὺ δὲ οὐ δύνασαι διαπεπλεγμένος ὅλως ἤδη μοι. κἂν οἱ βασιλεῖς ἐπιστείλωσι πάντες, ἐγὼ πάντων εἰμὶ παρὰ σοὶ βασιλικωτέρα καὶ εὐσεβεῖ σοι κέχρημαι ἐρασῇ καὶ ὅρκων ἱερομνήμονι. ὥστε πειρῶ μᾶλλον ἐμὴ Φιλότης θᾶσσον εἰς ἄσυ παραγενέσθαι, ὅπως ἔι γε μεταβουλεύσαιο τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως, ἔχῃς ἐντετρεπισμένα τὰ δράματα ἐξ αὐτῶν ἃ μάλιστα δυνήσαι δύνατα Πτολεμαῖον καὶ τὸν αὐτοῦ Διόνυσον, οὐ δημοκρατικὸν ὡς οἶσθα· ἔιτε Θαΐδας, ἔιτε Μισούμενον, ἔιτε Θρασυλέοντα, ἔιτε Ἐπιτρέποντας, ἔιτε Ῥαπιζομένην, ἔιτε Σικυῶν *** ἀλλ' ὅτι καὶ ἐγὼ

ad te, Phrygiam autem iſtam paratam habeam. Jam etiam meditari conor ut abigam *ex memoria* Piræeum & agellum & Munychiam, atque paullatim ut excidant ex animo. Non poſſum omnia relinquere, deos teſtor; tu autem me non potes, implicatus prorſus jam mihi. etiamſi reges ad te ſcribant omnes, ego apud te regalior ſum: atque pium te habeo amatorem, & jurisjurandi religioſum obſervatorem. Quo magis da operam ut ocyus in urbem venias, ut, ſi conſilium mutaveris de profectione ad regem, habeas paratas comœdias, & ex his eas, quæ maxime juvare poſſunt Ptolemæum & ejus Bacchum non popularem ut noſti: ſive Thaidas, ſive Odioſum, ſive Thraſyleontem, ſive Epitrepontas, ſive Sicyonium. *** Sed quid & ego temeraria & audax ſum in judicio de Menandri comœdiis ferendo. at ſolertem ha-

θρασεῖα καὶ τολμηρά τις εἰμὶ τὰ Μενάνδρου διακρίνειν ἰδιώτις οὖσα. ἀλλὰ σοφὸν ἔχω σου τὸν ἔρωτα καὶ ταῦτ' εἰδέναι δύνασθαι. σὺ γάρ μ' ἐδίδαξας εὐφυᾶ γυναῖκα ταχέως παρ' ἐρώντων μανθάνειν, ἀλλ' οἰκονομοῦσιν ἔρωτες σπεύδοντες. αἰδούμεθα τὴν Ἄρτεμιν ἀνάξιοι ὑμῶν εἶναι μὴ θᾶττον μανθάνουσαι. πάντως δέομαι Μένανδρε κἀκεῖνο παρασκευάσασθαι τὸ δρᾶμα, ἐν ᾧ μὲ γέγραφας. ἵνα κἂν μὴ παραγένωμαι σὺν σοὶ, δι' ἄλλου πλεύσω πρὸς Πτολεμαῖον, κἂν μᾶλλον αἴσθηται ὁ βασιλεὺς ὅσον ἰσχύει καὶ παρὰ σοὶ γεγραμμένους φέρειν ἑαυτοῦ τοὺς ἔρωτας, ἀφεὶς ἐν ἄστει τοὺς ἀληθινούς. ἀλλ' οὐδὲ τούτους ἀφήσεις εὖ ἴσθι. κυβερνᾷν ἢ πρωρατεύειν ἕως δεῦρο παραγίνῃ πρὸς ἡμᾶς Πειραιόθεν μυηθήσομαι. ἵνα σε ταῖς ἐμαῖς χερσὶν ἀκύμονα νοσφολήσω, πλέουσα εἰ τοῦτο ἄμεινον εἶναι φαίνοιτο. φανείη δὲ ὦ θεοὶ πάντες ὃ κοινῇ λυσιτελὲς ᾖ, καὶ

beo tuum amorem ut hæc etiam ſcire poſſim. Tu enim me docuiſti, bonæ indolis mulierem çito ab amatoribus diſcere. ſed adminiſtrant rem Amores çum feſtinatione. veremur Dianam ſi vobis indignæ ſimus tardius diſcentes. Etiam atque etiam oro, mi Menander, ut & illam Comœdiam paratam habeas in qua me introduxiſti. ut, etiamſi non adſim teçum, per illam navigem ad Ptolemæum. ſic magis ſenſerit Rex quantum valeat & apud te, ſi ſcriptos feras tuos amores, relictis in urbe veris. Sed nec iſtos relinques ut bene ſcias. gubernaculo præeſſe aut proræ, donec huc advenias ad nos ex Piræeo, diſcam. ut te meis manibus incolumem navi duçam, navigans ſi iſtud conſultius eſſe videbitur. Videatur autem, ô dii omnes, quod communiter utile ſit: & vaticinetur Phry-

μαντεύσαιτο ἡ Φρυγία τὰ συμφέροντα κρεῖσσον τῆς Θεοφορήτου σου κόρης. Ἔρρωσο.

gia, ea quæ conducunt: meliùs quàm Numine afflata tua puella. Vale.

LIBER III.

ΓΛΑΥΚΙΠΠΗ ΧΑΡΩΠΗι.

Οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ, ὦ μῆτερ, οὐδ' ἀνέχομαι γήμασθαι ᾧ με κατ' ἐγγύησιν ἐπηγγείλατο ἔναγχος ὁ πατὴρ τῷ Μεθυμναίῳ μειρακίῳ τῷ παιδὶ τοῦ κυβερνήτου, ἐξ ὅτου τὸν ἀστικὸν ἔφηβον ἐθεασάμην τὸν ὠσχοφόρον, ὅτε με ἄστυδε προὔτρεψας ἀφικέσθαι, ὠσχοφορίων ὄντων. καλὸς μὲν γάρ ἐστι, καλὸς, ὦ μῆτερ, καὶ ἥδιστος, καὶ βοστρύχους ἔχει βρύων οὐλοτέρους, καὶ μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι κυανοειδὴς, οἷος τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῶν ἡλιακῶν ὁ πόντος καταλαμπόμε-

GLAUCIPPE CHAROPÆ. I.

NOn amplius ſum apud me ô mater, nec ſuſtineo nubere illi, cui me per deſponſationem nuper promiſit Pater, Methymnæo adoleſcenti, filio gubernatoris, ex quo illum urbicum Ephebum adſpexi, illum Oſchophorum, quando me in urbem juſſiſti abire, cùm eſſent Oſchophoria. Pulcher enim eſt, pulcher, ô mater, & ſuaviſſimus, & cincinnos habet muſcô criſpiores, & ridet mari tranquillô jucundius, & acie oculorum cæruleâ coruſcat, quale recens à radiis ſolaribus mare illuſtratum

νος Φάινεται. τὸ δὲ ὅλον πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς ἔιποις ἂν τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας καὶ τῆς ἀργαΦίας κρήνης ἀπονιψαμένας. τὼ χείλη δὲ, τὰ ῥόδα τῆς ἈΦροδίτης ἀποσυλήσας τῶν κόλπων, διήνθισαι, ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐπιθέμενος. ἢ τούτῳ μιγήσομαι, ἢ τὴν Λεσβίαν μιμησαμένη ΣαπΦὼ, οὐκ ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Πειραϊκῶν προβόλων ἐμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὦσω.

ΧΑΡΩ'ΠΗ ΓΛΑΤΚΙ'ΠΠΗι.

ΜΕ'μηνας, ὦ θυγάτριον, καὶ ἀληθῶς ἐξέης. ἐλλεβόρου δεῖ σοι, καὶ οὐ τοῦ κοινοῦ, τοῦ δὲ ἀπὸ τῆς Φωκίδος Ἀντικύρας. ἥτις δὲ αἰσχύνεσθαι κορικῶς ἀπέξεσας τὴν αἰδὼ τοῦ προσώπου. ἔχε ἀτρέμα, καὶ κατὰ σεαυτὴν βίπιζε τὸ κακὸν ἐξωθοῦσα τῆς διανοίας. εἰ γάρ τι τούτων ὁ σὸς πατὴρ πύ-

apparet. Totus autem ejus vultus *talis*, *ut* tripudiare in genis *ejus* diceres Gratias Orchomenô relictô, & Gargaphiâ fonte ablutas. Labia verò roſis ex Veneris ſinu detractis pictus eſt, in eorum ſummitate impoſitis. Aut iſti conjungar, aut Lesbiam imitata Sapphonem, non à Leucade petra, ſed a Piraicis ſcopulis meipſam in undas conjiciam.

CHAROPE CLAUCIPPÆ. II.

INſanis, ô filia, & verè extra te es. Elleborô tibi opus eſt, & non illô vulgari ſed ex Phocidis Anticyra. quæ pudorem puellarem abſterſiſti à facie. Quieſce, & ad te redi, malumque illud expelle animô. Si enim quid-

θοπτο, οὐδὲν διασκεψάμενος, οὐδὲ μελλήσας, τοῖς ἐναλίοις βορὰν παραβλήψει σε θηρίοις.

ΕΥΑΓΡΟΣ ΦΙΛΟΘΗΡΩι.

Ἐ³Τοψία μὲν ἦν καὶ πλῆθος ἰχθύων· ἐγὼ δὲ τὴν σαγήνην ἁπλώσας ἠπόρουν ὅ, τι πράξαιμι. ἔδοξεν οὖν Σισύφειον ὅ, τι μοι βουλευσαμένῳ βούλευμα ἐλθεῖν παρὰ τὸν δανειστὴν Χρέμητα, καὶ ὑποθήκην αὐτῷ καθομολογήσαντι τὸ σκάφος, λαβεῖν χρυσίνους τέσσαρας, ἐξ ὧν αὖθις καινουργήσαί μοι τὴν σαγήνην ὑπάρξειε. καὶ δῆτα τοῦτο λόγου θᾶττον ἐγένετο. καὶ ὁ Χρέμης ὁ κατεσκληκὼς, ὁ κατεσπακὼς τὰς ὀφρῦς, ὁ ταυρηδὸν πάντας ὑποβλέπων, ἴσως ἔρωτι τῆς ἀκάτου, χαλάσας τὸ βαρὺ καὶ ἀμειδὲς, ἀνεὶς τὰς ὄψεις, ὑπεμειδία πρός

quam iſtorum tuus pater reſciverit, ſine deliberatione & cunctatione marinis eſcam projiciet te belluis.

EVAGRVS PHILOTHERO. III.

OPſoniorum copia erat & abundantia piſcium. ego autem, qui verriculum explicaveram, neſciebam quid facerem. Viſum eſt igitur mihi Siſypheum quoddam comminiſcenti conſilium ire ad fœneratorem Chremetem, & in pignus ei promiſsâ ſcaphâ, ſumere aureos quatuor, unde rurſus renovare mihi verriculum liceret. & ſanè id dicto citius factum eſt. atque Chremes ille emaciatus, ille depreſſis ſuperciliis, ille torvè omnes intuens: fortaſſis amore cymbæ, laxatâ ſeveritate & triſtitiâ, remiſsô vultu, ſubarridebat mihi, & paratum ſe

μι, καὶ οἷος εἶναι ὑπουργεῖν πάντα ἔφασκεν. ἐνθὺς μὲν οὖν ἔκδηλος ἦν, οὕτως ἀθρόως τὸ σκυθρωπὸν λύσας, οὐκ ἀγαθόν τι διανούμενος, ἀλλ' ὕπουλον ἔχων τὸ φιλάνθρωπον· ὡς δὲ ἐνστάντος τοῦ καιροῦ πρὸς τῷ ἀρχαίῳ καὶ τὸν τόκον ἀπῄτει, οὐδὲ εἰς ὥραν ἐνδιδοὺς, ἐπέγνων τοῦτον ἐκεῖνον, ὃν ἡπιστάμην πρὸς τῇ Διομήτιδι πύλῃ καθήμενον, τὸν τὴν κεμπύλην ἔχοντα, τὸν ἐχθρὰ πᾶσι φρονοῦντα χρήματα τὸν Φλοιέα. καὶ γὰρ ἕτοιμος ἦν ἐπιλήψεσθαι τοῦ σκάφους. ἰδὼν οὖν εἰς ὅσον ἀμηχανίας ἐληλάκειν, οἴκαδε ἀποτρέχω, καὶ τὸ χρυσοῦν ἁλύσιον, ὅπερ ποτὲ ἐυπορῶν τῇ γαμετῇ κόσμον εἶναι περιαυχένιον ἐπεποιήκειν, ἀποσπάσας τοῦ τραχήλου, ὡς Πασίωνα τὸν τραπεζίτην ἐλθὼν, ἀπημπόλησα, καὶ συναγαγὼν τὰ νομίσματα σὺν αὐτοῖς τόκοις φέρων ἀπέδωκα, καὶ ὅμοσα κατ' ἐμαυτοῦ μήποτε ὑπο-

esse omnia præstare ajebat. Statim equidem se prodebat, cùm sic effusè solvisset austeritatem, tanquam nihil boni cogitans, sed subdolam præ se ferens humanitatem. ut vero instante tempore cum sorte & usuram repetiit, neque in horam concedens, cognovi eundem illum, quem sciebam in Diometide porta sedere, illum cum retorto baculo, illum erga omnes hostiliter animatum Chremetem Phlyiensem; etenim paratus erat invadere scapham. Cùm igitur viderem in quantam perplexitatem devenissem, domum redeo, & auream catenulam, quam olim opulentus, uxori, ut ei ornatus esset collaris, faciendam curaveram, detractam a cervice, ad Pæonem trapezitam ingressus, vendidi: & postquam nummos coëgi, cum ipsa usura detuli ac reddidi: juravique per meipsum, numquam in animum inducere ut ad ul-

μεῖναι παρά τινα τῶν ἐν πόλει δανειστῶν ἐλθεῖν, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ καταστηλῆναι. ἄμεινον γὰρ εὐπρεπῶς ἀποθανεῖν ἢ ζῆν ὑποπιμπλάμενον δημοτικῷ καὶ φιλοκερδεῖ πρεσβύτῃ.

ΤΡΕΧΕΔΕΙΠΝΟΣ ΛΟΠΑΔΕΧΘΑΜΒΩι.

Ὁ Γνώμων οὔπω σκιάζει τὴν ὄκτην· ἐγὼ δὲ ἀποκλῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος. εἶεν, ὥρα σοι βουλεύματος Λοπαδέχθαμβε, μᾶλλον δὲ μοχλοῦ καὶ καλωδίου ἀπάγξασθαι. εἰ γὰρ καὶ ὅλην καταβαλοῦμεν τὴν κίονα τὴν τὸ πικρὸν τοῦτο ὡρολόγιον ἀνέχουσαν, ἢ τὸν γνώμονα τρέψαμεν ἐκεῖσε νεύειν οὗ τάχιον δυνήσεται τὰς ὥρας ἀποσημαίνειν, ἔσται τὸ βούλευμα Παλαμηδειον. ὡς νῦν ἐγώ σοι αὖος ὑπὸ λιμοῦ καὶ ἀυχμηρός. Θεοχέ-

lum in urbe fœneratorum eam, neque ſi prius fame contabeſcam. Præſtat enim honeſtè mori, quam vivere ſubjectum plebejo & lucri cupido ſeni.

TRECHEDIPNVS LOPADECHTHAMBO. IV.

INdex nondum obumbrat ſextam. ego autem contabeſcere debebo, fame fodicatus. Eja, tempus eget conſilio, Lopadechthambe, immò vecte & reſte ad ſuſpendendum. Si enim totam etiam dejiciemus columnam quæ moleſtiſſimum illud horologium ſuſtinet, aut indicem convertemus illuc ubi citius poterit horas indicare, erit hoc conſilium Palamedeum. nam nunc ego tibi ſiccus præ fame & aridus ſum.

ρας δὲ οὐ πρότερον καταλαμβάνει τὴν σιβάδα, πρὶν αὐτῷ τὸν δικεῖον δραμόντα φράσαι τὴν ἕκτην ἥκειν. δεῖ οὖν ἡμῖν τοιούτου σκέμματος ὃ κατασοφίσασθαι καὶ παραλογίσασθαι τὴν Θεοχάρους ἐυταξίαν δυνήσεται. τραφεὶς γὰρ ὑπὸ παιδαγωγῷ βαρεῖ καὶ ὠφρυωμένῳ οὐδὲν φρονεῖ νεώτερον, ἀλλ' ἤ τις Λάχης ἢ Ἀπολήξιας αὐστηρός ἐστι τοῖς τρόποις. καὶ οὐκ ἐπιτρέπει τῇ γαστρὶ πρὸ τῆς ὥρας ἢ ἐκείνης τοῦ πίμπλασθαι. Ἔρρωσο.

ΕΚΤΟΔΙΩΚΤΗΣ ΜΑΝΔΙΛΟΚΟΛΑΠΤΗΙ.

Χθὲς δείλης ὀψίας, Γοργίας ὁ Ἐτεοβουτάδης συμβαλών μοι κατὰ τύχην, χρηστῶς ἠσπάσατο, καὶ κατεμέμφετο, ὅτι μὴ θαμίζοιμι παρ'

Theochares autem non prius occupat torum, niſi ei ſervus accurrens indicet ſextam eſſe. Opus eſt igitur nobis ejusmodi commento quod decipere & fruſtrari Theocharis diſciplinam poterit. Educatus enim ſub pædagogo moroſo & ſuperciliioſo, nihil ſapit juvenile, ſed tanquam aliquis Laches aut Apolexias auſterus eſt moribus, & non indulget ventri, ante horam illam, ut impleatur. Vale.

HECTODIOCTES MANDILOCOLAPTÆ. V.

Heri, tempore veſpertino, cùm Gorgias Eteobutades incidiſſet in me caſu, comiter ſalutavit: & conquerebatur quod non ſæpius invi-

ἀυτὸν. καὶ μικρὰ προσπαίξας, Ἴθι πρὸς Διὸς εἶπεν ὦ βέλτιστε, καὶ μετὰ βραχὺ λουσάμενος ἥκε, Ἀηδόνιον ἡμῖν τὴν ἑταίραν ἄγων. ἔστι δέ μοι συνήθης ἐπιεικῶς, καὶ μένει πάντως, ὡς οὐκ ἀγνοεῖς, μικρὸν ἄποθεν τοῦ νεωκορίου. δεῖπνον ἡμῖν ἡυτρέπισαι γεννικὸν, ἰχθύες τεμμαχίται, καὶ σαμνία τοῦ Μενδησίου νέκταρος, εἶποι τις ἂν, πεπληρωμένα. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν ᾤχετο· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Ἀηδόνιον δραμὼν, καὶ φράσας παῤ ὅτου καλοῖτο, ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν. ἀγνώμονος γὰρ ὡς ἔοικε πειραθεῖσα τοῦ Γοργίου, καὶ μικροπρεποῦς πρὸς τὰς ἀντιδόσεις, τὴν ὀργὴν ἔναυλον ἐγκειμένην ἔχουσα, πλήρη τὴν κακάβην ἀνασπάσασα τῶν χυτροπόδων, ἐδέησέ μου κατὰ τοῦ βρέχματος καταχέαι ζέοντος ὕδατος, εἰ μὴ φθάσας ἀπεπήδησα, παρὰ βραχὺ φυγὼν τὸν κίνδυνον. οὕτως ἡμεῖς ἐλπίσιν ἀπατη-

ſerem ad ipſum; paullumque mecum jocatus: Abi, per Jovem obſecro, inquit, vir optime; deinde mox lotus venito, Aëdonium nobis meretricem adducens: eſt autem ea mihi admodum familiariter conjuncta; & habitat ſanè, ut noſti, non longè à Leocorio. Cœna nobis parata eſt ingens, piſces grandes in fruſta conciſi, amphoræ, Mendeſio nectare, dicere poſſis, repletæ. Atque ille hæc locutus, abiit. ego verò poſtquam ad Aëdonium cucuriſſem & indicaſſem à quo vocetur, debui in periculum incidere. cum enim ingratum, ut videtur, experta fuiſſet Gorgiam, & parcum in remunerationibus, iram intus ſtabulantem ſervans; cacabum detractum à foculis, erat mihi in ſinciput effuſura, plenum fervente aquâ, niſi prius reſiluiſſem, parvo diſcrimine elapſus ex periculo. Sic nos dum fallaci

λαῖς βουπολούμενοι πλείους τῶν ἡδονῶν τοὺς προπηλακισμοὺς ὑπομένομεν.

ΑΡΤΕΠΙΘΥΜΟΣ ΚΝΙΣΟΖΩΜΩι.

Ἀγχόνης μοι δεῖ, καὶ ὄψει με (οὐ) μετὰ μικρὸν ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχοντα. οὔτε γὰρ τὰ βαπίσματα οἷός τε εἰμὶ φέρειν καὶ τὴν ἄλλην παροινίαν τῶν κάκιστα ἀπολουμένων ἐραστῶν, οὔτε τῆς μιαρᾶς καὶ ἀδηφάγου γαστρὸς κρατεῖν· ἡ μὲν γὰρ αἰτεῖ, καὶ οὐ πρὸς κόρον μόνον ἀλλ' εἰς τρυφήν· τὸ πρόσωπον δὲ τὰς ἐπαλλήλους πληγὰς οὐκ ἀνέχεται, καὶ κινδυνεύω τοῖν ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον συσταλῆναι, ὑπὸ τῶν βαπισμάτων ἐνοχλούμενος. ἰοὺ ἰοὺ τῶν κακῶν, οἷα ὑπομένειν ἡμᾶς ἀναγκάζει ἡ παμφάγος αὕτη καὶ παμβορωτάτη γαστήρ. ἔκρινα οὖν πολυτελοῦς τραπέζης ἀπο-

ſpe lactamur, plures voluptatibus ignominias toleramus.

ARTEPITHYMUS CNISOZOMO. VI.

REſte mihi opus eſt, & videbis me mox in laqueo collum habentem. neque enim alapas poſſum tolerare, reliquamque petulantiam perditiſſimorum epulonum: nec ſceleratum hunc & voraciſſimum ventrem domare. hic enim poſcit, & non ad ſatietatem, ſed ad luxum usque; facies autem *mea* crebras illas plagas non perfert: & in periculo ſum ne alter oculorum concreſcat mihi colaphis infeſtato. Heu, heu mala! qualia ſuſtinere nos cogit edaciſſimus hic & omnivoraciſſimus venter! Itaque conſtitui, opiparam menſam adeptus, expue-

λαύσας ἀποπτύσαι τὸ ζῆν, δύνηροῦ βίου κρείττω τὸν κατ' ἡδονὴν θάνατον ἡγησάμενος.

E'TOIMO'KOROS ZΩMEKΠNE'ONTI.

Ἰαταιὰξ, τίς ἦν ἡ χθὲς ἡμέρα, ἢ τίς δάιμων, ἢ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐρρύσατό με ἀκαρῆ μέλλοντα παρὰ τοὺς πλείονας ἰέναι. εἰ μὴ γὰρ ἀναζεύξαντά με τοῦ συμποσίου κατά τινα ἀγαθὴν τύχην Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνῆτα, μᾶλλον δὲ ἀυτονεκρὸν θεασάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἴκαδε, καὶ ἀπερᾶν ἀπηνάγκασεν, ἔπειτα διατεμὼν φλέβα, ῥυῆναι τὸ πολὺ τοῦ αἵματος ἐποίησεν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσεν ἀνεπαισθήτῳ με τῷ θανάτῳ διαre vitam: ærumnosâ vitâ voluptuosam mortem potiorem ducens.

HETOEMOCORUS ZOMECPNEONTI. VII.

EHeu quæ fuit hesterna illa dies, vel quis Genius aut Deus ex improviso servavit me tunc momento ad plures abiturum. Nisi enim me à convivio digressum, bono quodam fato Acesilaus medicus semimortuum, immo nihil aliud nisi mortuum, unum inferorum, conspicatus, discipulis mandasset ut me tollerent, & sublimem duxisset ad se domum, atque vomere coegisset, deinde incisâ venâ fluxum sanguinis copiosum elicuisset; nihil obstetisset quo minus morte insensibili interemptus periissem. Hem

φθαρέντα ἀπολωλέναι. οἷα γὰρ οἷα (πάσχει τὰ δίκαια) λακκόπλουτοι εἰργάσαντό με, ἄλλος ἄλλοθεν περιττὰ πίνειν, καὶ πλείονα ἢ κατὰ τὸ κῦτος τῆς γαστρὸς ἐσθίειν ἀναγκάζοντες. ὁ μὲν γὰρ ἁλλᾶντα ἐνέσαττεν, ὁ δὲ κόπαιον ἐυμέγεθες παρώθει ταῖς γνάθοις, ὁ δὲ κρᾶμα, οὐκ οἶνον ἀλλὰ νᾶπυ καὶ γάρον καὶ ὄξος ἐργασάμενος, καθάπερ εἰς πίθον ἐνέχει. ἄτινα, λέβητας πιθάκνας ἀμίδας, ἐμημεκὼς, ἀπεπλήρωσα. ὥσε αὐτὸν τὸν Ἀκεσίλαον θαυμάζειν ποῦ καὶ τίνα τρόπον ἐχώρησε τοσοῦτον ὁ τῶν βρωμάτων φορυτός. ἀλλ' ἐπειδὴ θεοὶ σωτῆρες καὶ ἀλεξίκακοι προὔπτου με κινδύνου φανερῶς ἐξείλοντο, ἐπ' ἐργασίαν τρέψομαι, καὶ Πειραιεῖ βαδιοῦμαι τὰ ἐκ τῶν νεῶν φορτία ἐπὶ τὰς ἀποθήκας μισθοῦ μετατιθείς. ἄμεινον γὰρ ἐπὶ βύμοις καὶ ἁλφίτοις διαβόσκειν τὴν γαστέρα, ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν τοῦ ζῆν ἀσφάλειαν, ἢ πεμμάτων ἀπο-

quibus modis iſti prædivites me tractarunt! alius aliunde, *certatim* nimium bibere, & plus quàm pro capacitate ventris edere, cogentes. hic enim farcimen inferciebat, ille fruſtum *panis* grande intrudebat maxillis, alius mixturam, non ex vino, ſed ex ſinapi & liquamine piſcium & aceto factam, tanquam in dolium infundebat. quæ ego evomens, lebetas, ſerias, matulas, implevi: ita ut ipſe Aceſilaus miraretur quomodo capere potuerim tantam ciborum colluviem. Sed quoniam Dii Servatores & Averruncatores præſentiſſimo me periculo manifeſtè eripuerunt, ad opus faciendum me convertam, & in Piræeum vadam, ibique navium onera in apothecas pro mercede transponam. Præſtat enim bulbis & polentâ paſcere ventrem ita ut certam habeas vivendi ſecuritatem, quàm

λαὐ-

λαύοντα καὶ Φασιανῶν ὀρνίθων, τὸν ἄδηλον δσημέραι θάνατον ἀπεκδέχεσθαι.

ΟΙΝΟΠΗΚΤΗΣ ΚΟΤΤΑΟΒΡΟΧΘΙΣΩι.

ΙΘι λαβὼν τὴν σύριγγα καὶ τὰ κύμβαλα ἧκε περὶ πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὸν χρυσοῦν τενοπὸν ἐπὶ τὴν ἄγνον, ἔνθα συμβαλεῖν ἡμῖν ἀλλήλοις ἔξεσαι. καὶ τοεντεῦθεν ἀπὸ Σκίρου λαβοῦσι Κλυμένην τὴν ἑταῖραν ἄγειν παρὰ τὸν νεόπλουτον, τὸν Θηριππίδην τὸν Αἰξωνέα. διακαῶς δὲ αὐτῆς οὗτος ἐρᾷ, πολὺς ἐξ οὗ χρόνος, καὶ δαπανᾶται οὐκ ὀλίγα μάτην. ἡσθημένη γὰρ τὸν ἔρωτα ἐκκεκαυμένον τοῦ μειρακίου, θρύπτεται καὶ συνεχῶς ἀσκίζεται· καὶ πλέονα ἐπὶ πλείοσιν ἀποφερομένη, οὗ φησιν ἑαυτὴν ἐπιδώσειν, εἰ μὴ τὸ χωρίον πρὸς

cupediis fruendo & Phasianis avibus, incertam quotidie mortem expectare.

OENOPECTES COTYLOBROCHTHISO. VIII.

ICape fistulam & cymbala, ac veni circa primam custodiam noctu in aureum angiportum ad Agnon, ubi convenire poterimus: ac deinde à Sciro assumptam Clymenam meretricem deducere ad illum recens ditatum Theripidem Aexonensem. ardenter enim eam iste amat multo jam tempore, & sumptus haud exiguos facit frustra; illa enim ut sensit amorem inflammatum adolescentis, delicias facit & semper fastidiosam se præbet: cumque plura identidem ab eo auferat, negat se copiam sui

τοῖς ἀργυρίοις λάβοι. ὥρα οὖν, καὶ βίᾳ ταύτην, εἰ συνήθως ἀντιτείνοιτο ἡμῖν, ἀποστᾶν. δύω δὲ ὄντε καὶ ἐῤῥωμένω, τάχιστα αὐτὴν ἀπάξαιμεν. Θηριππίδης δὲ εἰ τοῦτο ἄισθοιτο, καὶ τοὔργον ἐπιγνοίη τῆς ἡμετέρας ἀγρυπνίας κατόρθωμα, ληψόμεθα χρυσοῦς τοῦ νέου σκέμματος οὐκ ὀλίγους, καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα, καὶ προσέτι τὴν οἰκίαν εἰσιέναι ἐπ' ἀδείας ἕξομεν, καὶ τὸ χρῆσθαι τολοιπὸν ἀνεπικωλύτως. τάχα δὲ οὐδὲ παρασίτους ἡμᾶς, ἀλλὰ φίλους ἡγήσεται. οἱ γὰρ παράκλησιν εἰς ἐυποιΐαν μὴ ἀναμένοντες, οὐκέτι κόλακες, ἀλλὰ φίλοι λογίζονται.

facturam, nisi prædium illud præter pecuniam accipiat. Tempus est igitur ut vel vi eam, si more consueto obnitatur nobis, abstrahamus; duo enim cum simus & robusti, cito eam vel invitam abducemus. Therippides verò si istud sentiat, atque hoc negotium cognoscat nostrarum vigiliarum facinus esse; accipiemus aureos ob hoc novum commentum non paucos, & luculentam vestem, & præterea domum ejus ingredi tutò poterimus, & utilitatem capere sine impedimento: fortè nec pro parasitis nos, sed pro amicis habebit. Qui enim adhortationem ad benefaciendum non expectant, haud amplius assentatores, verùm amici putantur.

* ** ***

Ἀπειρώμενος τῶν σκυλακίων εἰ λοιπὸν ἐπιτήδεια κατὰ δρόμον, λαγωὸν ἔν τινι θάμνῳ διαστροβήσας ἐξάιφνης ἀνέστησα. τὰ δὲ σκυλάκια οἱ μὲν υἱεῖς τῶν ἱμαντίων ἀπέλυσαν. καὶ τὰ μὲν ἐθορύβει. καὶ ἐγγὺς ἦν ἑλεῖν τὸ θηρίον· ὁ λαγωὸς δὲ τοῦ κινδύνου φυγῇ ὑπερβὰς τὸ σιμὸν, φωλεοῦ τινὸς κατάδυσιν ἔυρετο. μία δὲ ἡ προθυμοτέρα τῶν κυνῶν, ἤδη κεχηνυῖα καὶ ψαῦσαι προσδοκῶσα τῷ δήγματι, συγκατῆλθεν εἰς τὴν ὀπὴν τῆς γῆς. ἐντεῦθεν ἀνελκύσαι βιαζομένη τὸ λαγώδιον καὶ θραύει τοῖν προσθίοιν ποδοῖν τὸν ἕτερον. καὶ ἀνειλόμην χωλεύουσαν σκύλακα ἀγαθὴν, καὶ τὸ ζῶον ἡμίβρωτον. καὶ γέγονέ μοι κέρδους ἐφιεμένῳ λυπροῦ, ζημίαν μεγάλην ἀπενέγκασθαι.

* ** *** IX.

Cùm catulos tentarem, an jam idonei eſſent ad curſum, leporem in quodam fruticeto terrefactum, ſubito excitavi. catulos autem filii *mei* à loris ſolverunt: atque iſti turbabant, & parum aberant à capienda fera. Lepus autem periculi fugâ ſuperato loco acclivi, latebræ cujusdam receſſum reperit. Unus autem alacrior ex canibus, jam inhians & aſſecuturum ſe ſperans morſu, unà deſcendit in foramen terræ. Unde cùm extrahere conaretur lepuſculum, fregit pedem anteriorem alterum. Atque ego ſuſtuli claudicantem catulum egregium, & beſtiam ſemeſam. contigitque mihi, emolumentum expetenti, ut detrimentum acceperim.

Ἰοφῶν Ἐραστωνι.

Ἐπιτριβείη καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρώτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβοήσας, ἐξήγειρεν. ἐδόκουν γὰρ, ὦ φίλτατε γειτόνων, λαμπρός τις εἶναι καὶ βαθύπλουτος· εἶτα δικετῶν ἐφέπεσθαί μοι σίφος, οὓς οἰκονόμους καὶ διοικητὰς ἐνόμιζον ἔχειν. ἐφκειν δὲ καὶ τὼ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους περιφέρειν. καὶ ἦσαν οἱ δάκτυλοι μοῦ μαλακοὶ, καὶ ἥκιστα τῆς δικέλλης ἐμέμνηντο. ἐφαίνοντο δὲ καὶ οἱ κόλακες ἐγγύθεν, Γρυλλίωνα ἔποις ἂν καὶ Παταικίωνα. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ δῆμος Ἀθηναίων εἰς τὸ θέατρον προελθόντες, ἐβόων προχειρίσασθάι με στρατηγόν. μεσούσης δὲ τῆς χειροτονίας, ὁ παμπόνηρος ἀλεκτρυὼν ἐβόησε, καὶ τὸ

IOPHON ERASTONI. X.

PEreat, & *ut* malus male intereat, peſſimus iſte gallus, atque ſceleratiſſimus, qui me dulce inſomnium videntem, vociferans, excitavit. Videbar enim mihi, chariſſime vicinorum, vir eſſe ſplendidus & opulentiſſimus: deinde ſervorum ſubſequi me catervam, quos diſpenſatores & procuratores me putabam habere. videbar autem *mihi* & manus annulis refertas habere, & gemmas multorum talentorum circumferre. & erant digiti mei molles, minimeque ligonis memores. Apparebant verò & Adulatores cominus, Gryllionem diceres & Patæcionem. Interea Populus Athenienſis in Theatrum egreſſi, clamabant, Ducem me deſignare. In mediis autem ſuffragiis improbiſſimus *iſte* gallus vociferatus eſt, & viſum illud diſparuit.

Φάσμα ἠφανίσθη. ὅμως ἀνεγρόμενος περιχαρ�ὴς ἦν ἐγώ. ἐνθύμιον δὲ ποιησάμενος, τοὺς Φυλλοχόους ἐσάναι μῆνας, ἔγνων εἶναι τὰ ἐνύπνια ψευδέστατα.

ΔΡΤΑΝΤΙΔΑΣ ΧΡΟΝΙΩι.

Οὐκέτι σοι μέλει οὔτε τῆς ἐυνῆς ἡμῶν, οὔτε τῶν κοινῶν παίδων, οὔτε μὴν τῆς κατ' ἀγρὸν διατριβῆς, ὅλη δὲ εἶ τοῦ ἄστεος· Πανὶ μὲν καὶ Νύμφαις ἀπεχθανομένη, ἃς Ἐπιμηλίδας ἐκάλεις, καὶ Δρυάδας, καὶ Ναΐδας· καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς πρὸς πολλοῖς τοῖς προϋπάρχουσι. ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἱδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας; οἶδα ἀκούσας ἄλλα τινὰ δαιμόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολεῖσθαί μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα. οὐ σωφρονεῖς ὦ γύναι, οὐδὲ ὑγιές τι διανοῇ. ἀλλὰ

Tamen experrectus, lætitiâ plenus eram. Cùm autem in animum revocaſſem, menſes adeſſe in quibus folia decidunt, comperi inſomnia *tunc* eſſe falſiſſima.

DRYANTIDAS CHRONIO. XI.

NOn amplius te cura tangit tori noſtri, neque communium liberorum, neque commorationis in agro; totam verò te urbi mancipaſti, Pana quidem & Nymphas exoſa, quas Epimelidas vocabas & Dryadas & Naidas: novos autem nobis ſuperinducens deos præter multos illos priores: ubi enim ego ruri collocabo Coliadas & Genetyllidas? ſcio audiviſſe me alia quædam deorum nomina, quorum ob multitudinem deleta mihi ſunt ex memoria

ἀμιλλᾷ ἐν ταῖς Ἀττικαῖς ταυταισὶ ταῖς ὑπὸ τρυ-
φῆς διαῤῥεούσαις, ὧν καὶ τὸ πρόσωπον ἐπίπλαστον,
καὶ ὁ τρόπος μοχθηρίας· ὑπεργέμων. Φύκει γὰρ καὶ
ψιμμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δυσσοποιοῦσι τὰς παρειὰς
ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων. σὺ δὲ ἢν ὑγιάι-
νῃς, ὁποίαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκά-
θηρεν, τοιαύτη διαμενεῖς.

ΠΡΑΤΙΝΑΣ ΕΠΙΓΟΝΩ.

ΜΕσημβρίας οὔσης σαθρᾶς, Φιλήνεμόν τινα
ἐπιλεξάμενος πίτυν, καὶ πρὸς τὰς αὔρας
ἐκκειμένην, ὑπὸ ταύτῃ τὸ καῦμα ἐσχίαζον. καί
μοι ψυχάζοντι μάλ' ἡδέως, ἐπῆλθέ τι μουσικῶς
ἐπαφήσασθαι, καὶ λαβὼν τὴν σύριγγα ἐπέτρεχον
τῇ γλώττῃ κενὸν τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλῶν ἐπὶ
σύρων, καί μοι ἡδύ τι καὶ νόμιον ἐξηκούετο μέλος.

pleraque. Non es mentis compos, Uxor, neque ſani quidquam cogitas; ſed contendis inter Atticas iſtas luxu diffluentes, quarum & facies ficta, & mores malitiâ ſcatentes: fucô & ceruſsâ & pæderote tingunt genas ſupra excellentes pictores. At tu, ſi ſapis, ſicut te aqua vel ſapo prius purgaverit, ita manebis.

PRATINAS EPIGONO. XII.

ΜΕridie ferventiſſimò, cùm delegiſſem pinum quandam ventos amantem & flatibus expoſitam, ſub hac æſtum in umbra defendebam: cùmque refrigerarer admodum ſuaviter, venit mihi in mentem capeſſere Muſicam: ſumptamque fiſtulam percurrebam linguâ, tenuem ſpiritum cum labiis ſtrictim trahens: & ſuavis

ἐν τούτῳ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς ἡδυφωνίας θελγόμεναι πᾶσαί μοι πανταχόθεν αἱ αἶγες περιεχύθησαν, καὶ ἀφεῖσαι νέμεσθαι τοὺς κομάρους καὶ τὸν ἀνθέρικον, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. ἐγὼ δὲ ἐν μέσαις ταῖς ἡδοναῖς ἐμιμούμην τὸν παῖδα τῆς Καλλιόπης. ταῦτά σε οὖν εὐαγγελίζομαι, φίλον ἄνδρα συνειδέναι βουλόμενος, ὅτι μοι μουσικὸν ἔσιν ἔχειν τὸ ἀιπόλιον.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ ΑΙΓΩΝΙ.

Ἐγὼ μὲν ἥκοντος τοῦ καιροῦ, γύρους περισκάψας καὶ ἐμβαθύνας βόθρον, οἷός τε ἦμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν, καὶ ἐπάγειν αὐτοῖς καμάτιον ὕδωρ, ὅ μοι ἐκ τῆς πλησίον φάραγγος ἐποχετεύεται· ἐπελθὼν δὲ ὄμβρος ἐς τρεῖς ἡμέρας καὶ νύ-

quædam ac paſtoralis audiebatur modulatio. Interea neſcio quomodo dulcedine cantûs delinitæ omnes mihi undique capellæ ſunt circumfuſæ; ac omittentes depaſcere arbutos & virgulta, totæ cantui intentæ erant. Ego autem in mediis gregibus imitabar Calliopæ Filium. Hôc igitur lætô nuntiô te impertio, hominem amicum conſcium eſſe cupiens, mihi datum eſſe ut habeam Muſicæ intelligentem gregem.

CALLICRATES AEGONI. XIII.

EGo quidem, adventante tempore cùm circulos fodiſſem, & in *iis* excavaſſem ſcrobes, paratus eram oleas inſerere, & inducere iis manantem aquam, quæ mihi ex propinqua valle derivatur; ſed ingruens imber trium dierum & totidem noctium, fluvios deſuper ex verti-

κτας ἴσας, ποταμοὺς ἄνωθεν ἐκ τῆς ἀκρωρείας τῶν ὀρῶν ἐγέννησεν, οἳ ῥύμῃ κατασυρόμενοι ἰλὺν ἐπεσπάσαντο, καὶ τοὺς βόθρους κατέχωσαν, ὥστε εἶναι πάντα ἰσόπεδα, καὶ οὐδὲ δοκεῖν ὅλως εἰργασμένα. οὕτως ἠφάνισάι μοι τὰ πονήματα καὶ εἰς μίαν ὄψιν ἄτοπον κατέσηκ. τίς οὖν ἔτι πονοίη, μάτην ἀδήλους ἐλπίδας ἐκ γεωργίας παραδοκῶν; μετιτέον ἐφ' ἕτερον βίον. φασὶ γὰρ ἅμα ταῖς τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀλλαγαῖς καὶ τὰς ψυχὰς μεταςχηματίζεσθαι.

ΣΙΤΑ'ΛΚΗΣ ΟΙΝΟΠΙ'ΩΝΙ.

Εἰ πατρώζεις, ὦ παῖ, καὶ τἀμὰ φρονεῖς, χαίρειν τοὺς ἀλαζόνας ἐκείνους τοὺς ἀνυποδήτους καὶ ὠχριῶντας, οἱ περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἀλινδοῦνται, καὶ βιωφελὲς μὲν οὐδὲν οὔτε εἰδότας, οὔτε

cibus montium generavit, qui impetuosè devoluti, limum secum traxerunt, & scrobes obruerunt, ut omnia sint una planities, nec omnino videantur culta, ita abolita sunt mihi opera, & in unam faciem mirificam redacta. Quis ergo amplius operam impendat frustra, incertas spes ex agricultura aucupans? Transeundum ad aliud vitæ genus; ajunt enim simul cum studiorum mutationibus & fortunæ faciem mutari.

SITALCES OENOPIONI. XIV.

SI patrissas, mi fili, & mecum sentis; valere vanis illis discalceatis & pallidis, circa Academiam se volutantibus atque, quod quidem utile sit vitæ, nihil, neque scientibus, neque

πράττειν δυναμένους, τὰ μετέωρα δὲ πολυπραγμονοῦντας, καὶ ἐπιτηδεύοντας, ἐάσας. ἔχου τῶν κατ' ἀγρὸν ἔργων, ἀφ' ὧν σοι διαπονοῦντι, μετὴ μὲν ἡ σιτὼ πανσπερμίας, οἱ δὲ ἀμφορεῖς οἴνου γέμοντες, πλεῖα δὲ ἀγαθῶν τὰ σύμπαντα.

ΚΟΤΙΝΟΣ ΤΡΥΓΟΔΩΡΩι.

Ὁ Τρυγητὸς ἐγγὺς, καὶ ἀβίλιχων ἔστι μοι χρεία. δάνεισον οὖν μοι τούτων τοὺς περιττοὺς, ὅσον οὐκ εἰς μακρὸν ἀποδώσοντι. ἔχω οὖν κἀγὼ πιθάκια πλείονα. εἰ οὖν δέοιο, προθύμως λάμβανε. τὰ γὰρ κοινὰ τῶν φίλων οὐχ ἥκιστα τοῖς ἀγροῖς ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλει.

agere valentibus: ſed cœleſtia ſcrutantibus & affectantibus; *his inquam valere* juſſis; capeſſe agriculturam, unde tibi opus facienti, plena erit arca omnigeno ſeminio, amphoræ vino plenæ, plena bonis omnia.

COTINUS TRYGODORO. XV.

VIndemia prope *adeſt*, & eſt mihi qualis opus. da mutuos igitur mihi ex his ſuperfluos, intra breve tempus reddituro. Habeo ſanè & ego doliola plura. ſi igitur indigeas, audacter ſume: Communitas enim inter amicos quàm maximè in agris locum habere vult.

ΦΥΛΛΙΣ ΘΡΑΣΩΝΙΔΗ.

Εἰ γεωργεῖν ἐβούλου, καὶ νοῦν ἔχειν, ὦ Θρασωνίδη, καὶ τῷ πατρὶ πείθεσθαι, ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κιττὸν καὶ δάφνας καὶ μυρίνην καὶ ἄνθη ὅσα σύγκαιρα· καὶ ἡμῖν τοῖς γονεῦσιν πυροὺς ἐκθερίσας, καὶ οἶνον ἐκ βοτρύων ἀποθλίψας, καὶ βδάλας τὰ ἀγγίδια, τὸν γαυλὸν πλήρη γάλακτος. νῦν δὲ ἀγρὸν καὶ γεωργίαν ἀπαναίνῃ κρέανους δὲ ἐπαινεῖς τριλοφίαν, καὶ ἀσπίδος ἐρᾷς, ὥσπερ Ἀκαρνὰν ἢ Μηλιεὺς μισθοφόρος. μή σύγε ὦ παιδίον, ἀλλ' ἐπάνιθι ὡς ἡμᾶς, καὶ τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσπάζου· καὶ γὰρ ἀσφαλὴς καὶ ἀκίνδυνος ἡ γεωργία, οὐ λόχους, οὐκ ἐνέδρας, οὐ φάλαγγας ἔχουσα· ἡμῖν τε ὁ γηροκόμος ἐγγύς, ἀντὶ τῆς ἐν ἀμφιβόλῳ ζωῆς τὴν ὁμολογουμένην ἑλόμενος σωτηρίαν.

PHYLLIS THRASONIDI. XVI.

SI agrum colere velles & ſapere, ô Thraſonides, ac patri morem gerere; ferres, tum diis hederam & lauros, & myrtos, & flores tempori congruos: tum nobis Parentibus tuis triticum quod emeſſuiſſes, & vinum quod ex uvis expreſſiſſes, & quoties mulſiſſes capellas, mulctram plenam lacte; nunc autem rus & agriculturam aſpernaris: galeæ contrà laudas triplices criſtas, & clypeum amas, tanquam aliquis Acarnan aut Melienſis miles mercenarius. Ne faxis, mi fili, ſed redi ad nos, & tranquillam vitam amplectere, (etenim tuta & expers periculi eſt agricultura, non cohortes, non inſidias, non phalanges habens:) nobisque ſenectutis ſuſtentator in propinquo, pro dubia vita, certam eligens ſalutem.

ΧΑΙΡΕΣΤΡΑΤΟΣ ΛΗΡΙΩΙ.

Ἐπιτριβείης ὦ Λήριον κακὴ κακῶς, ὅτι με τῇ μέθῃ καὶ τοῖς αὐλοῖς κατακηλήσασα, βραδὺν ἐπέφηνας τοῖς ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀποπέμψασιν. οἱ μὲν γὰρ ἕωθεν προσεδόκων με φέροντα αὐτοῖς τὰ κεράμια (σκεύη,) ὧν ἕνεκεν ἀφικόμην· ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς πάννυχος καταυλούμενος εἰς ἡμέραν ἐκάθευδον. ἀλλ' ἄπιθι ὦ τάλαινα, καὶ τοὺς ἀθλίους τουτουσὶ θέλγε τοῖς γοητεύμασιν. ἐμοὶ δὲ ἦν ἔτι ἐνοχλοίης, κακόν τι παμμέγεθες προσλαβοῦσα ἀπελεύσῃ.

ΕΥΣΤΑΧΥΣ ΠΙΘΑΚΙΩΝΙ.

Τοῦτ' ἐμῷ παιδὸς γενέσια ἑορτάζων, ἥκειν σε ἐπὶ τὴν παιδοισίαν, ὦ Πιθακίων, παρακαλῶ. ἥκειν δὲ οὐ μόνον, ἀλλ' ἐπαγόμενον τὴν γυ-

CHÆRESTRATUS LERIO. XVII.

PEreas, Lerium, mala malè, quòd me vinô & tibiis tuis delinitum, tardum reddidisti iis qui me rure huc miserant; isti enim manè me expectabant, ut eis ferrem amphoras, quarum caussâ veneram: ego autem, homo bellus, totâ nocte tibiis oblectatus, usque in lucem dormiebam. Sed abi infelix, atque urbicos istos demulce tuis præstigiis. mihi si molesta fueris, cum magno malo tuo discedes.

EUSTACHYS PITHACIONI. XVIII.

FIlii mei natalem celebrans, ut venias ad epulas, mi Pithacion, rogo; venias autem non solus, sed adducens tecum uxorem, & li-

γαῖκα, καὶ τὰ παιδία, καὶ τὸν συνέργαζρον· εἰ βούλοιο δὲ, καὶ τὴν κύνα, ἀγαθὴν οὖσαν φύλακα, καὶ τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοβοῦσαν τοὺς ἐπιβουλεύοντας τοῖς προμηθίοις. ἡ τοιαύτη δὲ οὐκ ἂν ἀτιμάζοι τὸ δαιτυμὼν εἶναι σὺν ἡμῖν. ἑορτάσομεν δὲ μάλ' ἡδέως, καὶ πιόμεθα εἰς μέθην, καὶ μετὰ τὸν κῶμον φοβόμεθα. καὶ ὅσις ἐπιτήδειος κορδακίζειν, εἰς μέσους παρελθὼν, τὸ κοινὸν ψυχαγωγήσει. μὴ μέλλε οὖν ὦ φίλτατε. καλὸν γὰρ ἐν ταῖς κατ' ἀγχῆν ἑορταῖς ἐξ ἐωθινοῦ συντάττειν τὰ συμπόσια.

ΠΙΘΑΚΙΟΥ ΕΥΣΤΑΧΙΟΥ

ΚΟΙνωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν παιδίων, ὦ Εὔσταχυ. ἐγὼ δὲ τὸν κλῶπα φωράσας, ἀφ' ᾧ πάλαι ἠσχαλ-

beros, & ſubulcum: quòd ſi voles, etiam canem, bonum cuſtodem, & granditate vocis abigentem inſidiantes gregibus: ille autem talis non dedignabitur conviva eſſe nobiſcum. Feſtum celebrabimus admodum ſuaviter, bibemusque ad ebrietatem, & poſt ſatietatem cantabimus: atque qui idoneus fuerit ad cordacem ducendum, in medios progreſſus, cœtum delectabit. Ne igitur cunctèris charifſime; decet enim in votivis ſolennitatibus manè conſtituere convivia.

PITHACION EUSTACHYI. XIX.

QUandoquidem communem te præbes & ſodalium amantem, bene tibi ſit ex teipſo, & uxore, & ex liberis, mi Euſtachy. Ego verò poſtquam furem deprehendi ob quem dudum

λον, τὴν ἐχέπλην ὑφελομένῳ καὶ δύο δρεπάνας, ἔχω παρ' ἐμαυτῷ, τοὺς κωμήτας ἀναμένων ἐπικούρους. νῦν γὰρ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀσθενέστερος ὢν, μόνος τὼ χεῖρε ἐπιβάλλειν. ὁ μὲν γὰρ δριμὺ βλέπει, καὶ τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς, καὶ σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὤμους, καὶ ἀδρὰν τὴν ἐπιγουνίδα φάινει. ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῶν πόνων, καὶ τῆς δικέλλης κατέσκληκα· καὶ τύλους μὲν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχω, λεπτότερον δέ μοι τὸ δέρμα λεβηρίδος. ἡ μὲν οὖν γυνὴ καὶ τὰ παιδία ἴσως βαδιοῦνται, καὶ τῆς εὐωχίας μεθέξουσιν· ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. ἐγὼ δὲ καὶ ἡ κύων τὸν μιαρὸν οἶκοι φυλάξομεν.

ſtomachabar, quòd ſtivam mihi ſurripuiſſet & duas falces, habeo eum apud me, vicinos expectans auxiliatores. nunc enim conſultum non putabam, cùm ſim infirmior, ut ſolus manum ei admoverem. nam torvé intuetur adductis ſuperciliis, & vegetos habet humeros, & craſſum femur oſtentat; ego autem à laboribus & bidente emaciatus ſum & callos habeo in manibus, inanior autem mihi cutis eſt leberide. Equidem uxor & liberi ad te ibunt, & convivii participes erunt, ſed ſubulcus ægrotat: ego autem & canis ſceleratum illum aſſervabimus.

ΝΑΠΑΙΟΣ ΚΡΙΝΙΑΔΗ.

Οἶσθά με ἐπισάξαντα τὴν ὄνον πάλαθα. κἄπειτα ταγαγόντα οὖν ἕως οὗ ταῦτα ἀπεδόμην τῶν τινὶ γνωρίμων, ἄγει μέ τις εἰς τὸ θέατρον, καὶ καθίσας ἐν καλῷ, διαφόροις ἐψυχαγώγει θεωρίαις. τὰς μὲν οὖν ἄλλας οὐ συνέχω τῇ μνήμῃ, εἰμὶ γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ εἰδέναι καὶ ἀπαγγέλλειν κακός· ἓν δὲ εἰδὼς, ἀχανὴς ἐγώ σοι καὶ μικροῦ δεῖν ἄναυδος. εἷς γὰρ εἰς μέσους παρελθὼν, καὶ στήσας τρίποδα, τρεῖς μικρὰς παρετίθει παροψίδας, εἶτα ὑπὸ ταύταις ἔσκεπε μικρά τινα καὶ λευκὰ καὶ στρογγύλα λιθίδια, οἷα ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῶν χειμάρρων ἀνευρίσκομεν· ταῦτα ποτὲ μὲν κατὰ μίαν ἔσκεπε παροψίδα, ποτὲ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῇ μιᾷ ἐδείκνυ, ποτὲ δὲ παντελῶς ἀπὸ τῶν

NAPÆUS CRINIADÆ. XX.

SCis cùm oneraſſem aſinum caricis compactis. cùm igitur perduxiſſem eo usque ubi illas vendidi cuidam noto homini: ducit me non nemo in theatrum: & collocatum in ſede opportuna, variis delectabat ſpectaculis. Equidem cætera non teneo memoriâ, ſum enim ad talia tum intelligenda tum referenda parum aptus. Unum autem ut vidi, hiſco jam, & prope ſum mutus factus. Quidam enim in medios progreſſus, collocatâ mensâ tripede, tres exiguas apponebat patellas: deinde ſub iſtis occultabat parvos quosdam candidos & rotundos lapillos, quales nos in ripis torrentium reperimus; hos modò ſingulatim ſub una quavis occultabat patella: modò, neſcio qua ratione, ſub una aliqua *omnes* oſtendebat: modo, ut ſub pa-

παροψίδων ἠφάνιζε, καὶ ἐπὶ τοῦ στόματος ἔφαινεν. εἶτα καταβροχθίσας, τοὺς πλησίον ἑστῶτας ἄγων εἰς μέσον, τὴν μὲν ἐκ ῥινὸς, τὴν δὲ ἐξ ὠτίων τὴν δὲ ἐκ κεφαλῆς ἀνῃρεῖτο. καὶ πάλιν ἀνελόμενος, ἐξ ὀφθαλμῶν ἐπόιει. κλεπτίστατος ἄνθρωπος, ὑπὲρ ὃν ἀκούομεν Εὐρυβάτην τὸν Οἰχαλιέα. μὴ γένοιτο κατ' ἀγρὸν ταιοῦτον θηρίον, οὐ γὰρ ἁλώσεται ὑπ' οὐδενὸς, καὶ πάντα ὑφαιρούμενος τὰ ἔνδον, φροῦδά μοι τὰ κατὰ τὸν ἀγρὸν ἀπεργάσεται.

ΕΥΝΑΠΗ ΓΛΑΥΚΙΑ.

Ὁ μὲν ἀνὴρ ἀπόδημος ἐσί μοι, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει· ὁ δὲ θητεύων παρ' ἡμῖν Παρμένων, ζημία καθαρὰ, ῥάθυμος ἄνθρωπος, καὶ τὰ πολλὰ καταπίπτων εἰς ὕπνον. ὁ δὲ λύκος ἀρ-

tellis diſparerent efficiebat, & in ore oſtendebat: deinde cùm deglutiiſſet; (adductis in medium qui prope adſtabant,) alium ex nare, alium ex aure, alium ex capite depromebat: deinde iterum ſublatos ex oculis *hominum* removebat. Maximè clancularius ille homo eſt, ſupra illum, de quo audimus, Eurybatem Oechalienſem. ne mihi exiſtat ruri talis beſtia, non enim deprehendetur à quoquam: omniaque domi ſurripiens, evanida quæ ruri habeo faciet.

EUNAPE GLAUCÆ. XXI.

VIr meus abeſt, tertium jam diem faciens in urbe: qui autem mercede ſervit apud nos Parmeno, damnum merum *eſt*, homo ſegnis, & plerumque delabens in ſomnum: lupus verò gravis accola, cujus ex oculis emicat cædis

γαλέος πάροικος, βλέπων φονῶδες τὶ καὶ ὠμοβόρον, Χιόνην τὴν καλλίστην τῶν αἰγῶν ἐκ τοῦ Φελλέως ἁρπάσας οἴχεται· καὶ ὁ μὲν δειπνεῖ ἀγαθὴν αἶγα καὶ ἐυγάλακτον, ἐγὼ δὲ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολείβω. πέπυσται δὲ τούτων οὐδὲν ὁ ἀνήρ. εἰ δὲ μάθῃ, κρεμήσεται μὲν ἐκ τῆς πλησίον πίτυος ὁ μισθωτός· αὐτὸς δὲ οὐ πρότερον ἀνήσει, πάντα μηχανώμενος, πρὶν τὰς παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι.

ΠΟΛΥΑΛΣΟΣ ΕΥΣΤΑΦΥΛΩι.

ΠΑ΄γην ἔτησα ἐπὶ τὰς μιαρὰς ἀλώπεκας, κρεάδιον τῆς σκανδάλας ἀΦάψας. ἐπεὶ γὰρ ἐπολέμουν τὰς ϛαΦυλὰς, καὶ οὐ μόνον τὰς ῥάγας ἔκοπτον, ἀλλ' ἤδη καὶ ὁλοκλήρους ἀπέτεμνον τῶν οἰνάρων τοὺς βότρυς· ὁ δεσπότης δὲ ἐπιτήσεσθαι

avidum quiddam & crudivorum. Chionen enim pulcherrimam caprarum raptam ſecum abſtulit: atque ille quidem cœnat egregiam capram, ego autem lacrymas oculis effundo. Reſcivit autem iſtorum nihil maritus. quod ſi intellexerit: pendebit ex proxima pinu mercenarius; ipſe autem *maritus* non remittet omnia moliri prius quam à lupo pœnas ſumat.

POLYALSUS EUSTAPHYLO. XXII.

DEcipulam ſtatui ſceleratis illis vulpibus, carunculâ ſuſpensâ ex tendicula. cùm enim infeſtarent uvas, & non ſolum acinos cæderent, ſed integros etiam abſcinderent à pampinis racemos: Herus autem adfuturus nunciaretur, (immitis homo & acer, ſententias &

κα-

ἀργαλέος ἄνθρωπος καὶ δριμὺς,
ροβουλευμάτια συνεχῶς πρὸς Ἀθη-
ιος, καὶ πολλοὺς ἤδη διὰ σκαιότη-
δεινότητα ῥημάτων ἐπὶ τοὺς Ἕνδε-
ίσας· μή τι πάθοιμι κἀγὼ, καὶ
εσπότου ὄντος, τὴν κλέπτην ἀλώ-
, ἐβουλόμην παραδοῦναι. ἀλλ' ἡ
λαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον,
ια τῇ δεσπόινῃ προσηνὲς, ὑπὸ τῆς
πὶ τὸ κρέας ὁρμῆσαν, κεῖτάι σοι
έραν ἐκτάδην, νεκρὸν, ἤδη μυδῆ-
ἐπὶ κακῷ κακὸν ἀναῤῥιπίσας. καὶ
υθρωπῷ τῶν τοιούτων συγγνώμη;
δῶν ἔχομεν. χαιρέτω δὲ ὁ ἀγρὸς
ι. ὥρα γὰρ σώζειν ἐμαυτὸν, καὶ
ένειν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ παθεῖν φυ-

assiduè Athenienſibus proponens, quique multos jam pravitate ingenii & vi dicendi ad Undecim viros duxerit) metuens nequid mali acciperem ego etiam, præſertim cùm talis *mihi* eſſet dominus, vulpem, quæ eſſet furaciſſima, comprehenſam volebam *ei* tradere. verùm Plangon Melitæus ille catellus, quem alimus oblectamentum dominæ gratum, cùm præ nimia guloſitate in carnem invaſiſſet, jacet tertium jam diem porrectim, mortuus, jam puteſcens. Itaque imprudens ſuper malo malum excitavi. Et quænam apud tetricum illum talium ignoſcentia? Fugiemus quantum pedibus valemus. Valeat rus & mea omnia. Tempus enim eſt ut meipſum incolumem præſtem: nec expectem ut malum patiar, ſed antequam patiar, caveam.

ΘΑ΄ΛΛΟΣ ΠΙΤΤΙ΄ΣΤΩι.

Πα΄ντα Φιλῶ τρυγᾶν, ἔστι γὰρ τὸ καρπῶν ἀποδρέπεσθαι, πόνων ἀμοιβὴ δίκαιος· ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλίττειν τὰ σμήνη. ἔχω οὖν, σίμβλους ὑπὸ τῇ πέτρᾳ ἀποκλάσας, κηρία νεογενῆ· πρῶτον μὲν οὖν τοῖς θεοῖς ἀπηρξάμην, ἔπειτα δὲ τοῖς Φίλοις ὑμῖν ἀπάρχομαι. ἔστι δὲ λευκὰ ἰδεῖν, καὶ ἀποσάζοντα λιβάδας Α΄ττικοῦ μέλιτος, οἷον αἱ Βριλησίαι λαγόνες ἐξανθοῦσι. καὶ νῦν μὲν ταῦτα πέμπομεν, καὶ εἰς νέωτα δὲ δέχοιο παρ' ἡμῶν μείζω τούτων καὶ ἡδίονα.

THALLUS PITYISTO. XXIII.

QUoslibet fructus libenter percipio: est enim fructuum decerptio digna laborum compensatio; præcipuè autem cupio castrare apum examina. habeo igitur, postquam alvearia sub petra relevi, favos recentes. Primùm equidem diis primitias tuli, pòst modò vobis amicis delibo. Sunt autem candidi adspectu, & stillant guttas Attici mellis, quale Brilesiæ cavernæ emittunt. Atque nunc quidem hæc mittimus; anno insequenti autem accipies fortè à nobis majora istis & suaviora.

ΦΙΛΟΠΟΙ'ΜΗΝ ΜΟΣΧΙ'ΩΝΙ.

Λ'κον ἔοικα τρέφειν. τὸ μιαρὸν ἀνδράποδον ἐμπεσὼν εἰς τὰς αἶγας, οὐκ ἔστιν ἥν τινα οὐκ ἀπολώλεκε, τὰς μὲν ἀποδόμενος, τὰς δὲ καταθύων. καὶ τῷ μὲν ἡ γαστὴρ τῆς κραιπάλης ἐμπίμπλαται, καὶ τὰ λοιπὰ τῇ τενθείᾳ δαπανᾶται, καὶ ψάλλεται καὶ καταυλεῖται, καὶ πρὸς τοῖς μυροπωλείοις Φιλημδεῖ· τὰ δὲ ἄυλια ἔρημα, αἶγες δὲ ἐκεῖναι αἱ πρότερον οἴχονται. τέως μὲν οὖν ἡσυχίαν ἄγω, μὴ προαισθόμενος ψύττας παρά τινος Φύγῃ. εἰ δὲ ἀνυπόπτως λαβοίμην αὐτοῦ καὶ ἐγκρατὴς γενοίμην, δεδήσεται τῷ χείρε, χοίνικας παχείας ἐπισύρων. καὶ τῇ σκαπάνῃ προσανέχων, ὑπὸ τῇ δικέλλῃ καὶ τῇ σμινύῃ, τῆς μὲν τρυφῆς ἐπιλήσεται, παθὼν δὲ, οἷόν ἐστι γνώσεται τὸ τὴν ἄγροικον σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι.

PHILOPOEMEN MOSCHIONI. XXIV.

LUpum videor alere. Sceleſtus iſte ſervus impetu in capras facto, nullam non diſperdidit, partim vendendo, partim mactando. Atque illi quidem venter crapulâ impletur, cæteraque ipſe gulæ largitur, & fidibus tibiisque demulcetur, & apud unguentariorum officinas voluptatem captat; ſtabula autem vacua, & capræ illæ priſtinæ perierunt. Hactenus equidem quietus ſum, ne, ubi præſenſerit, contento curſu fugiat; ſi autem inopinatò eum comprehendero, & in poteſtate mea habuero; vincientur ei manus, trahetque pedicas craſſas: atque raſtris intentus, ſub bidente & ligone, luxuriæ obliviſcetur: atque damno accepto, quale ſit, cognoſcet, ruſticam ſobrietatem amplecti.

Τ' ΛΗ ΝΟΜΙ' Ωι.

Θαμίζεις εἰς τὸ ἄστυ κατιὼν ὦ Νόμιε, καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾷν. ἀργεῖ δὲ ἡ γῆ χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων. ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα. σὺ δὲ ἡμῖν αὐτόχρημα, μεσαιπόλιος ἄνθρωπος, μειράκιον Ἀττικὸν ἀνεφάνης. ἀκούω γάρ σε τὰ πολλὰ ἐπὶ Σκίρου καὶ Κεραμεικοῦ διατρίβειν, οὗ φασὶ τοὺς ἐξωλεστάτους σχολῇ καὶ βαιῶνῃ τὸν βίον καταναλίσκειν.

ΛΗΝΑΙ' ΟΣ ΚΟΡΥ' ΔΩΝΙ.

Ἄρτι μοι τὴν ἅλω διακαθήραντι, καὶ τὸ πτύον ἀποτιθεμένῳ ὁ δεσπότης ἐπέστη· καὶ ἰδὼν, ἐφίλει· τὴν φιλεργίαν. ἐφάνη δέ μοι ποθὲν ὁ Κωρύ-

HYLE NOMIO. XXV.

FRequenter in urbem deſcendis, Nomie, & rus nec ad momentum vis adſpicere. Ceſſat autem terra, carens opus in ea facientibus. ego verò domum ſervo, ſola cum Syra ægre liberos alens. At tu revera ſemicanus homo, nobis adoleſcentulus Atticus ſubito factus es. audio enim te plerumque in Sciro & Ceramico commorari, ubi ajunt perditiſſimos otio & deſidiâ vitam conterere.

LENÆUS CORYDONI XXVI.

Cùm jam aream purgaſſem, & ventilabrum deponerem, herus ſupervenit: viſamque probabat meam ſedulitatem. emicuit autem mi-

κειος δαίμων, Στρόμβιχος ὁ παμπόνηρος. ἰδὼν γάρ με ἐφεπόμενον τῷ δεσπότῃ, κειμένην σισύραν, ἣν ἀποθέμενος εἰργαζόμην, ὑπὸ μάλης ᾤχετο φέρων. ὡς ὁμοῦ ζημίαν, καὶ τὸν ἀπὸ τῶν ὁμοδούλων προσοφλῆσαι γέλωτα.

ΓΕΒΕΛΛΟΣ ΣΑΛΑΜΩΝΙΔΙ.

Τί ταῦτα ὦ Σαλαμωνὶς ὑπερηφανεῖς τάλαινα; οὐκ ἐγώ σε εἰς τοὐργαστήριον καθημένην παρὰ τὸν Ἀκέσην τὸν ἑτερόποδον ἀνειλόμην; καὶ ταῦτα λαθραίως τῆς μητρός; καὶ καθάπερ τινὰ ἐπίκληρον ἐγγυητὴν ἀγαγόμενος ἔχω; σὺ δὲ Φρυάττῃ, παιδισκάριον ἐυτελὲς, καὶ κιχλίζουσα καὶ μωκωμένη με διατελεῖς. οὐ παύσῃ τάλαινα τῆς ἀγερωχίας; ἐγώ σοι τὸν ἐραστὴν δείξω δεσπότην, καὶ κάχρυς

hi alicunde Corycæus dæmon, Strombichus ille peſſimus. cùm enim vidiſſet me ſubſequi herum, jacentem rhenonem, quo depoſito opus faciebam, ſub alis abſtulit. ut ſimul damnum & conſervorum meruerim riſum.

GEBELLUS SALAMINIDI. XXVII.

QUid iſtam, ô Salaminis, ſuperbiam præ te fers? nonne ego te in officina ſedentem, apud Sartorem illum claudum, ſuſtuli, idque clam matre? & tamquam aliquam totâ hæreditate dotatam, quam deſponſatam duxerim, habeo? At tu puella humilis, ferox es, & cachinnari & illudere me adhuc pergis? Nonne deſiſtes, infelix, ab hac inſolentia? Ego faxo ut amatorem experiaris dominum, & hordea

ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναπείσω. καὶ τότε ἴσῃ μαθοῦσα οἵων κακῶν σεαυτὴν ἔνδον ἔθηκας.

ΣΑΛΑΜΩΝΙΣ ΓΕΒΕΛΛΩι.

Πάντα ὑπομένειν ὅια τε εἰμὶ, πλὴν τοῦ συγκαθεύδειν δέσποτα μετὰ σοῦ. καὶ τὴν νύκτα οὐκ ἔφυγον, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς θάμνοις ἐκρυπτόμην, ὡς βάκεις, ἀλλὰ τὴν κάρδοπον ὑπεισελθοῦσα, ἐκείμην, ἀμφιβεμένη τὸ κοῖλον τοῦ σκεύους εἰς κάλυμμα. ἐπειδὴ δὲ πάντα γάρ μου περιαιρεῖ φόβον ἡ πρὸς τὸ τελευτᾶν ὁρμή. ἐγώ σε ὦ Γέβελλε συγῶ, τοῦτο μὲν, βδελυττομένη τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη· τοῦτο δὲ, τὴν δυσχέρειαν τοῦ σώματος, ἐκ τοῦ μυχαιτάτου τῆς φάρυγγος, τὴν δυσοσμίαν ἐκπέμποντος.

ruri torrere docebo: atque tunc ſcies, experta, in cujusmodi mala te ipſam conjeceris.

SALAMINIS GEBELLO. XXVIII.

OMnia parata ſum tolerare, Here, præterquam tecum unà dormire. & hac nocte non fugi: neque in virgultis latebam, ut putabas; ſed mactram ſubii, & jacebam impoſito concavo illius vaſis pro tegumento. Quandoquidem autem decrevi laqueo vitam hanc finire, auſculta dicenti propalam; omnem enim mihi adimit metum moriendi voluntas. Ego te, Gebelle, odi, tum molem iſtam corporis abominans, & velut aliquam tetram belluam averſans, tum moleſtiam oris ex intimo guttu-

κακὸς κακῶς ἀπόλοιο τοιοῦτος ὤν. βάδιζε παρά τινα ληροῦσαν ἄγροικον γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν, ἀλημμένην τῷ τῆς πίττης ἐλαίῳ.

ΟΡΙΟΣ ΑΝΘΟΦΟΡΙΩΝΙ.

Ἠπιστάμην σε ὦ Ἀνθοφορίων ἁπλοῦν ἄνθρωπον, καὶ αὐτόχρημα ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἀγροικίζοντα, σεμφύλων καὶ κόνεως πνέοντα. ἠγνόουν δὲ ὅτι δεινὸς εἶ ῥήτωρ, ὑπὲρ τοὺς ἐν Μιλιάῳ τῶν ἀλλοτρίων ἕνεκεν ἀδικομαχοῦντας. κινήσας γὰρ ἀπὸ τοῦ κωμάρχου δίκας ἔναγχος, οὐκ ἔστιν ἣν οὐχὶ νικήσας ἀπηλλάγης. μακάριε τῆς γλώσσης. καὶ λαλίστερε τρυγόνος. ἐγὼ δὲ ἑρμαίῳ σοι χρῶμαι, τὸ τοῦ λόγου. ἔκκειμαι γὰρ τοῖς βουλομένοις τἀμὰ σφετερίζεσθαι. καὶ ἀγαπῶ τὴν ἡσυχίαν, καὶ ταῦ-

rure graveolentiam emittentis. Malus malè pereas, qui talis es. Abi ad aliquam delirantem ruſticam vetulam, uno dente molari viventem, unctam picis oleo.

ORIUS ANTHOPHORIONI. XXIX.

IMaginabar te, ô Anthophorion, ſimplicem hominem, & re ipſa a rure ruſticum, qui fraces & pulverem ſpiraret; ignorabam verò te diſertum eſſe Oratorem, ſupra illos qui in Meticheo propter aliena jure decertant. Cum enim moveris ſub Magiſtro vici nuper lites, in nulla non victor abiiſti Macte linguâ, loquacior turture. Ego verò te utor pro lucro Mercuriali, quod proverbio dicitur. expoſitus enim ſum iis qui volunt mea ad ſe rapere: &

τα εἰδὼς ὅτι μοι πολλὰ ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα.

Α'ΜΠΕΛΙ'Ω Ν Ε' ΤΕ'ΡΓΩ. ΛΓ'.

Πολὺς ὁ χειμὼν τὸ τῆτες, καὶ οὐδενὶ ἐξιτόν, πάντα ἡ χιὼν κατέληφε, καὶ λευκανθίζουσιν οὐχ ὄρη μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ κοῖλα τῆς γῆς. ἀπορία δὲ ἔργων. ἀργὸν δὲ καθίζειν ὄνειδος. προκύψας δῆτα τῆς καλύβης, οὐκ ἔφθην παρανόιξας τὸ θυρίον, καὶ ὁρῶ σὺν τῷ νιφετῷ δῆμον ὅλον ὀρνέων φερόμενον καὶ κυψίχους καὶ κίχλας. εὐθέως οὖν ἀπὸ τῆς λεκάνης ἀνασπάσας ἰξὸν, ἐπαλείφω τῶν ἀχράδων τοὺς κλάδους. καὶ ὅσον οὔπω τὸ νέφος ἐπέσχη τῶν στρουθίων, καὶ πᾶσαι ἐκ τῶν δροδάμνων ἐκρέμαντο, θέαμα ἡδὺ, πτερῶν ἐχόμε-

amo quietem, idque, cùm ſciam multa mihi ex hoc otio naſci negotia.

AMPELION EVERGO. XXX.

VEhemens eſt hyems hoc anno, & nemini fas exire. omnia nix occupavit: & albicant non colles tantum, ſed & depreſſa terræ loca. Non eſt facultas aliquid agendi; otioſum autem ſedere dedecus. cùm igitur proſpectarem ex caſa, vix aperueram nonnihil oſtium, & video cum nivibus gentem totam avium ferri: & merulas & turdos. Statim itaque à pelvi revulſo viſco, inungo piraſtrorum ramos. & quanta nunquam alias nubes adfuit avicularum: omnesque à ſurculis pendebant, ſpectaculum jucundum, alis retentæ, & capite ac pedibus

γαι, καὶ κεφαλῆς καὶ ποδῶν εἰλημμέναι. ἐκ τούτων λαχὼν μοι τὰς πίονας καὶ ἐυσάρκους ἀπέσταλκα πέντε ἐικοσιν. κοινὸν γὰρ ἀγαθὸν τοῖς ἀγαθοῖς. Φθονούντων δὲ ὁι πονηροὶ τῶν γειτόνων.

ΦΙΛΟΚΤΜΟΣ ΘΕΣΤΥΛΛΩι.

Ὅτπώποτε εἰς ἄστυ καταβὰς, οὐδὲ εἰδὼς τί ποτέ ἐστιν ἡ λεγομένη πόλις, ποθῶ τὸ καινὸν τοῦτο θέαμα ἰδεῖν, ὑφ' ἑνὶ περιβόλῳ κατοικοῦντας ἀνθρώπους, καὶ τ' ἄλλα ὅσα διαφέρει πόλις ἀγροικίας μαθεῖν· εἰ οὖν σοι πρόφασις ἀδοῦ ἄστυδε γένηται, ἥκε ἀπάξων νῦν κἀμέ. καὶ γὰρ ἐγὼ δεῖν οἶμαι τοῦ πλείόν τι μαθεῖν, ἤδη μοι βρύειν θριξὶ τῆς ὑπήνης ἀρχομένης. τίς οὖν δή με κἀκεῖ μυσαγωγεῖν ἐπιτήδειος, ἢ σὺ, ὁ τὰ πολλὰ ἔισω πυλῶν ἀλινδούμενος;

prehenſæ. Ex his partem electam miſi pinguiores tibi & carnoſiores, viginti quinque. nam bonum inter bonos eſt commune. Invideant autem qui ſunt improbi ex vicinis.

PHILOCYMUS THESTYLLO. XXXI.

CUm nunquam adhuc in urbem deſcenderim, neque ſciam quidnam id ſit quod dicitur civitas; cupio novum iſtud ſpectaculum videre, in uno ambitu habitantes homines: & reliqua quibus differt civitas à rure diſcere. Si igitur tibi cauſa profectionis in urbem exiſtat, venito abducturus jam & me. nam & ego videor debere plus diſcere, jam mihi pullulare pilis mento incipiente. Quis ergo me iis quæ ibi fiunt initiare idoneus, niſi tu, qui plerumque intra portas volutaris?

ΣΚΟΠΙΑ΄ΔΗΣ ΚΟΤΙ΄ΩΝΙ.

Βλ΄λλ' ἐς μακαρίαν. οἷον κακὸν ἐστιν ὦ Κοτίων ἡ μέθη. ἐμπεσὼν γὰρ εἰς συμπόσιον κακοδαιμόνων ἀνθρώπων: οἰνόφλυγες δὲ πάντες ἦσαν, καὶ οὐδεὶς τῷ μέτρῳ τὸ πιεῖν ἔσεργε· συνεχῶς δὲ περιφερομένης τῆς κύλικος, ἦν τοῖς ἀρνουμένοις τοὐπίτιμον, ἔδει γὰρ αὐτοὺς εἰς τὴν ὑστεραίαν ἑστιᾶν: οἶδα (δ΄) ἐγὼ τρίτην ταύτην ἔχων ἡμέραν καρηβαρῶν καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγγάνων.

Α΄ΝΘΥΛΛΑ ΚΟΡΙ΄ΣΚΩι.

Ἔοικε καὶ τὰ νάματα εἰς τὰ ἄνω ῥυήσεσθαι, ἔοικε οὕτως ὦ Κορίσκε ἀφιλικέστερος γεγονὼς, ὅτε ἤδη λοιπὸν υἱοὺς καὶ θυγατριδοὺς ἔχο-

SCOPIADES COTIONI. XXXII.

A Page in Macariam. quàm mala res eſt, ô Cotion, ebrietas. delapſus enim in convivium perditiſſimorum hominum, (temulenti autem omnes erant, & nullus adhibito modo bibere amabat; ſed aſſiduè circumlato calice, erat renuentibus pœna *ſtatuta:* oportebat enim ipſos poſtridie epulum dare.) experior, tertium jam diem, durantem gravedinem capitis: & crapulam eructo.

ANTHYLLA CORISCO, XXXIII.

VIdentur & fluenta ſurſum versùs lapſura, ſiquidem tu Coriſce, tam aliena in ætate conſtitutus, quando jam filios, & nepotes habemus, amas Citharistriam, & me pungis, us-

μεν, ἐρᾷς κιθαρῳδοῦ γυναικὸς, κἀμὲ κινίζεις, ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀτιμάζομαι, τριακοσὸν ἔτος ἤδη συνοῦσά σοι· παρθενίαν δὲ ἱππέπορνος μεθ' ὑποκορισμῶν ἐκθεραπεύεται, ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς καταπιοῦσα. γελῶσι δὲ οἱ νέοι, καὶ σὺ τοῦ γέλωτος ἀναισθήτως ἔχεις. ὦ γῆρας ἑταίρας παίγνιον.

ΓΝΑΘΩΝ ΚΑΛΛΙΚΩΜΙΔΗι.

Τίμωνα οἶσθα, ὦ Καλλικωμίδη, τὸν Ἐχεκρατίδου τὸν Κολλυτέα, ὃς ἐκ πλουσίου, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας, εἰς ἀπορίαν συνηλάθη· εἶτ' ἐκ φιλανθρώπου μισάνθρωπος ἐγένετο, καὶ τὴν ἀπήμαντον ἐμιμήσατο φύγα; καταλαβὼν γὰρ τὴν ἐσχατιὰν,

que adeo ut ipſum extriveris cor. Ego enim ignominiâ afficior triceſimum annum jam habitans tecum in matrimonio; immane autem ſcortum, virginitati ſuæ, ſpecioſum nomen ſervans, medetur, cùm totum te una cum ipſis agris devoraverit. Rident verò adoleſcentuli: & tu derideri te non ſentis. O ſenium meretricis ludibrium!

GNATHO CALLICOMIDÆ. XXXIV.

TImonem noſti, Callicomides, Echecratidis filium, illum Collytenſem, qui ex divite, poſtquam prodegit opes in nos paraſitos & in meretrices, ad inopiam compulſus eſt: poſtea ex humaniſſimo hominum oſor factus eſt, & Apemanti imitatus eſt odium? occupatô enim agrô, glebis prætereuntes inceſſit, ſtudioſe providens

ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει, προμηθούμενος μηδένα αὐτῷ καθάπαξ ἀνθρώπων ἐντυγχάνειν. οὕτως τὴν κοινὴν Φύσιν ἀπέσκαπται. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Ἀθήνησι μεσοπλούτων Φειδώνοντές εἰσι καὶ γνίφωνες μικροπρεπέστεροι. ὥρα μοι μετανίσασθαι, καὶ πονοῦντι ζῆν. δέχου δὲ οὖν με μισθωτὸν κατ' ἀγρὸν, πάντα ὑπομένειν ἀνεχόμενον ὑπὲρ τοῦ τὴν ἀπλήρωτον ἐμπλῆσαι γαστέρα.

ΘΑΛΛΙΣΚΟΣ ΠΕΤΡΑΙΩι.

Ἄτυχμός τὰ νῦν. οὐδαμοῦ νέφος ὑπὲρ γῆς αἴρεται· δεῖ δὲ ἐπομβρίας. διψῇν γὰρ τὰς ἀρούρας αὐτὰς τὸ κατάξηρον τῆς βώλου δείκνυσι. μάταια ἡμῖν ὡς ἔοικε καὶ ἀνήκοα τέθυται τῷ Τετίῳ. κἀιτοιγε ἐξ ἀμίλλης ἐκαλλιερήσαμεν πάντες οἱ τῆς κώμης οἰκήτορες, καὶ ὡς ἕκασος δυνάμεως ἢ πε-

ne quisquam ipsum omnino hominum adeat: adeo communem naturam aversatur. Reliqui autem qui Athenis sunt ex mediocriter divitibus, Phidone sunt & Gniphone sordidiores. Tempus est ut migrem hinc, & laborando victitem. Accipe ergo me mercenarium ruri, omnia tolerare sustinentem, ut inexplebilem hunc impleam ventrem.

THALLISCUS PETRÆO. XXXV.

SIccitas nunc est: nusquam nubes super terra tollitur: opus autem pluviâ; sitire enim agros ipsos ariditas glebæ demonstrat. Frustra à nobis, ut videtur, & sine exauditione, sacrificatum est *Jovi* pluvio. etsi certatim litavimus omnes vici incolæ. & ut quisque poterat, ac

μουσίας συνεισηνέγκατο, ὁ μὲν κριὸν, ὁ δὲ τράγον, ὁ δὲ καρπὸν, ὁ πένης πόπανον, ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα ἐυρωτιῶντας. ταῦρον δὲ οὐδείς. οὐ γὰρ ἐυπορία βοσκημάτων ἡμῖν, τὴν λεπτόγεων τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦσιν. ἀλλ' οὐδὲν ὄφελος τῶν δαπανημάτων. ἔοικε γὰρ πρὸς ἑτέροις ἔθνεσιν ὁ Ζεὺς ὢν, τῶν τῆδε ἀμελεῖν.

ΠΡΑΤΙΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΤΕΛΕΙ.

Χαλεπὸς ἦν ἡμῖν ὁ στρατιώτης, χαλεπός. ἐπεὶ γὰρ ἦκε δείλης ὀψίας καὶ κατήχθη οὐ κατὰ τύχην ἀγαθὴν εἰς ἡμᾶς, οὐκ ἐπαύσατο ἐνοχλῶν τοῖς διηγήμασι, δεκάδας τινὰς καὶ Φάλαγγας ὀνομάζων, εἶτα σισύρας καὶ καταπέλτας, καὶ δέββας. καὶ νῦν μὲν ὡς ἀνέτρεψε τοὺς Θρᾷκας, τὸν προ-

opibus valebat contulit: hic arietem, ille hircum, ille aprum: pauper libum, adhuc pauperior thuris micas ſatis carioſas: taurum autem nemo; non enim *eſt* copia armentorum nobis, qui tenue ſolum Atticæ habitamus. ſed nullus fructus impenſarum; videtur enim in aliis gentibus occupatus Jupiter, quid hic fiat parum curare.

PRATINAS MEGALOTELI. XXXVI.

Moleſtus erat nobis miles ille, moleſtus. poſtquam enim venit circa veſperam, & divertit non bono fato apud nos; non deſiit nos obtundere narrationibus, decurias neſcio quas & phalangas nominans, deinde ſariſſas & catapultas; & modo ut profligaſſet Thraces, poſtquam ducem *eorum* conjectu jaculi percuſſiſſet:

γεμόνα βαλὼν μεσαγκύλῳ, νῦν δὲ ὡς κοντῷ διαπείρας τὸν Ἀρμένιον ἀπώλεσεν· ἐπὶ πᾶσί τε αἰχμαλώτους παρῆγε καὶ ἐδείκνυ γυναῖκας, ἃς ἔλεγεν ἐκ τῆς λείας ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἀριστείας ἑαυτῷ γέρας δεδόσθαι. τῷ δὲ ἐγκανάξας κύλικα ἐυμεγέθη, Φλυαρίας Φάρμακον ὤρεγον· ὁ δὲ καὶ ταύτην καὶ πλείονας ἐπὶ ταύτῃ καὶ ἀδροτέρας ἐπιὼν, οὐκ ἐπαύσατο τῆς ἀδολεσχίας.

ΕΠΙΦΤΑΛΛΙΣ ΑΜΑΡΑΚΙΝΗ.

Ἐριεσιώνην ἐξ ἀνθῶν πλέξασα, ἦειν ἐς Ἑρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. εἶτά μοι λόχος ἐξαίφνης ἀναφαίνεται νέων ἀγερώχων, ἐπ' ἐμὲ συντεταγμένων· ὁ λόχος δὲ Μοσχίωνι συνέπραττεν. ἔπει γὰρ τὸν μακαρίτην ἀπέβαλον Φαιδρίαν, οὐκ ἐπαύσατό μοι πράγματα

modo ut conto transfixum Armenium interfeciſſet: poſtque *hæc* omnia captivas producebat & oſtendebat mulieres, quas dicebat ex præda à ducibus, fortitudinis ſibi præmium datas. Ei verò *ego* impletum calicem ingentem, garrulitatis remedium porrigebam; is autem & hôc, & pluribus poſt hunc atque grandioribus exhauſtis, non deſiit nugari.

EPIPHYLLIS AMARACINÆ. XXXVII.

SErviam ex floribus cùm nexuiſſem, ibam in Hermaphroditi *fanum*, illi Alopecenſi eam ſuſpenſura Deinde mihi inſidiæ derepente pateſiunt juvenum protervorum in me inſtructorum: iſti autem inſidiatores cum Moſchione faciebant. poſtquam enim beatum amiſi Phæ-

παρέχων, καὶ γαμησείων. ἐγὼ δὲ ἀνηνάμην. ἅμα μὲν τὰ νεογνὰ παιδία κατοικτείρουσα, ἅμα δὲ τὸν ἥρω Φαιδρίαν ἐν ὀφθαλμοῖς τιθεμένη. ἀλάνθανον δὲ ὑβρισὴν ὑμέναιον ἀναμένουσα, καὶ θάλαμον νάπην ἐυρίσκουσα. εἰς γὰρ τὸ συνηρεφὲς ἀγαγὼν, οὗ τὸ πύκνωμα συνεχὲς ἦν τῶν δένδρων, ἀυτοῦ που κατὰ τῶν ἀνθῶν καὶ τῆς φυλλάδος, αἰδοῦμαι εἰπεῖν, ὦ φιλτάτη, τί παθεῖν ἐπηνάγκασε. καὶ ἔξω τὸν ἐξ ὕβρεως ἄνδρα. οὐχ ἑκοῦσα μὲν, ὅμως δὲ ἔχω. καλὸν μὲν γὰρ ἀπείρασον εἶναι τῶν ἀβουλήτων· ὅτῳ δὲ οὐχ ὑπάρχει τοῦτο, κρύπτειν τὴν συμφορὰν ἀναγκαῖον,

driam, non deſtitit mihi moleſtias exhibere, & me uxorem expetere. ego veró recuſavi; ſimul parvulos liberos miſerans, ſimul etiam Heroëm Phædriam præ oculis ponens. Sed imprudens flagitioſo hymenæo me ſervavi: & thalamum reperi nemus. nam in opacum me deductam, ubi denſitas continua erat arborum, ibidem ſuper floribus & fronde, verecundor dicere, chariſſima, quid pati coëgerit. atque habeo ex flagitio conciliatum maritum; non ſponte mea quidem, ſed tamen habeo. Etenim res præclara quidem eſt non experiri ea quæ nolis; cui autem id non conceditur, ei celare calamitatem neceſſarium.

ΕΥΔΙΚΟΣ ΠΑΣΙΩΝΙ.

Φρύγα οἰκέτην ἔχω πονηρόν· ὃς ἀπέβη τοιοῦτος ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. ὡς γὰρ τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ κατ' ἐκλογὴν τοῦτον ἐπριάμην, Νουμήνιον μὲν εὐθὺς ἀθέμην καλεῖσθαι. δόξας τε εἶναι ῥωμαλέον, καὶ ἐγρηγόρως βλέποντα, μετὰ περιχαρίας ἦγον, ὡς ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς μοι ἐσόμενον. ἦν δὲ οὗτος ἄμα λαμπρὰ ζημία. ἐσθίει μὲν γὰρ τεσσάρων σκαπανέων σιτία· ὑπνοῖ δὲ ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος, Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι. ἢ ὡς ἀκούομεν τὴν Ἡρακλέους τριέσπερον. τί ἂν οὖν ποιοίμην, ὦ φίλτατε ἑτάρων καὶ συνεργῶν, ἴθι φράσον, ἐπὶ τοιούτῳ θηρίῳ καταβαλὼν ἀργυρίδιον;

EUDICUS PASIONI. XXXVIII.

PHrygem ſervum habeo improbum. qui evaſit talis ruri. ut enim Calendis per electionem eum emi, Numenium equidem ſtatim juſſi vocari: cumque videretur mihi eſſe robuſtus, & excitato adſpectu, cum magnâ lætitia ducebam *eum*, ut in agro mihi eſſet. erat verò is manifeſtum diſpendium. comedit enim quatuor foſſorum cibum: dormit autem tantum quantum audivi, deliro ſophiſta dicente, Epimenidem quendam Cretenſem dormiviſſe: vel, ut audimus, Herculis triveſperum. Quid igitur faciam, ô chariſſime ſodalium & laboris ſociorum, age ediſſere, poſtquam in talem beſtiam impendi pecuniam?

ΕΥΘΥΔΙΚΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΩι.

Πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων, ὦ μῆτερ, πρὸς ὀλίγον καταλιποῦσα τοὺς σκοπέλους καὶ τὴν ἀγροικίαν, θέασαι πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας τὰ κατ' ἄστυ καλά. οἷα γὰρ οἷά σε λανθάνει, ἁλῶα καὶ ἀπατούρια καὶ Διονύσια, καὶ ἡ νῦν ἑστῶσα σεμνοτάτη τῶν θεσμοφορίων ἑορτή. ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος κατὰ τὴν πρώτην γέγονεν ἡμέραν, ἡ νηστεία δὲ τὸ τήμερον εἶναι παρ' Ἀθηναίοις ἑορτάζεται, τὰ Καλλιγένεια δὲ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν θύουσιν. εἰ οὖν ἐπειχθείης, ἔρχῃ ἔωθεν πρὸ τοῦ τὸν ἑωσφόρον ἐξελθεῖν· συνθύσεις ταῖς Ἀθηναίων γυναιξὶν αὔριον. ἧκε οὖν, μὴ μέλλε. καὶ πρὸς ἐμῆς, καὶ τῶν αὐταδέλφων τῶν ἐμῶν σωτηρίας. τὸ γὰρ ἄγευστον πόλεως καταλύσαι τὸν βίον, ἀποτρόπαιον, ὡς ὃν θηριῶδες

EUTHYDICUS EPIPHANIO. XXXIX.

Per deos ac dæmonas, ô mater, *obsecro*, ad exiguum *tempus* relictis scopulis & rure, spectа ante extremum diem quæ in urbe sunt pulchra. qualia enim, qualia te fugiunt, Halоa, & Apaturia, & Dionysia, & hoc præsens sanctissimum Thesmophoriorum festum. nam Ascensio quidem primo facta est die, Jejunium autem hodie apud Athenienses celebratur. Calligeniæ autem postridie sacrificant. Si igitur festinaveris, advenis manè antequam Lucifer exeat: unà sacrificas cum Athenienſium mulieribus cras. veni igitur, ne cuncteris, perque meam, perque fratrum meorum germanorum salutem *obsecro*, nam inexpertam urbis finire vitam abominabile, utpote belluinum ac morosum. Perfer autem, ô mater, utilitatis causâ li-

καὶ δύσροπον. ἀνέχου δὲ ὦ μῆτερ τῆς ἐπὶ τῷ συμφέροντι παῤῥησίας. καλὸν ἅπασιν ἀνθρώποις ἀντοφόλως ὁμιλεῖν· οὐχ ἥκιστα δὲ ἀναγκαῖον τὸ, πρὸς τοὺς οἰκείους ἀληθίζεσθαι.

ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ ΦΙΛΙΣΩι.

Ἐγὼ μὲν τὸν παῖδα ἀποδόσθαι εἰς ἄστυ ξύλα καὶ κριθὰς ἀπέπεμψα, ἐπανήκειν τὴν αὐτὴν τὰ κέρματα κομίζοντα παρεγγυῶν. χόλος δὲ ἐμπεσὼν, ἐξ ὅτου δαιμόνων εἰς αὐτὸν, οὐκ ἔχω λέγειν, ὅλον παρήμειψε, καὶ τῶν φρενῶν ἔξω κατέστησε. θεασάμενος γὰρ ἕνα τουτωνὶ τῶν μεμηνότων, οὓς διὰ τὸ μανιῶδες πάθος, τὴν λύτταν, κύνας ἀποκαλεῖν εἰώθασιν, ὑπερέβαλε τῇ μιμήσει τῶν κακῶν τὸν ἀρχηγέτην. καὶ ἔστιν ἰδεῖν θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα

bere dicentem. Bonum eſt omnibus hominibus nihil celando converſari. inprimis neceſſe eſt domeſticos veraces eſſe.

PHILOMETOR PHILISO. XL.

EGo quidem filium in urbem ad vendenda ligna & hordeum dimiſeram, ut rediret eodem die & pecuniam ferret mandans; ſed poſtquam eum afflavit ira deorum, non poſſum dicere cujus, totum eum immutavit, & mente privavit. Cùm enim vidiſſet quendam ex iſtis veſanis, quos propter rabioſum ſtatum canes vocare ſolent, ſuperavit imitandis malis ducem: & præbet ſpectaculum abominabile ac horrendum, comam ſqualidam quatiens, adſpectu truculentus, ſeminudus in palliolo, pe-

πάμβδς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ, πηρίδιον ἐξηρτημένος, καὶ ῥόπαλον ἐξ ἀχράδος πεποιημένον μετὰ χεῖρας ἔχων, ἀνυπόδητος, βωπῶν, ἄπρακτος· τὸν ἀγρὸν καὶ ἡμᾶς οὐκ εἰδὼς τοὺς γονεῖς, ἀλλ' ἀρνούμενος, Φύσει λέγων γεγονέναι τὰ πάντα; καὶ τὴν τῶν στοιχείων σύγκρασιν αἰτίαν εἶναι γενέσεως, οὐχὶ τοὺς πατέρας. ἔνδηλον δέ ἐςι καὶ χρημάτων περιουσίαν, καὶ γεωργίαν συῆγεῖν. ἀλλὰ καὶ ἀισχύνης αὐτῷ μέλει οὐδὲν, καὶ τὴν ἀιδὼ τοῦ προσώπου ἀπέξυσαι. ὄιμοι οἷόν σε ὦ γεωργία τὸ τῶν ἀπατεώνων τουτωνὶ Φροντιςήριον ἐξετραχήλισε. μέμφομαι τῷ Σόλωνι καὶ τῷ Δράκοντι, οἳ τοὺς μὲν κλέπτοντας σαφυλὰς, θανάτῳ ζημιοῦν ἐδικάωσαν· τοὺς δὲ ἀνδραποδίζοντας ἀπὸ τοῦ Φρονεῖν τοὺς νέους, ἀθῴους εἶναι τιμωρίας ἀπέλιπον.

tam exiguam ſuſpenſam habetis, & clavam ex piraſtro factam in manibus, diſcalceatus, immundus illuvie, intractabilis: rus & nos parentes non agnoſcens, ſed abnegans, naturâ dicens facta eſſe omnia, & elementorum commixtionem eſſe cauſam generationis, non parentes. ſatis autem apparet etiam opes eum deſpicere; & agriculturam odiſſe. Sed & pudor ei curæ non eſt, & verecundiam à facie deterſit. Heu qualiter te, ô agricultura, hæc tenebrionum iſtorum Schola peſſundedit! incuſo Solonem & Draconem, qui eos quidem qui uvas furati eſſent morte multare juſtum & æquum cenſuerunt: eos autem, qui tanquam captivos à ſana mente abducunt adoleſcentulos, impunitos reliquerunt.

Α'ΡΝΑ'ΔΗΣ ΜΗΛΙ'ΩΝΙ.

Ἔπεμψά σοι, τῶν Δεκειλεάσι προβάτων ἀποκέρας τὰ βωμαλέα, τοὺς πόκους. ὅσα γὰρ ψώρας ὑπόπλεα, ταῦτα τῷ ποιμένι Πυῤῥίᾳ παρέδωκα χρῆσθαι ἐς ὅ, τι ἂν θέλῃ, πρὶν φθάσαι διαφθαρῆναι παντελῶς ὑπὸ τῆς νόσου. ἔχουσα οὖν ἀφθονίαν ἐρίων, ἐξύφηνον ἡμῖν ἐσθήματα πρόσφορα ταῖς ὥραις, ὡς εἶναι τὰ μὲν τῷ θέρει προσαρμόζοντα λεπτοῦφῆ· τὰ δὲ χειμέρια ἐχέτω περιττῶς τῆς κρόκης, καὶ πεπαχύνθω πλέον· ἵνα τὰ μὲν, τῇ μανότητι σκιάζῃ μόνον, καὶ μὴ καταθάλπῃ τὰ σώματα· τὰ δὲ τῇ βαρύτητι ἀπείργῃ τὸν κρυμόν, καὶ ἀλεξάνεμα τυγχάνῃ. καὶ ἡ παρθένος δὲ ἡ παῖς ἣν ἔχομεν ἐν ὥρᾳ γάμου, συλλαμβανέτω τῆς ἰσουργίας ταῖς θεραπαινίσιν. ἵνα εἰς ἀνδρὸς ἐλθοῦσα μὴ καταισχύνῃ τοὺς πατέρας ἡμᾶς. καὶ ἄλλως εἰδέναι

ARNADES MELIADI. XLI.

MIſi tibi, Deceliæ ovibus adhuc firmis tonſis, vellera. quæ enim ſcabie plenæ, eas paſtori Pyrrhiæ tradidi, ut pro arbitrio iis uteretur, antequam prorſus perirent morbo. cum igitur habeas copiam lanarum, texe nobis veſtes aptas anni temporibus: ita ut, quæ æſtati conveniunt, ſint levidenſes; hibernæ autem habeant abunde ſubteminis, ac denſentur magis. ut illæ quidem raritate ſua inumbrent tantum, & non calefaciant corpora; iſtæ autem onere defendant frigus, ventisque arcendis ſint commodæ. Et virgo autem filia, quam habemus nubilem, unà capeſſat texturam cum ancillis; ut, ubi ad virum deducta fuerit, ne dedecore afficiat nos parentes. & alioqui ſcire

σε χρὴ, ὡς αἱ ταλασίαν ἀγαπῶσαι, καὶ τὴν Ἐργάνην θεραπεύουσαι, κόσμῳ βίου καὶ σωφροσύνῃ σχολάζουσι.

ΡΑΓΗΣΤΡΑΤΤΙΣΟΣ ΣΤΑΦΤΛΟΔΑΙΜΟΝΙ.

Ἄρδην ἀπόλωλά σοι. ὁ γὰρ χθὲς ἐυπάρυφος, πιναροῖς, ὡς ὁρᾷς, καὶ τριχίνοις ῥάκεσι καλύπτω τὴν αἰδῶ. ἀπέδυσε γάρ με Παταικίων ὁ παμπόνηρος. ὃς τὰ κέρματά μου, εἶχον δὲ, ὡς οἶσθα, ὑπόσυχνον ἀργύριον, δεξιαῖς χρώμενος ταῖς καλινδήσεσι τῶν κύβων, ἄχρι δραχμῶν καὶ ὀβολῶν ἀπεσύλησεν. ἐξὸν δέ μοι παριδεῖν ὅσον ἐζημιώθην, εἶτα ἀθῴῳ γενέσθαι τοῦ πλείονος· ἐκ τῆς κατ' ὀργὴν ἔριδος τὴν εἰς τοὔσχατον ὑπέμεινα βλάβην. καθ'

te oportet, eas, quæ lanificium amant, & Minervam colunt, modeſtiæ vitæ & caſtitati vacare.

RHAGESTRANGISUS STAPHYLODÆMONI. XLII.

FUnditus perii. nam ille ego qui heri ſplendidè veſtitus eram, ſordidis, ut vides, & cilicinis pannis tego pudenda. ſpoliavit enim me Patæcio ille ſceleratiſſimus. qui nummos meos, (habebam enim, ut ſcis, pluſculum pecuniæ) dextris uſus jactibus teſſerarum, usque ad drachmas & obolos eripuit. cùm verò poſſem negligere quidquid damni acceperam, & à majore immunis eſſe; per contentionem ab iracundia excitatam, perpeſſus ſum extremam jacturam. unamquamque enim veſtem ex provoca-

ἓν γὰρ ἕκαστον τῶν ἱματίων ἐκ προκλήσεως ἀποτι-
θεὶς, τέλος ἁπάντων ἐψιλώθην τῶν ἐνδυμάτων. τοῖ
δὴ οὖν βαδιστέον; χαλεπῶς γὰρ καὶ λάβρως ἐπαι-
γίζων ὁ βορρᾶς ἀλεισι μοῦ τῶν πλευρῶν ὥσπερ βέ-
λος. ἐς Κυνόσαργες ἴσως οἰχητέον. ἢ γάρ τις τῶν
ἐκεῖ νεανίσκων ἐποικτείρας ἀμφιάσει με ἱματίοις,
ἢ καταλήψομαι ἐγγύθεν τὰς καμίνους, καὶ τῷ
πυρὶ ὁ δύσηνος θάλψομαι. τοῖς γὰρ γυμνοῖς σισύρα
καὶ ἀφετηρὶς ἡ φλὸξ, καὶ τὸ ἐκ τῆς ὕλης θέρεσθαι.

ΨΙΧΟΚΛΑΥΣΤΗΣ ΒΟΥΚΙΩΝΙ.

Τῇ προτεραίᾳ ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς, ἐγὼ καὶ
Στρουθίων καὶ Κύνακθος οἱ παράσιτοι, λουσά-
μενοι εἰς τὸ ἐν Σηραγγείῳ βαλανεῖον ἀμφὶ πέμ-
πτην ὥραν δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον τὸ Ἀγ-
κύλης τὸ Χαρικλέους τοῦ μειρακίσκου ᾠχόμεθα. ἔν-

tione deponens, poſtremo omnibus nudatus ſum indumentis. Quò igitur eundum? graviter enim & vehementer ingruens Boreas, tranſit per mea latera tanquam telum. in Cynoſarges fortè concedendum. aut enim me ibi aliquis ex adoleſcentibus miſeratus induet veſtibus: aut occupabo proximos caminos, & igne miſer caleſiam. nudis enim flamma eſt rheno & ſagum, uti & apricatio.

PSICHOCLAUSTES BUCIONI. XLIII.

PRidie tonſi capita, ego & Struthio & Cynætius paraſiti, loti in eo quod Serangii eſt balneo, circa quintam horam curſu præcipitato, in ſuburbanum Angelæ quod eſt Chariclis adoleſcentis, nos contulimus. ubi & ipſe libenter

θα αὐτός τε ἀσμένως ὑπεδέξατο, Φιλόγελώς τε ὢν καὶ Φιλαναλωτὴς. ἡμεῖς τε διατριβὴν αὐτῷ τε καὶ τοῖς συμπόταις παρέσχομεν, παραμέρος ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες, καὶ ἀνάπαιστα ἔυκροτα ἐπιλέγοντες αὐτῷ, σκωμμάτων ἁλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἱμυλίας γέμοντα. ἐν τούτῳ δὲ ἱλαρότητος καὶ ἐυφροσύνης διακειμένου τοῦ συμποσίου, ἔπεσε ποθὲν Σμικρίνης ὁ δύσροπος καὶ δύσκολος, ἕπετο δὲ αὐτῷ πλῆθος οἰκετῶν, οἳ δραμόντες ἐφ' ἡμᾶς ὥρμησαν. αὐτὸς δὲ ὁ Σμικρίνης, πρῶτα μὲν τῇ καμπύλῃ παίει τὸν νῶτον τοῦ Χαρικλέους, ἔπειτα δὲ ἐπὶ κόῤῥης πατάξας, ἦγεν ὡς ἔσχατον ἀνδράποδον. ἡμεῖς δὲ νεύματι μόνῳ τοῦ πρεσβύτου εἰς τοὐπίσω τὰς χεῖρας ἐστρεβλούμεθα. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ξήνας ἡμᾶς ὑστριχίδι οὐκ ὀλίγαις οὐδ' ἐυαριθμήτοις μάστιξι, τέλος ἀγαγὼν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπέθετο ὁ ἄγριος γέρων. καὶ εἰ μὴ συνήθης ὢν καὶ

nos excepit, utpote ridere amans & ſumptus facere: & nos jocos ipſi atque convivis exhibuimus, invicem nobis alapas infligentes, & anapæſtos ſonoros accinentes, ſalſis dicteriis & meræ venuſtatis Atticæ facetiis ſcatentes. cùm ſic in hilaritate & lætitia eſſet convivium, ſupervenit alicunde Smicrines ille moroſus & aſper. ſequebatur autem eum agmen ſervorum, qui curriculò in nos aggreſſi ſunt. ipſe autem Smicrines, primùm baculo dolat tergum Chariclis, deinde maxillâ percuſsâ, ducebat tanquam infimum mancipium. nobis autem nutu ſolo ſenis poſt terga manus retorquebantur: poſtea cùm nos cecidiſſet flagello ſuillis ſetis intertexto, non paucis nec facile numerandis verberibus, poſtremò abductos in vincula conjecit immanis ſenex, atque, niſi propter fami-

πολλὰ καθυβριζόμενος μεθ' ἡμῶν ὁ χαρίεις Εὔδημος, ἀνὴρ ἐν τοῖς πρώτοις τοῦ συμποσίου τῶν Ἀρεοπαγιτῶν, ἀνέῳξεν ἡμῖν τὸ δεσμωτήριον, τάχα ἂν καὶ τῷ δήμῳ παρεδόθημεν. οὕτως ὁ δριμὺς γέρων καὶ πικρὸς ἐπίμπρατο καθ' ἡμῶν, καὶ πάντα ἔπραττεν ὡς ἂν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἴσα τοῖς ἀνδροφόνοις καὶ ἱεροσύλοις ἀπαχθείημεν.

ΓΝΑΘΩΝ ΛΕΙΧΟΠΙΝΑΚΙ.

Ἡμῶν ὡς Μεγαρέων ἢ Αἰγιέων οὐδεὶς λόγος· εὐδοκιμεῖ δὲ τανῦν Γρυλλίων μόνος καὶ κατάρχει τοῦ ἄστεος, καὶ πᾶσα αὐτῷ καθάπερ Κράντηι τῷ Θήβηθεν κοινὴ ἀνέῳγεν ἡ οἰκία. ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν ἢ Ἀκαρνίδα φαρμακεύτριαν πεπορισμένος καταγοητεύει τοὺς ἀθλίους

liaritatem noſtram quodque multa nobiſcum per luxuriam conſumpſiſſet, lepidus ille Eudemus, vir primarius ex conſeſſu Areopagitarum, aperuiſſet nobis carcerem, fortè & carnifici traditi fuiſſemus. adeo acerbus ille ſenex & amarulentus erat accenſus erga nos: & omnia agebat ut rectâ ad mortem inſtar homicidarum & ſacrilegorum abduceremur.

GNATHO LICHOPINACI. XLIV.

NOſtri ut Megarenſium vel Ægienſium nulla ratio habetur. claret verò ſolus Gryllion, ac dominatur urbi, omnisque ei quemadmodum Crateti illi Thebano communiter patet domus. ut mea quidem ſert ſententia, Theſſalam aliquam vetulam aut Acarnanicam veneficam adeptus, faſcinat miſeros adoleſcen-

νεανίσκους. τί γὰρ καὶ ϛωμύλον ἔχει; τί δὲ ὁμιλητικὸν καὶ ἡδὺ φέρει; ἀλλ' ἴσως εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες· ὡς τοὺς μὲν ἀπομάττεσθαι πρὸς ἑαυτοῦ, ἡμᾶς δὲ ἀγαπᾷν εἰ τὰς ἀπομαγδαλίας ὡς κυσί τις παραβρίψειε. τάχα δὲ οὐ γόης, ἀλλὰ τύχῃ κέχρηται δεξιᾷ. τύχη γὰρ παρὰ πάντα ἐϛὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. οὐδὲν γὰρ ἐν ἀνθρώποις γνώμῃ, πάντα δὲ τύχῃ. καὶ ταύτης ὁ τυχὼν ἡδύς ἐϛι καὶ νομίζεται.

ΤΡΑΠΕΖΟΛΕΊΧΩΝ ΨΙΧΟΔΙΑΛΕ'ΚΤΗι.

Ἤλγησα ὦ καλὲ Ψιχίων ἀκούσας τὴν συμβᾶσάν σοι περὶ τὸ πρόσωπον συμφοράν. εἰ δὲ καὶ τοῦτον ἐγένετο τὸν τρόπον, ὃν διηγήσατο ἡμῖν

tulos. nam quid tandem habet arguti? quid comitatis ac jucunditatis affert? Sed fortè magis propitiis oculis illum vidit venuſtas, ut illis quidem manus ab ipſo abſtergantur, nos autem contenti ſimus, ſi bucceas terſorias tanquam canibus aliquis objiciat. Fortaſſe tamen non eſt faſcinator, verùm fortunâ utitur ſecunda. Fortuna enim in omnibus obtinet hominum negotiis. Nihil enim in humanis conſilium facit, omnia fortuna: atque hanc qui eſt adeptus, jucundus eſt & habetur.

TRAPEZOLICHON PSICHODIALECTÆ. XLV.

DOlui mi optime Pſichion auditâ calamitate quæ tibi circa faciem evenit. Si verò ita accidit quemadmodum nobis narravit rediens à

ἐπανελθοῦσα τοῦ συμποσίου Λειριόνη: λέγω δὲ τὴν παιδίσκην Φυλλίδος τῆς ψαλτρίας: πόλεμον ὑπέστης καὶ πόρθησιν ἱκανὴν ἄνευ μηχανῆς καὶ ἑλεπόλεως: ἀκούω γὰρ καὶ τὸν καταπύγωνα καὶ θηλυδρίαν περικατεάξαι σου τὴν φιάλην, ὡς τὰ θραύσματα λαβήσασθαί σοι τὴν βῖνα καὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, καὶ τοῦ αἵματος ἀναχθῆναι κρουνοὺς, οἵους ὕδατος ἐν Γερανείᾳ πέτραι ταλάσσουσι. τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλοῦντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα.

convivio Lirione, (illam dico ancillulam Phyllidis Pſaltriæ) bellum perpeſſus es & excidium non mediocre ſine machina & helepoli. audio enim etiam cinædum illum ac effœminatum, impactam in te fregiſſe pateram, ita ut fragmenta labefecerint tibi naſum, & dexteram maxillam: ſanguinisque elicitæ fuerint ſcatebræ, quales aquarum in Gerania petræ ſtillant. Quis amplius ferat perditiſſimos iſtos? ſi tanti ſaginam ipſis vendentibus, periculo vitam emimus: atque ex fame mortem timentes, cum periculo ſaturitatem amplectimur.

ΣΤΕΜΦΥΛΟΧΑΙΡΩΝ ΤΡΑΠΕΖΟΧΑΡΟΝΤΙ.

Ὡς εὐτυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα. ἴσως ἐρήσῃ με, τίνα τρόπον, ὦ Τραπεζόχαρον. ἐγὼ δή σοι φράσω καὶ πρὶν ἔρεσθαι. ἦγε μὲν ἡ πόλις, ὡς ὅισθα, τὴν Κουρεῶτιν ἡμέραν· ἐγὼ δὲ παραληφθεὶς ἐπὶ δεῖπνον τέρπειν, ὠρχούμην τὸν κόρδακα. οἱ δαιτυμόνες δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔπινον, ἕως, τῆς ἀμύνης εἰς ἄπειρον προχωρούσης, κῶμος κατέσχε τὸ συμπόσιον, καὶ πάντας ὕπνος ὑπειλήφει νυκτὸς, ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν οἰκετῶν. ἐγὼ δὲ περιέβλεπον μὲν εἴ τι τῶν ἀργυρῶν σκευῶν ὑφελέσθαι δυνάιμην. ὡς δὲ ταῦτα, ἔτι νηφόντων, ἐξ ὀφθαλμῶν ἐγεγόνει, καὶ ἦν ἐν ἀσφαλεῖ, τὸ χειρόμακτρον ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξηλλόμην, ὡς ἐν τῇ φυγῇ

STEMPHYLOCHÆRON TRAPEZOCHARONTI. XLVI.

QUàm proſperè, quàm feliciter mecum actum eſt! Quæres fortaſſe, ô Trapezocharon, quomodo? ego verò tibi ediſſeram etiam priusquam quæras. Celebrabat civitas, ut noſti, ſolemnitatem, Cureotin dictam. ego autem adhibitus in cœnam ad delectandum, ſaltabam cordacem: convivæ autem certamine inſtituto bibebant, donec ſtudio ulciſcendi *victorem* in infinitum procedente, ebrietas occupavit convivium: cunctosque ſomnus ceperat nutationem capitis inducere ſolitus. ego verò circumſpiciebam, ſi qua argentea vaſa ſubducere poſſem. ſed his, dum ſobrii adhuc eſſent, è conſpectu remotis, & in tuto poſitis; mappâ ſub alam acceptâ, exſiliui: ita ut in fuga calceorum alterum ami-

τῶν διαβάθρων ἄτερον ἀποβαλεῖν. ὅρα δὲ ὡς ἐςι πολυτελὲς, ὀθόνης Αἰγυπτίας καὶ ἀλουργοῦ πορφύρας τῆς Ἑρμιονίτιδος λεπτὸν ἐς ὑπερβολὴν καὶ πολύτιμον ὕφασμα. εἰ τοῦτο ἀδεῶς ἀπεμπολήσαιμι, γαςριῶ σε ἀγαγὼν εἰς τὸν πανδοκέα Πιθακίωνα. πολλὰς γὰρ ὁμοῦ πολλάκις παροινίας ἀνέπλημεν. καὶ χρή σε τὸν κοινωνὸν τῶν δυσχημάτων, μέτοχον γενέσθαι καὶ τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας.

ΩΡΟΛΟΓΙΟΣ ΛΑΧΑΝΟΘΑΥΜΑΣΩ.

Ἑρμῆ κερδῶε, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθην. οὐδὲν δεινὸν γέγονε ἔτι. προσχόμην ὑφελόμενος ἀργυρᾶν Φανίου τοῦ πλουσίου, δρόμῳ δὸς φέρεσθαι, ἦν γὰρ ὥρια νυκτὸς μεσούσης, ἠπειγόμην σώζειν ἐμαυτόν. νῦνες δὲ ἐξάικφνης οἰκουροὶ

ſerim. Adſpice quàm ſit pretioſa linteaminis Ægyptii, & tincti purpurâ Hermioniticâ, ſubtilis ſupra modum atque pretioſa textura. Si hanc ſecurè vendidero, ſaginabo te deductum ad caponem Pithacionem. multas enim ſimul ſæpe contumelias ebriorum perpeſſi ſumus: & oportet te ſocium adverſæ fortunæ, participem fieri fauſti diei.

HOROLOGIUS LACHANOTHAUMASO. XLVII.

MErcuri lucrifer, & malorum averſor Hercules! ſalvus evaſi. nihil periculi ſit amplius. Gutturnium ut ſurripueram argenteum Phaniæ illius divitis, in pedes me conjiciens curriculò, erat enim intempeſta nox media, properabam incolumem præſtare me ipſum. Ca-

περιχυθέντες ἄλλος ἄλλοθεν χαλεποὶ καὶ βαρεῖς τὴν ὑλακὴν, ἐπήεσαν, Μολοττοὶ καὶ Κνώσιοι, ὑφ' ὧν οὐδὲν ἐκώλυέ με ὡς ἠδικηκότα τὴν Ἄρτεμιν διεσπᾶσθαι μέσον, ὡς μηδὲ τὰ ἀκροβίνια εἰς τὴν ὑστεραίαν περιλειφθῆναι πρὸς ταφὴν τοῖς ἑτοίμοις εἰς ἔλεον καὶ συμπάθειαν. ἐυρὼν οὖν ὑδροβρόον ἀνεωγότα οὐκ εἰς βάθος ἀλλ' ἐπιπολῆς, καὶ ὑποδὺς εἰς τοῦτον κατεκρύβην. ἔτι σοι ταῦτα τρέμων καὶ παλλόμενος λέγω. ἑωσφόρου δὲ ἀνασχόντος, τῶν μὲν οὐκ ἠσθόμην, θύκ ἔθ' ὑλακτούντων, οἶκοι γὰρ πάντως ἐδέδεντο· αὐτὸς δὲ εἰς Πειραιᾶ δραμὼν, νηὶ Σικελικῇ λύειν μελλούσῃ τὰ πρυμνήσια περιτυχὼν, ἀπεδόμην τῷ ναυκλήρῳ τὴν προχόην. καὶ νῦν τὸ τίμημα ἔχων νένασμαι τοῖς κέρμασι, καὶ νεόπλουτος ἐπανελήλυθα. καὶ τοσοῦτον ῥιπίζομαι ταῖς ἐλ-

nes autem ædium cuſtodes derepente circumfuſi alius aliunde, ſævi & graviter latrantes imminebant, Moloſſi & Cnoſſii, à quibus nihil prohibebat, quin, quaſi offendiſſem Dianam, diſcerptus fuiſſem in medio, ita ut ne extremæ quidem partes in ſequentem diem relictæ fuiſſent ad ſepulturam iis, qui parati ſunt ad miſericordiam & commiſerationem. Repertâ igitur foſsâ non alte ducta, ſed in ſuperficie, in hanc immerſus me occultavi. Adhuc tremens ac palpitans hæc tibi dico. Luciferô autem exortô, illos quidem haud ſentiebam, quia non amplius latrabant, domi enim utique alligati erant; ipſe autem in Piræeum cucurri. cumque in navem Siculam incidiſſem, quæ jamjam retinacula ſolutura erat, vendidi nauclero gutturnium: atque nunc pretium habens refertus ſum nummis, & novitius poſſeſſor divitiarum redii: ac in tantum excitor ſpe, ut cupiam aſſentatores alere,

πίσιν, ὡς ἐπιθυμεῖν κόλακας τρέφειν, καὶ κεχρῆσθαι παρασίτοις, οὐ παρασιτεῖν αὐτός. ἀλλ' ἢν τοῦτ' τὸ πορισθὲν ἀργύριον ἀπαναλώσω, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐπιτήδευσιν τρέψομαι. οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται.

ΕΦΕΛΟΓΛΥΠΤΗΣ ΜΑΠΠΑΦΑΣΙΩι.

ΚΑκὸς κακῶς ἀπόλοιτο καὶ ἄφωνος ἔιη Λικύμνιος, ὁ τῆς τραγῳδίας ὑποκριτής. ὡς γὰρ ἐνίκα τοὺς ἀντιτέχνους Κριτίαν τὸν Κλεωναῖον, καὶ Γ'πασον τὸν Α'μβρακιώτην τοὺς Αἰσχύλου προπομποὺς, τορῷ τινὶ καὶ γεγωνοτέρῳ φρονήματι χρησάμενος, γαῦρος ἦν, καὶ κιττοσεφὴς ἦγε συμπόσιον. ἔνθα παραληφθεὶς, φεῦ τῶν κακῶν οἷα ὑπέμεινα, τοῦτο μὲν, κιττούμενος τὴν κεφαλὴν, καὶ γάρῳ

& adhibere paraſitos: non ipſe paraſitari. Sed ſi hanc acquiſitam pecuniam abſumpſero, rurſus ad priſtinum inſtitutum me convertam. Neque enim canis qui corium rodere didicit, artis obliviſcetur.

NEPHELOGLYPTES MAPPAPHASIO. XLVIII.

MAlus malè pereat & mutus ſit Licymnius ille tragicus hiſtrio. cùm enim viciſſet æmulos, Critiam Cleonæum, & Hippaſum Ambraciotam, in Propompis Æſchyli, ſonorâ & clariore voce uſus; exſultabat, & hederâ redimitus agitabat convivium. ubi ego adhibitus, hem mala quæ perpeſſus ſum! partim dum mihi caput occillabatur, & muriâ oculi conſpergebantur: partim dum loco placentæ, cæteris

τοὺς ὀφθαλμοὺς βαινόμενος· τοῦτο δὲ, ἀντὶ πλακοῦντος, τῶν ἄλλων ἄμυητας ἐσθιόντων καὶ σησαμοῦντας, αὐτὸς μέλιτι δεδευμένους λίθους ἀπέτραγον. ἡ πασῶν δὲ ἱταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον, ἡ μέτοικος, ἡ Φενεάτις Τ'ακινθὶς, κύστιν αἵματος πληρώσασα, καταφέρει μου τῆς κεφαλῆς. καὶ ὁμοῦ τῷ κτύπῳ λελούμην τῷ αἵματι. καὶ τῶν μὲν εὐωχουμένων, πολὺς καὶ καπυρὸς ἐξεχύθη γέλως· ἐγὼ δὲ ὧν ἔπαθον, μισθὸν οὐκ ἀπηνεγκάμην ἄξιον, ἀλλά μοι γέγονε τῶν ὕβρεων ἀμοιβὴ τὸ μέτρον τῆς γαστρὸς, πέρα δὲ οὐδέν. μή τε οὖν ἐς νέωτα ἔιη, μή τε μὴ βιώη ὁ θεοῖς ἐχθρὸς Λικύμνιος. ὃν ἐγὼ τῆς ἀχαρίστου φωνῆς ἕνεκα, ὀρθοκόρυζον καλεῖσθαι πρὸς ἡμῶν καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Διονυσοκολάκων ἔκρινα. Ἔρρωσο.

ſcriblitas lacte factas comedentibus & dulciaria cum ſeſamo, ego melle imbutos lapides rodebam. At omnium petulantiſſima illa ex Ceramico meretricula, hujus loci inquilina, illa Phenea-tica Hyacinthis, veſicam ſanguine repletam illidebat mihi in caput: & ſimul cum ſonitu lotus eram ſanguine. atque illis quidem epulantibus uberrimus & effuſiſſimus excitatus eſt riſus. ego autem pro iis quæ paſſus ſum mercedem non abſtuli dignam: ſed mihi fuit contumeliarum compenſatio pro menſura ventris, ulterius autem nihil. Neque igitur perennet neque vivat diis inimicus ille Licymnius. quem ego propter inſuavem illam vocem, Orthocorydum vocandum eſſe à nobis, & à grege theatralium, ſtatui. Vale.

ΚΑΠΝΟΣΦΡΑ'ΝΤΗΣ Α'ΡΙΣΤΟΜΑ'ΧΩι.

Ὦ Δαῖμον ὅς με κεκλήρωσαι καὶ ἔιληχας, ὡς πονηρὸς εἶ, καὶ λυπεῖς ἀεὶ τῇ πενίᾳ συνδέων. ἢν γὰρ ἀπορία τοῦ καλοῦντος γένηται, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τήθεα, ἢ πόας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα. εἶτα ἕως μὲν τὰς ὕβρεις τὸ σῶμα ὑπέμενε, καὶ ἦν ἐν ὥρᾳ τοῦ πάσχειν νεότητι καὶ ἀκμῇ νευρούμενον, Φορητὴ ἡ ὕβρις. ἐπειδὴ δὲ τὸ λοιπὸν ἐγώ σοι μεσαιπόλιος, καὶ τὸ λειπόμενον τοῦ βίου πρὸς γῆρας ὁρᾷ, τίς ἴασις τῶν κακῶν; Ἁλιαρτίου σχοινίου χρεία, καὶ κρεμήσομαι πρὸ τοῦ Διπύλου, ἢν μή τι δεξιὸν ἡ τύχη βουλεύσηται. εἰ δὲ καὶ τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένειεν, οὐ πρότερον σφαγαλίσω τὸν τράχηλον, πρὶν τραπέζης ἀπολαῦσαι

CAPNOSPHRANTES ARISTOMACHO. XLIX.

O Dæmon qui me ſortitus es & ſorte adeptus, quàm malignus es & mihi moleſtus, ſemper paupertati me adſtringens. Si enim nemo ſit qui me accerſat, neceſſe eſt ut olus ſylveſtre comedam & conchas, aut herbas legam: atque ex Enneacruno bibens ventrem expleam. Porro, quamdiu injurias hoc corpus ferre poterat, & erat in ætate idonea ad patiendum, juventâ & vigore nervoſum, tolerabilis erat contumelia. ſed poſtquam ego jam ſemicanus, quodque reliquum eſt vitæ ad ſenectutem ſpectat; quid remedii malorum? Haliartio fune opus: & pendebo ante Dipylum, niſi aliquid boni Fortuna cogitaverit. quòd ſi etiam in eodem ſtatu manſerit, non ſtrangulabo collum, priusquam opi-

πολυτελοῦς. οὐκ εἰς μακρὸν δὲ ὁ περίβλεπτος οὗτος καὶ ἀοίδιμος γάμος Χαριτοῦς καὶ Λεωκράτους μετὰ τὴν ἕνην καὶ νέαν τοῦ Πυανεψιῶνος, εἰς ὃν πάντως ἢ παρὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἢ τοῖς ἐπαυλίοις κεκλήσομαι. δεῖ γὰρ θυμηδίας καὶ παρασίτων τοῖς γάμοις, καὶ ἄνευ ἡμῶν ἀνέορτα πάντα, καὶ συῶν οὐκ ἀνθρώπων πανήγυρις.

BOTKOΠΝΙ'ΚΤΗΣ Α'ΝΤΟΠΙ'ΚΤΗΙ.

Ο'Τκ ἀνέχομαι ὁρῶν Ζευξίππην τὴν ἱππόπορνον ἀπηνῶς τῷ μειρακίῳ χρωμένην. οὐ γὰρ δαπανᾶται εἰς αὐτὴν χρυσίον μόνον καὶ ἀργύριον, ἀλλ' ἤδη καὶ συνοικίαι καὶ ἀγροί. ἡ δὲ ἐπὶ πλέον ἐκτύφεσθαι τὸν ἔρωτα τούτῳ μηχανωμένη, τοῦ Εὐβοέως ἐρᾷν προσποιεῖται, τοῦ νεανίσκου, ἵνα καὶ

param menſam adeptus fuero. non ita diu autem erunt iſtæ illuſtres & celebres nuptiæ Charitûs & Leocratis, nempe poſt Novilunium Pyanepſionis menſis: ad quas utique aut primo die, aut ad repotia vocabor. opus habent enim oblectamentis animi, & Paraſitis nuptiæ: & ſine nobis omnia feſtivitatis expertia; & porcorum non hominum cœtus.

BUCOPNICTES ANTOPICTÆ. I.

NOn poſſum pati cùm video Zeuxippen, illud immane ſcortum, tam inclementer illum adoleſcentem tractare. non enim impendit in eam aurum modò & argentum, ſed jam & integras ædes atque agros. illa autem adhuc magis incendere amorem ei ſtudens, Euboœenſem amare ſe ſimulat, illum adoleſcentem, ut hujus etiam

τούτου σταθήσασα, ἐπ' ἄλλον τρέψῃ τὸν ἔρωτα. ἐγὼ δὲ δύνωμαι τὴν καρδίαν, ὁρῶν ὑποῤῥέοντα τοσοῦτον πλοῦτον, ὃν οἱ μακαρίται αὐτῷ Λυσίας καὶ Φανοστράτη κατέλιπον. ἃ γὰρ ἐκεῖνοι κατ' ὀβολὸν συνήγαγον, ἀθρόως ἀναλοῖ τὸ πολύκοινον τοῦτο καὶ ἀσυχρότατον γύναιον. πάσχω μὲν οὖν τι καὶ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ. κύριος γὰρ γενόμενος τῆς οὐσίας, πολλὴν τὴν εἰς ἡμᾶς Φιλανθρωπίαν ἀνεδείξατο. ὁρῶ δὲ καὶ τὰ ἡμέτερα σπάζοντα. εἰ γὰρ εἰς ταύτην ἅπαντα τεθείη τὰ προσόντα τούτῳ τῷ βελτίσῳ, καλῶς, ὦ θεοὶ, καλῶς ἀπολαύσομεν τῆς πλησμονῆς. ἴσμεν γὰρ ὡς οἶσθα ἁπλοϊκὸς ὁ Φίλιππος, καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους ἐπιεικὴς καὶ μέτριος τὸν τρόπον, ᾠδαῖς μᾶλλον καὶ γέλωτι, ἢ ταῖς εἰς ἡμᾶς ὕβρεσι θελγόμενος.

bonis conſumptis aliò convertat amorem. ego verò crucior corde, cùm video effluere tantas opes, quas ei Lyſias & Phanoſtrata, beatæ memoriæ, reliquerunt. Quæ enim illi unciatim collegerunt, ſimul omnia abſumit vulgatiſſima illa & fœdiſſima muliercula. Afficior equidem nonnihil etiam ob adoleſcentem: dominus enim factus opum, multam erga nos humànitatem oſtendit; video autem & noſtra *negotia* claudicare. ſi enim in hanc omnia transferantur quæ penes optimum illum ſunt; egregiè, ô dii, egregriè fruemur ſaginâ. Eſt enim, ut noſti, ſimplex Philebus, & erga nos paraſitos mitibus ac commodis moribus utens: cantilenis potius & joco, quàm contumeliâ nobis faciendâ delectari ſolitus.

ΛΑΙΜΟΚΤΚΑΩι ΨΙΚΛΕΟΛΟΒΗ.

Ἰδοὺ μετὰ τὸν Εὐρώταν καὶ τὸ Λερναῖον ὕδωρ, καὶ τὰ Πειρήνης νάματα, ἐρῶν τῆς Καλιρρόης, ἐκ Κορίνθου πάλιν Ἀθήναζε κατεπείγομαι. οὐ γάρ μοι τῶν τρυφημάτων τῶν ἐν ταύτοις οὐδὲν ἤρεσεν. ἀλλ' ἕτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. ἀχάριστοι γὰρ ὤφθησαν οἵδε, καὶ ἧκιστα συμποτικοί. καὶ πλείους παρ' αὐτοῖς αἱ παροινίαι τῶν ἀπολαύσεων. ὡς ἄμεινον ἐμοὶ ὀλύνθους ἢ παλάθας ἐπιμασᾶσθαι τῶν Ἀττικῶν, ἢ τὸ παρὰ τούτοις χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι. οἷα γὰρ καὶ νεουργεῖν ἐπιχειροῦσιν, ἀναγκάζοντες ἀσκωλιάζοντας πίνειν. διάπυρόν τε οἶνον καὶ θερμὸν ἄνευ τοῦ πρὸς ὕδωρ κράματος καταχέοντες. εἶτ' ὀσέα, κῶλά τε καὶ ἀστραγάλους καθάπερ τοῖς κυσὶ παραβρίπτοῦντες. καὶ νάρθηκας ἐπιβρηγνῦντες. καὶ σκύτεσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἰμᾶσιν

LÆMOCYCLUS IPHICREO-LABÆ. LI.

ECce poſt Eurotam, & Lernæam aquam, & Pirenes fluenta, amans Callirhoën, Corintho rurſus Athenas pergo. non enim mihi ex deliciis horum locorum quidquam placuit. ſed paratus ſum hinc faceſſere & ad vos properare. ingrati enim viſi ſunt iſti, & minimè idonei convivatores: & plus contumeliarum in vino apud ipſos quàm voluptatis. quare ſatius eſt groſſos & caricas manducare Atticas, quàm propter iſtorum aurum lancinari. Qualia enim novare inceptant! cogentes uno pede ſaltantem bibere: & ardens vinum ſine admixtione aquæ affundentes: deinde oſſa & pedes atque talos quaſi canibus projicientes: & ferulas infringentes: &

ἀντὶ παιδιᾶς πλήττοντες. ἐμοὶ γένοιτο πρόμαχε Ἀθηνᾶ καὶ πολιοῦχε τοῦ ἄστεος, Ἀθήνησι καὶ ζῆσαι, καὶ τὸν βίον ἀπολιπεῖν. ἄμεινον γὰρ πρὸ τῆς Διομήδους πύλης ἢ πρὸ τῶν Ἱππάδων ἐκτάδην παρεῖσθαι νεκρὸν τύμβου περιχυθέντος, ἢ τῆς Πελοποννήσου εὐδαιμονίας ἀνέχεσθαι.

ΚΟΠΑΔΙΩΝ ΕΥΘΗΝΙΣΣΩι.

Οὔτ μοι μέλει. ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται βιψοκινδυνοι Γρόνθων καὶ Σαρδανάπαλος. ἐμὲ γὰρ κοινωνῆσαι τῆς ἀτόπου πράξεως ἀδύνατον. οὐδὲ εἰ μάντευμά μοι ἐκ τῆς Δωδωνάιας δρυὸς ἐπιτρέποι τὴν πρᾶξιν, ὡς ἔστιν ἐργάζεσθαι χρηστή. φύεται γὰρ σπανίως καὶ ἐν παισὶ τὸ χρηστὸν καὶ πιστὸν ἦθος καὶ ὑγιές. πάντως οὖν ἀφεκτέον. ὑποπειρῶσι γὰρ τὴν παλλακὴν τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότου. καὶ

scuticis aliisque loris pro joco percutientes. Mihi contingat ô Propugnatrix Minerva urbisque Præses, Athenis & vivere & vitam relinquere. præstat enim ante Diometidem portam, aut ante Hippadas, porrectim *jacentem* calcari mortuum, tumulo circumfuso, quàm Peloponnesi felicitatem tolerare.

COPADION EVENISSO. LII.

NIhil curo. faciant quicquid volent temerarii illi, Gronthon & Sardanapalus. ego enim socius esse facinorosi incepti non possum: nec si oraculum mihi ex Dodonea quercu demandet negotium, tanquam factu sit utile. provenit enim rarò in pueris frugale & fidum ingenium atque sanum. utique ergo abstinendum. Tentant

ἤδη αὐτοῖς ἡ πρᾶξις εἰς τὴν ἀρχὴν προκεχώρηκε. καὶ οὐκ ἀρκοῦνται τῇ τῶν ἀφροδισίων ἀθέσμῳ πλησμονῇ. ἀλλὰ γὰρ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκεύη καθ' ἓν ὡς ἐπέμφορα λαμβάνουσι. καὶ ἴσως μὲν ἄχρι τινὸς λήσεται τοῦργον πραττόμενον. πάντως δέ ποτε ἡ λάλος γείτων ἢ ψίθυρος οἰκέτης ἀγορεύσει τὸ πρᾶγμα εἰ τοὐμφανές. καὶ ἀνάγκη μετὰ πῦρ καὶ σίδηρον καὶ τὰς πολλὰς βασάνους, τέλος αὐτοῖς γενέσθαι τὸ κώνειον ἢ τὸ βάραθρον. ἀφειδῶς γὰρ χρώμενοι τῷ τολμήματι, ἰσόῤῥοπον τῇ πράξει τὴν τιμωρίαν ἐκτίσουσι.

enim ſtupri causâ pellicem patrisfamilias: atque jam eis res ad ſummum proceſſit, nec contenti ſunt Veneris inceſto uſu ſatiari; ſed inſuper ex domo ſupellectilem ſingulatim ad exportandum tollunt. ac fortaſſe quidem aliquandiu celabuntur hæc facta: utique autem tandem aut loquax vicinus, aut ſuſurrator ſervus enunciabit negotium palam: & neceſſe erit, poſt ignem & ferrum & multa tormenta, finem eis obtingere cicutam aut barathrum. naviter enim urgentes hoc audax inſtitutum, æqualem facinori pœnam expendent.

Α'ΚΡΑΤΟΛΥ'ΜΑ ΣΧΩΝΕΙΚΡΑ'ΤΩι,

Χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολουμένου εἰσ-
ἐφρησα εἰς τοὐπτάνιον. εἶτα εὑρὼν λοπάδα
εὖ μάλα κεπαρνευμένην, καὶ ἀλεκτρυόνα ὀπτὸν,
καὶ χύτραν μεμβράδας ἔχουσαν, καὶ ἀφύας μα-
γειρικὰς, ἐξήρπασα· καὶ ἀποκηήσας, ποῖ κατα-
χθέντι ἐζήτουν, καὶ ἐμπάρως μόνος ἂν φάγοιμι.
ἀπορίᾳ δὲ τόπου δραμὼν ἐπὶ τὴν Ποικίλην· καὶ γὰρ
οὐκ ἠνώχλει ταύτην οὐδὲ εἷς τῶν ἀδολέσχων τουτω-
νὶ φιλοσόφων· κεῖθι τῶν πόνων ἀπήλαυον. ἀνανεύ-
σας δὲ τῆς λοπάδος, ὁρῶ προσιόντα τῶν ἀπὸ τῆς
Τιλίας τινὰ νεανίσκων. καὶ δείσας, τὰ μὲν βρώ-
ματα ὄπισθεν ἀπεβέμην, αὐτὸς δὲ εἰς τοὐδαφος
ἐκείμην κρύπτων τὰ κλέμματα. καὶ ἠυχόμην τοῖς
ἀποτροπαίοις παρελθεῖν τὸ νέφος, ὑποσχόμενος λι-
βανωτοῦ χόνδρους, οὓς οἶκοι, ἀναλεξάμενος τῶν

ACRATOLYMAS CHONICRATO. LIII.

HEri Carione circa puteum occupato, intuli me in culinam. deinde cùm inveniſſem pa-tinam condimentis exquiſitis refertam, & gallum gallinaceum aſſum, & ollam membradas habentem atque apuas Phalericas, rapui: & exſiliens, quærebam quo diverterer, & commodè ſolus comederem. cum autem non daretur locus, cucurri in Pœcilam, etenim nemo eam infeſtabat ex pugacibus iſtis philoſophis: *atque* ibi laboribus meis fruebar. ſuſpectans autem à patina, video accedere quendam ex adoleſcentibus tabulam luſoriam frequentantibus: ac territus, cibos quidem poſt tergum collocabam, ipſe autem humi cumbebam, occultans furta: & precabar deos Averruncatores, ut tranſiret hæc nubes, pro-

ἱερῶν, ἔχω, εὖ μάλα ἐυρωτιῶντας, καὶ οὐκ ἠσθόχησα. οἱ θεοὶ γὰρ αὐτὸν ἄλλην ὁδὸν ἔτρεψαν. κἀγὼ σπουδῇ καταβροχθίσας πάντ' ὅσα ἐνέκειτο τοῖς σκεύεσι, φίλῳ πανδοκεῖ τὴν λοπάδα καὶ τὸ χυτρίδιον, τὰ λείψανα τῶν κλεμμάτων, χάρισμα δοὺς, ἀπεχώρησα, ἐπιεικής τις καὶ μέτριος ἐκ τῶν δωρημάτων ἀναφανείς.

ΧΥΤΡΟΛΕΪΚΤΗΣ ΠΑΤΕΛΛΟΧΑΡΩΝΤΙ.

Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήσῃ με. ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κρανίον, ἢ πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο εἰς μέρη κατερρῳγὸς ἱμάτιον φορῶ; ἐνίκησα κυβεύων, ὡς μή ποτ' ὤφελον. τί γὰρ ἔδει με ἀσθενέστερον ὄντα ῥωμαλέοις συνεξετάζεσθαι νεανίαις; ἐπεὶ γὰρ εἰς ἐμαυτὸν ὅλας τὰς ἐκθέσεις συνελεξάμην, ἀπορία δὲ

mittens eis thuris micas quas domi, in templis collectas, habeo, satis carioſas: nec fruſtra fui; dii enim eum in aliam viam verterunt. atque ego confeſtim deglutiens omnia quæ inerant in vaſis, amico cauponi patinam & ollulam & reliquias furti donavi, & abii: bonus homo & commodus propter dona viſus.

CHYTROLICTES PATELLO-CHARONTI. LIV.

QUid fles? fortaſſe interrogabis me. aut unde caput fractum habeam? aut quomodo variam hanc in partes disruptam veſtem geram? Vici, aleam ludendo. quòd utinam nunquam debuiſſem! Quid enim opus erat me infirmiorem, cum robuſtis contendere adoleſcentibus? Poſtquam enim ad meipſum translata omnia quæ

ἦν αὐτοῖς παντελῶς ἀργυρίου, ἐπ' ἐμὲ πάντες ὥρμησαν. καὶ οἱ μὲν πὺξ ἔπαιον, ἄλλοι δὲ λίθους ἐχρῶντο, οἱ δὲ διέσχιζον τὸ ἱμάτιον. ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἰχόμην τῶν κερμάτων, ἀποθανεῖν πρότερον ἢ προέσθαι τι ἐκείνοις τῶν μοι πεπορισμένων αἱρούμενος. καὶ δὴ μέχρι τινὸς ἀντέσχον γενναίως, καὶ τὰς φορὰς τῶν πληγῶν ὑπομένων, καὶ τὰς ἐκτροφὰς τῶν δακτύλων ἀνεχόμενος, καὶ ἥμην οἷά τις Σπαρτιάτης ἀνὴρ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Πυθίας τυπτόμενος. ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαίμων ἐν ᾗ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι, καὶ τῶν Ἀθήνησι κυβευτῶν οἱ ἐξωλέστατοι. τέλος οὖν λειποθυμήσας, ἀφῆκα τοῖς ἐναγέσι λαμβάνειν. οἳ δὲ καὶ τὸ προκόλπιον διερεύνησαν, καὶ τὰ ἐν τούτῳ ἐγκείμενα φέροντες, ᾤχοντο. τοῦτο ἐμοῦ λῷον ἡγησαμένου, τὸ ζῆν ἄνευ χρημάτων, ἢ μετὰ χρημάτων τεθνᾶναι.

depoſita erant collegeram, illi autem carebant planè argento; in me omnes impetum feçerunt: atque alii pugno cædebant, alii calçibus inſultabant, alii diſçindebant veſtem; ego autem tenaciter ſervabam pecuniam, mori prius quàm concedere illis quidquam eorum quæ mihi parta erant optans. & ſanè aliquandiu obſtiti fortiter, tum ictus plagarum tolerans, tum retorſiones digitorum ſuſtinens. & eram quaſi aliquis Spartanus qui ad aram Orthiæ verberatur. Sed non erat Lacedæmon in qua hæc patiebar; verùm Athenæ, & eorum qui Athenis ſunt aleatorum perditiſſimi. Tandem igitur animo defectus dimiſi impuris illis ut acciperent. illi verò & finum perſcrutati ſunt, & quæ in eo inerant ſumentes, abierunt. cùm iſtud ego meliùs *eſſe* exiſtimaſſem, nempe vivere ſine opibus, quàm cum opibus mori.

Α'ΥΤΟ'ΚΛΗΤΟΣ Ε'ΤΟΙΜΑΡΙ'ΣΤΩι.

Ὀλίγα ἢ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἰδιωτῶν οἱ σεμνοὶ, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες. τούτους λέγω τοὺς ἐργολαβοῦντας τὰ μειράκια. οἷον γὰρ οἷον ἔλαθέ σε συμπόσιον, Σκαμωνίδου γενέσια θυγατρὸς ἑορτάζοντος. καλέσας γὰρ ἐναγχος οὐκ ὀλίγους τῶν προὔχειν δοκούντων Α'θήνησι πλούτῳ καὶ γένει, ᾠήθη δεῖν καὶ τοῖς Φιλοσοφοῦσι κοσμῆσαι τὴν εὐωχίαν. παρῆν οὖν ἐν τούτοις Εὐοκλῆς ὁ ϛωικὸς, οὗτος ὁ πρεσβύτης, ὁ κουρειῶν τὸ γένειον, ὁ ῥυπαρὸς, ὁ τὴν κεφαλὴν αὐχμηρὸς, ὁ γεγηρακὼς, ὁ ῥυσσότερον τῶν βαλαντίων ἔχων τὸ μέτωπον. παρῆν δὲ καὶ Θεμισταγόρας ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου, ἀνὴρ οὐκ ἄχαρις ὀφθῆναι, οὔλῃ τῇ γενειάδι λαμπρυνόμενος. ἦν δὲ καὶ ὁ Ε'πικούρειος Ζηνοκρά-

AUTOCLETUS HETOEMARISTO. LV.

PArùm aut nihil differunt à plebejis graves quidam, & honeſtum ac virtutem celebrantes; iſtos dico qui pro ſuis nugis lucrum ex adoleſcentibus captant. Quale enim, quale te fugit convivium! Scamonide natalem filiæ celebrante. Cùm enim vocaſſet nuper non paucos ex iis, qui præſtare Athenis putantur opibus & genere, exiſtimavit faciendum eſſe, ut & philoſophis ornaret epulum. Aderat igitur in his Eteocles Stoicus, iſte ſenex, iſte cum barba tonſoris egente, ſordidatus, capite ſqualido, decrepitus, qui rugoſiorem crumenis habet frontem. Aderat verò & Themiſtagoras Peripateticus, vir haud invenuſtus adſpectu, qui criſpatâ barbæ lanugine decoratur. Erat autem *ibi* & Epicureus Zenocrates, cincinnos non incultos habens, & ipſe

της, οὐκ ἀτιμέλητος τοὺς κινίνους, καὶ αὐτὸς ἐπὶ βαθεῖ τῷ πώγωνι σεμνυνόμενος. ὅ, τε ἀοίδιμος: τοῦτο γὰρ πρὸς ἁπάντων ἐκαλεῖτο: Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς, ὠχρὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος, πλοκάμους ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι στέρνων αὐτῶν αἰωρῶν, ὀξὺ καὶ μακρὸν καθειὼς τὸ γένειον, τὴν ῥῖνα ἐπικαμπὴς, τὸ στόμα ἐπιχιλὲς, αὐτῷ τῷ πεπεῖσθαι καὶ λίαν μεμυκέναι, τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. ἐξαίφνης δὲ καὶ ὁ Παγκράτης ὁ Κύων, ῥύμῃ τοὺς πολλοὺς παρωσάμενος, εἰσήμεσε, σκέλει πρινίνῳ ἐπερειδόμενος. ἦν γὰρ ἀντὶ τοῦ πυκνώματος τῶν ὄζων, χαλκοῖς τισὶν ἥλοις ἐμπεπαρμένην Φέρων βακτηρίαν, καὶ τὴν πήραν διάκενον, καὶ πρὸς τὰ λείψανα εὐζώνως ἠρτημένην. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστιάσεως τὴν διά-

densâ barbâ venerandus: tum etiam Celeberrimus ille (id enim ab omnibus vocabatur) Archibius Pythagoricus, pallore multo in facie præditus; cæsariem à capite usque ad pectus ipsum susperisam habens, & acutam atque longè promissam barbam: nasum aduncum: labia compressa, eo ipso quia clausa essent, & valde coarctata, silentium *Pythagoricum* subindicans. Derepente autem & Pancrates Cynicus, cum impetu plerosque proturbans, irruit, stipite iligno innixus. erat enim ei, loco densitatis nodorum, æreis quibusdam clavis confixus baculus, gestamen, & pera, inanis atque ad reliquias *ciborum* expeditè susperisa. Equidem ceteri ab initio ad finem, æquabilem quendam & eundem tenebant vescendi ordinem; philosophi autem, procedente compotatione, & poculô amicitiæ assiduè circumactô, alius alias nugas

λευθέων. οἱ Φιλόσοφοι δὲ, πρεσβύτου τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Εὐσκλῆς μὲν γὰρ ὁ Στωϊκὸς ὑπὸ γήρως καὶ πλησμονῆς ἐκτάδην κείμενος ἔρεγχεν. ὁ Πυθαγόρειος δὲ τὴν σιωπὴν λύσας, τῶν χρυσῶν ἐπῶν κατά τινα μουσικὴν ἁρμονίαν ἐτερέτιζεν. ὁ βέλτιστος δὲ Θεμισταγόρας, ἅτε τὴν εὐδαιμονίαν κατὰ τὸν τοῦ περιπάτου λόγον, οὐ ψυχῇ καὶ σώματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς ὁριζόμενος, ἀπήτει πλείονα πέμματα, καὶ ποικιλίαν τῶν ὄψων δαψιλῆ. Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, ταχέρδον καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομειδιῶσι τοῖς ὄμμασι, λέγων τοῦτο εἶναι τὸ τῆς σαρκὸς ἀέχλητον, καὶ τὴν κατασύκνωσιν τοῦ ἡδομένου. ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὖρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ παθεὶς τὸ τριβώνιον, ἔπειτα καὶ Δωρίδα

ostentabant. Eteocles quidem Stoicus, præ senio, & quia se nimis ingurgitaverat, porrectim jacens stertebat. Pythagoreus autem, silentio soluto, ex Aureis carminibus secundùm musicam quandam harmoniam cantillabat. Egregius autem ille Themistagoras, utpote felicitatem secundùm Peripateticas rationes, non in animo & corpore tantùm, verùm & in externis *bonis* definiens, poscebat plura bellaria, & varietatem opsoniorum dapsilem. Zenocrates autem Epicureus psalteriam ad se tractam amplexabatur, molliter & lascivè adspiciens paululum conniventibus oculis, dicens hanc esse carnis pacem, & condensationem voluptatis Cynicus autem primùm mejebat pro Cynica indifferentia, laxato & demisso, ut traheretur, palliastro: deinde Doridem cantricem poterat in conspectu omni-

τὴν μουσουργὸν, οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν, φάσκων ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν. ὥστε ἡμῶν τῶν παρασίτων οὐδεὶς ἔσχε λόγος. τὸ γὰρ θέαμα καὶ τὴν θυμηδίαν παρεῖχεν οὐδεὶς τῶν εἰς τοῦτο κεκληρωμένων. καίτοιγε Φοιβιάδης ὁ κιθαρῳδὸς, καὶ μῖμοι γελοίων οἱ περὶ Σαννυρίωνα καὶ Φιλισιάδην, οὐκ ἀπελείποντο. ἀλλὰ πάντα φροῦδα καὶ οὐκ ἀξιόθεα. ἐυδοκίμει δὲ μόνος ὁ τῶν σοφιστῶν λῆρος.

ΘΑΜΒΟΦΑ'ΝΟΣ ΚΥΠΕΛΙΣΤΗι.

Ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δέον. καὶ βαδίζεις ἴσα δὴ καὶ τύφου πλήρης εἶ, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, Πυθοκλεῖ· καὶ ἀποφέρῃ μερίδας τῶν ἀρίστων. οὐκοῦν τὰς σπυρίδας καθημέραν ἐξογκῶν σὺ μεγέθει λεψάνων: καθάπερ πρώην Ἁρπάδης ὁ γραμ-

bus videntibus inire, dicens principium generationis eſſe naturam. Atque ita paraſitorum nulla habetur ratio. ſpectaculum enim & delectationem præbuit nemo eorum qui ad eam rem vocati erant. quamvis Phœbiades citharœdus, & hiſtriones ridicularii Sannyrio & Philiſtiades non deeſſent. ſed omnia in caſſum, & ſpectatu non digna; clarebant autem ſolæ Sophiſtarum nugæ.

THYMBROPHAGUS CYPELLISTÆ. LVI.

EXtollis te, cùm nihil ſit opus: & incedis pariter faſtuque plenus es æquè, quod proverbiô dicitur, ac Pythocles; & *tamen* aufers portiones prandiorum. Ergo tu ſportas quotidie implere grandibus reliquiis (quemadmodum

ματικὸς ἐπόει, Ὁ Ὁμήρου ὡς ἔφασκεν ἐπιλέγων στιχίδιον, ἁμηχάνως αὐτῷ πρὸς τὰς ἁρπαγὰς τῶν βρωμάτων ἡρμοσμένον, Καὶ φαγέμεν πιέμεν τε, ἔπειτα δὲ καί τι φέρεσθαι: πέπαυσο. κατάβαλε τὴν ἀλαζονείαν τρισάθλιε, ἢ ἀνάγκη σὲ γυμνὸν τῆς οἰκίας θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ἐκβληθέντα ἐκπεσεῖν.

ΟΙΝΟΛΑΛΟΣ ΠΟΤΗΡΟΦΛΥΑΡΩι.

ΟΤΤΕ εἰς δέον διωμένος ἐσκωψάμην τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον. ἐξ ἐκείνου γὰρ ἴσως διαβολῇ τυπεὶς τὰ ὦτα, περὶ τὰς δόσεις κατέσχε μικροπρεπέστερος, καὶ φειδωλῷ τῷ μέτρῳ κέχρηται. εἰωθὼς γὰρ ἐν ταῖς ἑορτασιμαῖς τῶν ἡμερῶν, ἢ χιτώνιον ἢ τριβώνιον ἢ ἔφεδρα πέμπειν, ἔναγχος

nuper Harpades grammaticus faciebat, Homeri, ut ajebat, ad eam rem recitans verſiculum incredibiliter ejus rapacitati congruentem, oportere nimirum *Potare ac veſci, poſt hæc auferre ſimul quid.*) deſine: miſſamque fac iſtam inſolentiam, miſerrime; aut neceſſe eſt te nudum foras momento temporis ejectum, domo excidere.

OENOLALUS POTEROPHLYARO. LVII.

HAud opportunè potus, cavillis deriſi nutricium adoleſcentis, Zopyrum: Ex illo enim *tempore* fortaſſe criminatione verberatas habens aures, ad dandum redditus eſt minùs liberalis, & parcâ menſurâ utitur. Solitus enim feſtis diebus aut induſium aut palliaſtrum aut chlamydem

Κρονίων ἐνστάντων, Ἰφικρατίδας μοι νεουργεῖς ἔπεμψε, τῷ Δρόμωνι δοὺς κομίζειν. ὁ δὲ ἐπὶ ταύταις ἐβρενθύετο, καὶ μισθοὺς τῆς διακονίας ἀπῄτει. ἐγὼ δὲ δάκνομαι, καὶ τὴν προπετῆ γλῶτταν διαμασσῶμαι, καὶ ὀψὲ τῆς ἁμαρτίας αἰσθάνομαι. ὅταν γὰρ τὸ ῥεῦμα τῶν λόγων μὴ καθηγουμένης τῆς διανόιας φέρηται, τότε σφάλλεσθαι τὴν γλῶτταν ἀνάγκη. Ἔῤῥωσο.

Α'ΛΟΚΤ'ΜΗΝΟΣ ΦΙΛΟΝΑΕΛΑΔΙ'Ωι.

Ὀ'Τδὲν προτιμῶ σου, κἂν ἀπειλῇς ψιθυριεῖν κατ' ἐμοῦ, καὶ καττύεις διαβολὰς ἀγγεννήτους. ἁπλοϊκὸς γὰρ καὶ γενναῖος ὁ Γλιεὺς στρατιώτης ὁ βόσκων ἡμᾶς. τὰ νῦν δὲ ταῦτα, καὶ τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ ζηλοτυπεῖν τὰς ἑορτὰς, ὡς πρώην λόγου

mittere, nuper cùm Saturnalia adessent, *calceos* Iphicraticos mihi recens factos misit, quos Dromoni dederat ferendos. Iste autem propterea fremebat, & mercedem ministerii poscebat. ego verò mordeor, & procacem hanc linguam rodo, seroque peccatum sentio. Quando enim flumen verborum absque præeunte cogitatione fertur, tunc hallucinari linguam necesse est. Vale.

ALOCUMINUS PHILONAELADIO. LVIII.

Nihil curo te, etiamsi mineris te susurraturum de me, & consuas criminationes illiberales. Simplex enim est & generosus Iliensis ille miles qui nos pascit. nunc autem tantum abest ut zelotypus sit amantibus, ut nuper cùm

βυέντος αὐτῷ ἐπὶ τοῦ συμποσίου, πολλὴν κατέχεε βλασφημίαν τῶν τὰ τοιαῦτα ὑπομενόντων. ἔλεγεν γὰρ γαμεταῖς ἐπικλήρους δικαιρίας πρέπειν καὶ τὸν σεμνὸν βίον. τὰς ἑταίρας δὲ δεῖ εἶναι πάντων ἀνα-φανδὸν, καὶ πᾶσιν ἐκκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις· ὅν-περ οὖν τρόπον τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς σκεύεσι κοι-νοῖς κεχρήμεθα, καὶ ἑνὸς εἶναι δοκεῖ, οὕτω καὶ ταῖς εἰς τοῦτον ἀπογραψαμέναις τὸν βίον. εἰδὼς οὖν τηνάλλως τὴν διαβολήν σου χωρήσουσαν, τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὡς ὁι τὸν σιγηλὸν Ἥρω παριόν-τες, μὴ κακόν τι προσλάβωμαι. οὐ γάρ ἐστι τῶν Ἀττικῶν τούτων εἷς τῶν χαύνων μειρακίων, ἀλλ' ἀνὴρ ὁπλομάχος καὶ ἀρηΐος, παρ' ᾧ κολακεία καὶ διαβολῆς τρόπος ἔρρει. ἀνάγκη δὲ τὰν μὴ διαβολὰς προσιέμενον, τοῖς διαβάλλουσιν ἀπεχθάνεσθαι.

sermo ei manasset in convivio, multa effunderet maledicta in eos qui talibus afficiuntur. dicebat enim, nuptas dotatas decere domûs custodiam & castam atque sanctam vitam; meretrices autem debere esse omnibus in propatulo, & cunctis expositas volentibus. quemadmodum igitur lavacris & porticibus communibus uti solemus, etiamsi unius esse videantur: ita & his, quæ nomen suum dederunt in hanc vivendi conditionem. Cùm igitur sciam in vanum criminationem tuam abituram; non tremo, labrum mordens, ut illi qui taciturnum Heroëm prætereunt, ne malum accipiam. non enim est unus ex Atticis istis fastu turgidis adolescentibus, sed vir arma belli tractans & Martius. apud quem assentatio & obtrectatorum mores frustra sunt. Necesse est autem eum qui obtrectationes non admittit, obtrectatoribus esse infensum.

ΛΙΜΕΝΤΕΡΟΣ Α'ΜΑΣΗΤΩι.

Παρ' ἕνα τῶν τὰ πινάκια παρὰ τὸ Ἰακχεῖον προτιθέντων, καὶ τοὺς ὀνείρους ὑποκρίνεσθαι ὑπισχνουμένων βούλομαι ἐλθὼν, τὰς δύο ταύτας δραχμὰς, ἃς οἶσθά με ἐν χεροῖν ἔχοντα, καταβαλὼν, τὴν φανεῖσαν ὄψιν μοι κατὰ τοὺς ὕπνους διηγήσασθαι. οὐ χεῖρον δὲ καὶ πρὸς σὲ ὡς φίλον ἀναθέσθαι τὸ καινὸν τοῦτο καὶ πέρα πάσης πίστεως φάσμα. ἐδόκουν γὰρ κατ' ὄναρ ἐυπρεπὴς εἶναι νεανίσκος, καὶ οὐχ ὁ τυχὼν, ἀλλ' ἐκεῖνος (εἶναι) ὁ Ἴλιεὺς ὁ περίψεκτος καὶ περικάλλιστος, ὁ τοῦ Τρωὸς παῖς Γανυμήδης· καὶ καλαύροπα ἔχειν καὶ σύριγγα· καὶ τιάρᾳ Φρυγίῳ κέφειν τὴν κεφαλὴν, ποιμάνειν τε, καὶ εἶναι κατὰ τὴν Ἴδην. ἐξάιφνης δὲ ἐπιπτάντα μοι γαμψώνυχα καὶ μέγαν ἀετὸν, γορ-

LIMENTERUS AMASETO. LIX.

AD aliquem ex iſtis qui tabellas apud Iacchi fanum proponunt, & ſomniorum conjectionem promittunt, volo profectus, duabus iſtis drachmis, quas ſcis me in manibus habere, depoſitis, quod mihi apparuit viſum per ſomnos, narrare. non abs re autem fuerit & tecum communicare novum iſtud & ultra fidem excedens oſtentum. Videbar enim per ſomnum formoſus eſſe adoleſcens, nec vulgaris aliquis, ſed ille Ilienſis, ille dilectus & pulcherrimus. Trois filius Ganymedes: & pedum habere ac fiſtulam, & tiarâ Phrygiâ redimire caput, oves-que paſcere, & eſſe in Ida; ſubitò autem advolaſſe in me, curvis unguibus præditam, & magnam aquilam, torvo adſpectu, & aduncô roſtrô: quæ me levatum unguibus, à petra ubi

γὰν

ἤδη τὸ βλέμμα, καὶ ἀγκυλοχείλην τὸ ῥόμα, κυφίσαντά με τοῖς ὄνυξιν, ἀφ' οὗπερ ἐκαθήμην πέτρου μετεωρίζειν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ πελάζειν τοῖς οὐρανίοις τόποις ἐπειγόμενον· εἶτα μέλλοντα τότε ψαύειν τῶν πυλῶν αἷς αἱ Ὧραι ἐφεστᾶσι, πεπαυνῷ βληθέντα πεσεῖν. καὶ τὸν ὄρνιν οὐκέτι τὸν διιπετῆ τὸν μέγαν εἶναι ἀετὸν, γῦπα δὲ, πικρὸν ὄδωδότα· ἐμὲ δὲ τοῦτον, ὅς εἰμι, Λιμένιτερον, γυμνὸν πάσης ἐσθῆτος, οἷα πρὸς λουτρὸν ἢ παλαίστραν ἠυτρεπισμένον. ἐκταραχθεὶς οὖν, ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τοσούτῳ πτώματι, ἐξηγειρόμην, καὶ πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἀγωνιῶ, καὶ δέομαι, οἷον φέρει τὸ ὄναρ, μαθεῖν παρὰ τῶν τοιαῦτα ἀκριβούντων, εἰ μέλλοι τις ἀπλανῶς εἰδέναι, καὶ εἰδὼς ἀληθίζεσθαι.

sedebam, sublimem tolleret in auras; & admoveret cœlestibus locis cum festinatione: deinde cùm deberem jam tangere portas quibus Horæ præpositæ sunt, fulmine ictum *me* cecidisse: atque avem eam, non amplius esse illam cœlitus lapsam magnamque aquilam, sed vulturem acerbè olentem: me verò *esse* hunc ipsum Limenterum qui sum; nudatum omni veste, quasi ad lavacrum aut palæstram paratum. Exturbatus igitur, ut credibile est, super tanto lapsu, expergiscebar: & ad hoc mirabile visum trepido: atque debeo, quid portendat insomnium, discere ab iis qui talia pensitant; si possit quis indubitatè scire: &, ubi sciverit, verum dicere.

ΧΑΣΚΟΒΟΤ'ΚΗΣ Τ'ΠΝΟΤΡΑΠΕ'ΖΩι.

Οὐκ ἔτι εἰσῆλθον εἰς τὴν Κόρινθον. ἔγνων γὰρ ἐν βραχεῖ τὴν βδελυρίαν τῶν ἐκεῖσε πλουσίων, καὶ τὴν πενήτων ἀθλιότητα. ὡς γὰρ ἠλούσαντο οἱ πολλοὶ, καὶ μεσοῦσα ἡμέρα ἦν, σωμύλους ἐθεασάμην καὶ εὐφυεῖς νεανίσκους, οὐ περὶ τὰς οἰκίας, ἀλλὰ περὶ τὸ Κράνιον ἀλωμένους, καὶ οὗ μάλιστα ταῖς ἀρτοπώλισι, καὶ ὀπωροκαπήλοις ἔθος ἀναστρέφειν. ἐνταυθοῖ γὰρ εἰς τοὔδαφος ἐπικύπτοντες, ὁ μὲν φλοιοὺς θέρμων ἀνῃρεῖτο, ὁ δὲ ἔλυτρα τῶν καρύων ἐπολυπραγμόνει, μή που τι τῶν ἐδωδίμων ἀκαμαῖναν διέλαθεν, ὁ δὲ τῶν ῥοιῶν τὰ περικάρπια, ἃ σίδια ἡμῖν τοῖς Ἀττικοῖς προσαγορεύειν ἔθος, ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυξιν, εἴ που τὶ τῶν κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνηθείη· οἱ δὲ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἄρτων ἀποπίπτοντα πρὸς πολλῶν ἤδη πεπατημένα ἀνα-

CHASCOBUCES HYPNOTRAPEZO. LX.

NOn amplius intravi Corinthum. cognovi enim brevi ſordes divitum illius loci, & pauperum miſeriam. ut enim loti erant plerique, & meridies erat, lepidos vidi ac facetos adoleſcentes, non circa domos, ſed circa Cranium vagantes, & ubi potiſſimum panariæ ſolent ac pomariæ verſari. iſthic enim humum proni ſpectantes, alius cortices lupinorum tollebat, alius putamina nucum rimabatur ſi quid edibile intus relictum latuiſſet, alius malicoria, quæ circa nobis appellare in more eſt, ſcalpebat unguibus, ſicubi quid granorum adhuc nanciſci poſſet: alii autem & ex panibus decidua, à multis jam conculcata, colligentes come-

λέγοντες, ἕκαπτον. τοιαῦτα τῆς Πελοποννήσου προπύλαια. καὶ ἡ δυαῖν θαλάσσαιν ἐν μέσῳ κειμένη πόλις χαρίεσσα μὲν ἰδεῖν, καὶ ἀφθόνως ἔχουσα ἐρυθημάτων, τοὺς δὲ δικήτορας ἀχαρίστους καὶ ἀνεπαφροδίτους κεκτημένη. καί τοιγε φασὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Κυθήρων ἀνασχοῦσαν τὴν ἀκροκόρινθον ἀσπάσασθαι· εἰ μὴ ἄρα τοῖς μὲν γυναίοις Ἀφροδίτη πολιοῦχος, τοῖς δὲ ἀνδράσιν ὁ Λιμὸς καθίδρυται.

ΤΑΡΟΣΦΡΑΝΤΗΣ ΜΕΡΙΔΑΙ.

Ἡράκλεις, ὅσα ὑπέσην πράγματα, ῥύμματι καὶ νίτρῳ Χαλαστραίῳ, χθιζινοῦ ζόμοῦ τοῦ μοὶ περιχυθέντος τὴν γλισχρότητα ἀποκαθάιρων. καὶ οὐχ οὕτω με ἔδακεν ἡ ὕβρις ὅσον τὸ παρ' ἀξίαν ὑπομένειν. ἐγὼ μὲν γὰρ Ἀνθεμίωνος υἱὸς τοῦ πλουσιωτάτου τῶν Ἀθήνησι, καὶ Ἀξιοθέας τῆς κατὰ

debant. Tale eſt Peloponneſi veſtibulum, & duorum marium in medio jacens urbs, elegans quidem adſpectu, & abunde habens deliciarum, ſed incolas ingratos & invenuſtos adepta: etiamſi dicant Venerem ex Cytheris emergentem arcem Corinthi ſalutaſſe; niſi fortè mulierculis quidem Venus eſt civitatis præſes, viris autem Fames eſt dedicata.

HYDROSPHRANTES MERIDÆ. LXI.

O Hercules, quantas ſuſtinui moleſtias, ſapone & nitro Chalaſtrico, heſterni juris mihi circumfuſi viſcoſitatem expurgans. nec tam me momordit contumelia, quàm quòd indignè paterer, ego enim Anthemionis filius illius ditiſſimi in urbe Athenarum, & Axiothea

γένος ἐκ Μεγακλέους ὁρμωμένης. ὁ δὲ ταῦθ' ἡμῖν ἐργαζόμενος, πατρὸς μὲν ἀσήμου, μητρὸς δὲ βαρβάρου, Σκυθίδος δὲ οἶμαι ἢ Κολχίδος ἐν νεομηνίᾳ ἐωνημένης, οὕτω γάρ μοι τῶν γνωρίμων τινὲς διηγήσαντο. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ταπεινῷ τῷ σχήματι τὴν πατρῴαν ἀποβαλὼν οὐσίαν, ἀγαπῶ τῇ γαστρὶ τὴν ἀναγκαίαν πλησμονὴν ἐκπορίζων· Δοσιάδης δὲ ὁ θεοὶ τὴν Πνύκα καταλαμβάνει δημηγορῶν, καὶ τοῖς ἐν Ἡλιάᾳ καταριθμεῖται δικάζουσι, καὶ τὰς ψήφους ἔχει τοῦ δήμου παῤ ᾧ Μιλτιάδης ἐδέδετο, ὁ τὸ ἐν Μαραθῶνι τρόπαιον ἐγείρας, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ἐξωστρακίζετο. λυπεῖ δέ με οὐχ ἧκιστα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ τῆς προσηγορίας ἀποβολή. οἱ μὲν γὰρ πατέρες Πολύβιόν με ἔθεντο καλεῖσθαι· ἡ τύχη δὲ ἀμείψασα τοὔνομα Τ'δροσφράντην πρὸς τῶν ὁμοτέχνων ἠνάγκασε προσαγορεύεσθαι.

quoad profapiam ex Megacle oriundæ; qui autem hæc nobis fecit, patris *eſt* ignobilis, matris autem barbaræ, Scythicæ, ut arbitror, aut Colchicæ, in novilunio emptæ, ita enim mihi quidam noti homines narrarunt. Aſt ego quidem in humili cultu, paternis amiſſis opibus, contentus ſum ſi ventri neceſſariam ſaginam ſuppeditem; Doſiades autem, ô Dii! Pnycem occupat concionaturus. & iis, qui in Heliæa jus dicunt, annumeratur: & habenas tenet Populi; apud quem Miltiades vinctus fuerat, is, qui Marathone tropæum erexit: & Ariſtides ille juſtus, eliminatus. Cruciat autem vel maximè præter cætera, etiam nominis amiſſio. nam Parentes quidem Polybii *quaſi victu abundantis* impoſuerunt mihi nomen; fortuna autem eô permutatô, Hydroſphrantem, *quaſi aquas olfacientem*, appellari ab artis conſortibus coëgit.

ΧΙΔΡΟΛΕΠΙΣΟΣ ΚΑΠΤΡΟΣΦΡΑΝΤΗ.

Ἤπίσασο τὴν αἰτίαν, ἐφ' ᾗ με διεσίλλαινον αἱ γυναῖκες. τελευταῖον δὲ ἡ γραῦς ἡ δούλη ἐλοιδορήσατό μοι, εἰποῦσα· ἀλλ' ἐκκυριασθείης ὅτι ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος. μυστήριον ἐν αὐταῖς φρέφεται ταῖν θεαῖν ταῖν Ἐλευσινίαιν ἀσφαλέστερον. καὶ βούλονται ἡμᾶς ἀγνοεῖν τοὺς εἰδότας, ἢ καὶ οἶδν τε ἀκηκοότας οὔπω πεπεῖσθαι. ἐγὼ δὲ οἶδα τὸ δρᾶμα, καὶ ὅσον οὐκ εἰς μακρὰν κατερῶ τῷ δεσπότῃ· οὐ γὰρ βούλομαι χείρων φανῆναι τῶν κυνῶν, αἳ τῶν τρεφόντων προῦλακτοῦσι καὶ κήδονται· μοιχὸς πολιορκεῖ τὴν οἰκίαν ὁ Ἠλεῖος νεανίσκος, ὁ εἷς τῶν Ὀλυμπιάσι βασκάνων. καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια δημέραι φοιτᾷ ἰδίουρα περὶ τῆς γαμετῆς τοῦ τρέφοντος ἡμᾶς, καὶ σέφανοι ἠμιμάραντοι,

CHIDROLEPISUS CAPYROSPHRANTÆ. LXII.

SCiviſti cauſam, ob quam me perſtringebant mulieres. poſtremò autem vetula illa ancilla conviciata eſt mihi, dicens: At tu funditus pereas, quia importunus es, & garrulus. Myſterium inter ipſas volvitur, dearum Eleuſiniarum *myſteriis* tutius: & volunt id ignorare nos qui novimus: aut etiam, ſi fieri poſſit, quamvis audiverimus, nondum perſuaſos eſſe. Ego verò ſcio facinus, & brevi indicabo hero. non enim volo deterior eſſe quàm ſunt canes, qui pro dominis latrant, eosque tuentur. Adulter vaſtat domum, ille ex Elide adoleſcens, unus ille ex faſcinatoribus ab Olympia. & ad hunc literulæ quotidie commeant propria manu ſcriptæ

καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα· αἱ δὲ ἀλάζονες αὗται θε-
ραπαινίδες συνίσασι, καὶ ἡ ἐπιτήδειος γραῦς, ἣν
ἔμπουσαν ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώ-
θασιν. ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. ἐγὼ δὲ
σὐκ οἶδ' ὅπως σιγήσομαι, βούλομαι γὰρ ἐμαυτὸν
οὐ παράσιτον, ἀλλὰ φίλον ἐπιδείξαι. καὶ ἄλλως
διψῶ τῆς κατ' αὐτῶν τιμωρίας. οἶδα γὰρ εἰ ταῦτα
εἰς Φανερὸν ἀχθείη αἱ μὲν θεραπαινίδες δεδήσον-
ται, ὁ μοιχὸς δὲ ἀπολεῖται βαΦάνοις τὴν ἕδραν
βεβυσμένος, ἡ μιαρὰ δὲ γυνὴ τίσει τὴν ἀξίαν τῆς
ἀκολασίας δίκην, εἰ μὴ Πολιάγρου τοῦ χυρτοῦ κα-
κώτερος ἐστὶ τὰ τοιαῦτα Λυσικλῆς. ἐκεῖνος γὰρ λύ-
τρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πραττόμε-
νος ἀθώους τῆς τιμωρίας ἠΦίει.

ab uxore regis noſtri, & ſerta ſemimarcida & poma admorſa; iſtæ autem Furiæ conſciæ ſunt, & illa capularis vetula, quam Empuſam omnes domeſtici vocare ſolent, ex eo quòd omnia facit & patitur. Ego verò tacere nulla ratione poſſum. volo enim me non paraſitum, ſed amicum probare. & cæteroquin etiam avidus ſum eas ulciſcendi. Scio enim ſi hæc in apertum producantur, fore ut ancillæ quidem vinciantur, adulter autem pereat raphanis obturatum habens anum; ſcelerata autem mulier dignam luat laſciviæ pœnam: niſi Poliagro illo gibberoſo ſegnior eſt circa talia Lyſicles. ille enim redimias ab adulteris ſuper uxore exigens immunes pœnæ dimittebat.

ΦΙΛΟΜΑΓΕΙΡΟΣ ΠΙΝΑΚΟΣΠΟΓΓΩι.

Οἷα βουλεύονται καὶ διανοοῦνται αἱ θεοῖς ἐχθραὶ λαισῤυγόνες. αὗται τῇ κεκτημένῃ συμπράττουσι. καὶ οἵδε τούτων οὐδὲν ὁ Φαιδρίας. μηνὶ πέμπτῳ μετὰ τοὺς γάμους τέτοκεν αὐτῷ τὸ γύναιον παιδίον ἄῤῥεν. τοῦτο μετὰ τῶν σπαργάνων, δέραια τινὰ καὶ γνωρίσματα περιθεῖσαι, ἔδωκαν Ἀσφαλίωνι τῷ συργάσορι κομίζειν ἐπὶ τὰς ἀκρωρείας τῆς Πάρνηθος. ἡμᾶς δὲ τέως μὲν ἀνάγκη κρύπτειν τὸ κακόν. καὶ πρὸς τὸ παρὸν σιγώην. σιγὴ δέ ἐςι τοῦ θυμοῦ τροφή. ἐπειδὰν δέ τι κἦν βραχὺ λυπήσωσι, κόλακα καὶ παράσιτον ὀνειδίζουσαι, καὶ τὰς ἄλλας ἃς εἰώθασιν ὕβρεις ἐπιφέρουσαι, εἴσεται τὸ γεγονὸς ὁ Φαιδρίας.

PHILOMAGIRUS PINACOSPONGO. LXIII.

QUalia cogitant & in animo habent iſtæ diis inviſæ meretrices. hæ enim cum hera mea faciunt. nec ſcit iſtorum quidquam Phædrias. menſe quinto poſt nuptias peperit ei muliercula infantem maſculum. hunc cum incunabulis collaria quædam & ſigna circumponentes, dederunt Aſphalioni operario ferendum ad verticem Parnetis. Nos autem interea neceſſe eſt occultare facinus: atque in præſens tacuerim; ſilentium autem eſt iracundiæ eſca. quòd ſi verò vel pauxillum moleſtæ fuerint, aſſentatorem & paraſitum per opprobrium vocantes, aliasque quas ſolent ignominias ingerentes, ſciet quod factum eſt Phædrias.

ΤΟΤΡΔΟΣΤΝΑΓΟΣ Ε'ΦΑΛΛΟΚΤ'ΘΡΑΙ.

Ὁ Μὲν Κρίτων ὑπ' ἀνοίας καὶ ἀρχαιότητος τρόπου τὸν υἱὸν εἰς Φιλοσόφου φοιτᾶν ἐπέτρεψε. τὸν αὐστηρὸν πρεσβύτην καὶ ἀμειδῆ τὸν ἐκ τῆς Ποικίλης ἐξ ἁπάντων τῶν Φιλοσόφων καθηγεῖσθαι τοῦ παιδὸς ἀξιώτερον ἡγησάμενος, ὡς ἂν παρ' αὐτῷ λόγων τινὰς σκινδαλμοὺς ἐκμαθὼν, ἐριστικὸς καὶ ἀγκύλος τὴν γλῶσσαν γένηται. ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. οὐ πρότερον γὰρ λόγων γένεσθαι μαθητὴς, ἀλλὰ καὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐσπούδασε. θεασάμενος γὰρ τὸν διδάσκαλον τῇ ἡμέρᾳ σεμνὸν καὶ σκυθρωπὸν καὶ τοῖς νέοις ἐπιτιμῶντα, νύκτωρ δὲ περικαλύπτοντα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῳ καὶ περὶ χαμαιτυπίας ἑλισσόμενον, ἐζήλωσεν ἐν καλῷ. καὶ πέμπτην ταύτην ἡ-

TURDOSYNAGUS EPHALLOCYTHRÆ. LXIV.

CRiton quidem ex dementia & anilitate ingenii, filium in Philosophi *scholam* itare jussit; austerum illum senem atque tristem, illum ex Pœcila, præ omnibus Philosophis præceptorem esse filii digniorem arbitratus: ut ab ipso sententiarum quasdam scrupulositates edoctus, contentiosus & ancipiti lingua præditus evaderet. filius autem exactissimè expressit magistrum. non enim præcipuè sententias discere, sed & vitam atque disciplinam studuit. Cùm enim videret magistrum interdiu gravem ac tetricum, atque juvenes increpantem, nocte autem obvelantem caput palliastrô circa lupunaria versari; æmulatus est probè: ac tertium jam diem in amorem Acalanthidis illius ex Ce-

μέραν εἰς ἔρωτα Ἀκαλανθίδος τῆς ἐκ Κεραμεικοῦ καταλισθήσας, φλέγεται. αὐτὴ δὲ ἐπιεικῶς ἔχει πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐρᾶν ὁμολογεῖ. τῷ μειρακίῳ δὲ ἐπαγατείνεται ἡσθημένη πόθῳ τυφόμενον, καὶ οὐ πρότερον φησὶν ἐπιδώσει ἑαυτὴν πρὶν ἂν ἐγὼ τοῦτο ἐπιτρέψω· ἐμὲ γὰρ κύριον τοῦ τὰ τοιαῦτα προσάττειν ἐποιήσατο. πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δοίης Ἀφροδίτη πάνδημε τῇ φιλτάτῃ γυναικί. ἑταίρου γὰρ οὐχ ἑτάιρας ἔργον διεπράξατο. ἐξ ἐκείνου γὰρ θεραπεύομαι λιπαρῶς ἄλλοτε ἄλλαις δωροφορίαις. καὶ ἤν μοι βέυσειε τοῦ χρόνου προϊόντος δαψιλέστερος, οὐδὲν κωλύσει με τούτου γαμοῦντος ἐπικλήρου γυναῖκα, ἐν γαμετῆς σχήματι τὴν Ἀκαλανθίδα λυσάμενον ἀναλαβεῖν. ἡ γὰρ τοῦ ζῆν αἰτία, κοινωνὸς τοῦ ζῆν δικαίως ἂν κατασάιη.

ramico, lapſus, flagrat. Hæc autem bene affecta eſt erga me, & amare fatetur; adoleſcenti verò obnititur, poſtquam ſenſit eum cupidine uri; & non prius ait ſe copiam ſui facturam antequam ego id permittam. mihi enim jus talia ordinandi fecit. Multa bona tribuas, ô Venus vulgivaga, illi chariſſimæ mulieri, ſodalis enim non meretricis munere functa eſt. ex illo enim *tempore* color ſplendide munerum oblationibus. atque ſi mihi fluxerit, tempore procedente, largior: nihil impediet me, iſto ducente dotatam mulierem, ſub uxoris forma Acalanthidem redemptam aſſumere. quæ enim ut viverem effecit, conſors vitæ merito conſtituetur.

ΠΗΞΑΓΗΦΝΟΣ ΡΙΓΟΜΑΧΩ.

Μέγα τοῦτο ἀγαθὸν ἡ ἐξ Ἱστίας ναῦς, ἡ ἐπὶ τοῦ χώματος ὁρμῶσα, εἰς Ἀθήνας ἦκε, φέρουσα τὸν θαυμασὸν τοῦτον ἔμπορον, ὃς τοὺς πλουσίους τοὺς Ἀθήνησι καὶ μεγαλοδώρους, κίμβικας καὶ μικροπετεῖς ἀπέφηνεν, οὕτω κεχυμένως πρὸς τὰς δόσεις κέχρηται τῷ βαλαντίῳ. οὐ γὰρ ἕνα παράσιτον ἐξ ἄστεος, ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς μετεπέμψας, καὶ οὐχ ἡμᾶς μόνον ἀλλὰ καὶ τῶν ἑταιρῶν τὰς πολυτελεστέρας, καὶ μουσουργῶν τὰς καλλισευούσας, καὶ τοὺς ἐπὶ σκηνῆς ἁπαξαπλῶς εἰπεῖν ἅπαντας, οὐ τὴν πατρῴαν οὐσίαν, τὰ δὲ ἐκ δικάων αὐτῷ ποριζόμενα σπαθᾷ, καὶ ψαλλόμενος καὶ καταυλούμενος ᾄδεται. καὶ τὴν διατριβὴν ποιεῖται χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης γέμουσαν, καὶ ὑβρίζει οὐδέν.

MISOGNIPHUS RHIGOMACHO. LXV.

MAgno bono illa ex Hiſtiæa navis, quæ ad aggerem ſtationem habet, Athenas advenit ferens admirandum iſtum mercatorem. qui quosvis opulentos Athenienſium & munificos, ſordidos & illiberales videri fecit: adeò effusè ad dandum uti ſolet crumenâ. Non enim unum paraſitum ex urbe, ſed omnes nos accerſivit, neque nos tantùm, ſed etiam ex meretricibus ſumptuoſiores, & ex cantricibus formâ præſtantes, & Scenicos in univerſum, dicere poſſis, omnes: non paternas opes, ſed ea quæ juſtè ipſi acquiruntur, effundens: atque fidibus tibiisque circumſonari gaudet: converſationemque facit ſuavitate ac venuſtate ſcatentem, & contumelias nullas: eſt etiam adſpectu

ἔφι δὲ καὶ ὀφθῆναι κεχαρισμενώτατος· καὶ πρόσωπον αὐτῷ τὰς Ὧρας αὐτὰς ἐπικαθημένας ἔχει, καὶ τὴν Πειθὼ τοῖς ὄμμασιν ἐνορχεῖσθαι· εἶποις ἄν, προσπαῖσαί τε γλαφυρὸς καὶ λαλῆσαι σωμύλος, Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῦσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ. εἰπεῖν γὰρ οὐ χεῖρον κατὰ τοὺς παιδείᾳ σχολάζοντας, ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμώμενον, ἐν αἷς οὐδὲ ἓξ τούτων ἄγευστος.

ΓΥΜΝΟΧΑΙΡΩΝ ΦΑΓΟΔΑΙΤΗΣ.

Ἐθεάσω οἷά με εἰργάσατο ὁ κατάρατος οὗτος κουρεὺς, ὁ πρὸς τῇ ὁδῷ, λέγω δὲ τὸν ἀδόλεσχον καὶ λάλον, τὸν Ἀβροτησίου προτιθέμενον ἐσοπτρα, τὸν τοὺς χειροήθεις κόρακας τιθασσεύοντα, τὸν ταῖς μαχαιρίσι κυμβαλισμὸν ἔυρυθμον ἀ-

gratiſſimus, & vultus ei Horas ipſas inſidentes habet: atque lepôrem in oculis ei tripudiari diceres: in alludendo etiam feſtivus, & in loquendo facundus, *Utpote cui dulci os perfudit, nectare Muſa:* loqui enim melius eſt ſedundùm eos, qui literarum ſtudiis vacant, ſi quis Athenis ſit oriundus, ubi nemo iſtarum rerum hon habet guſtum.

GYMNOCHÆRON PHAGODÆTÆ. LXVI.

VIdiſti qualiter me tractaverit execrabilis iſte tonſor, iſte ad viam, iſte inquam garrulus & loquax, qui Abroteſii proponit ſpecula, qui corvos manſuetos & cicures efficit, qui cultris pulſatis modulatè cymbaliſſat. ut enim vepi, radendam ei barbam dare cupiens, libenter

νακρούσατο. ὡς γὰρ ἀφικόμην ξυρισθῆναι τὴν γενειάδα βουλόμενος, ἀσμένως τε ἐδέξατο, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθίσας, σινδόνα καινὴν περιθεὶς, πρᾴως οὕ μάλα κατέφερέ μοι τῶν γνάθων τὸ ξυρὸν, ἀποψιλῶν τὸ πύκνωμα τῶν τριχῶν. ἀλλ' ἐν αὐτῷ τούτῳ πανοῦργος ἦν καὶ σκαιός. ἔλαθε γὰρ τοῦτο παρὰ μέρος ποιῶν, καὶ οὐ κατὰ πάσης τῆς γνάθου. ὥστε ὑπολειφθῆναί μοι πολλαχοῦ μὲν δασείαν πολλαχοῦ δὲ λείαν τὴν σιαγόνα. κἀγὼ μὲν οὐκ εἰδὼς τὴν πανουργίαν, ᾠχόμην κατὰ τὸ εἰωθὸς ἄκλητος εἰς Πασίωνος. οἱ συμπόται δὲ ὡς εἶδον, ἐξέβαλον τῷ γέλωτι. ἕως ἀγνοοῦντά με ἐφ' ὅτῳ γελῶσιν, εἷς τις εἰς μέσους παρελθὼν, τῶν ἀπολειφθεισῶν τριχῶν ἐπιλαβόμενος ἕλκυσεν. ἐκεῖνας μὲν οὖν περιπαθῶς κοπίδα λαβὼν ἀπερρίζωσα. ἕτοιμος δέ εἰμι ξύλον εὐμέγεθες ἀνελόμενος κατὰ τοῦ βρέγματος κατάξαι τὸν ἀλιτήριον. ἃ γὰρ οἱ τρέφοντες ποιοῦσι, ταῦτα μὴ τρέφων ἐτόλμησεν.

me excepit, & in alto collocatum ſedili, linteo novo circumdedit: deinde leniter admodum deducebat mihi per buccas novaculam, deglabrans denſitatem pilorum; ſed in eo ipſo vafer erat & improbus. latenter enim id ex parte fecit, & non in tota bucca: ita ut relicta fuerit mihi multis in locis hiſpida, multis in locis glabra, maxilla. atque ego ignarus vaframenti, abii pro more invocatus in Paſionis ædes. convivæ autem ut videbant, emoriebantur riſu: donec neſcienti mihi quamobrem rideant, quidam in medios progreſſus, relictos pilos vellicavit. illos equidem cum dolore, ſumpto cultro, eradicavi. paratus autem ſum, fuſte grandi ſublato, ſinciput percutere illi ſcelerato. quæ enim ii qui nos alunt, per jocum faciunt, ea iſte non alens auſus eſt.

ΔΙΨΟΦΑΠΑΤΣΙΛΤΠΟΣ ΠΛΑΚΟΤΝΤΟΜΤΩΝΙ.

Νεύρίδα ἰδὼν κανηφοροῦσαν, παρθένον καλλίπηχυν, καὶ ἐυδάκτυλον, ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθαλμῶν ἀστράπτουσαν, ἐυμήκη καὶ ἔυχρουν, ἧς αἱ παρειαὶ μαρμαίρουσιν, οὕτως ἐξεκαύθην εἰς ἔρωτα, ὥστε με ἐπιλαθόμενον, ὅς εἰμι, προσδρομόντα ἐθέλειν κύσαι τὸ σῶμα· ἔπειτα ἐπὶ συννοίας γενόμενον, προσφύντα βούλεσθαι τὰ τοῖν ποδοῖν ἴχνη καταφιλεῖν. ἀι ἀι τῆς ἀγερωχίας, νῦν ἐμὲ μὴ ἐπιθυμεῖν θέρμων, ἢ κυάμων, ἢ ἀθάρας, ἀλλ' οὕτως ὑπερμαζᾶν, καὶ τῶν ἀνεφίκτων ἐρᾶν. καταλεύσατέ με πάντες εἰς ταυτὸν συνελθόντες, πρινὴ ριθῆναι τοῖς πόθοις, καὶ γένεσθω μοι τύμβος ἐρωτικὸς ὁ τῶν λιθιδίων κολωνός.

DIPSAPHAUSILYPUS PLACENTAMYONI. LXVII.

NEurida conſpicatus, canephoram virginem, pulchris ulnis præditam pulchrisque digitis, acie oculorum coruſcantem, proceram & boni coloris, cujus genæ nitent; ita exarſi in amorem, ut, oblitus qui ſim, accurrens voluerim ſuaviari os: deinde mecum rem reputans, adhæreſcens cupiverim pedum veſtigia deoſculari. Heu heu proterviam! mene jam non deſiderare lupinos, aut fabas, aut pultem: verùm ita ſaturitate eſſe ebrium, ut incomprehenſibilia amem! Obruite me lapidibus omnes in unum congreſſi, priusquam contabeſcam deſiderio, & fiat mihi tumulus amatorius lapillorum collis.

Τ' ΑΤ'ΔΕΙΠΝΟΣ Α'ΡΙΣΤΟΚ'ΟΡΑΚΙ.

Θεοὶ μάκαρες, ἱλήκοιτε καὶ ἐυμενεῖς εἴητε. οἷον ἀπέφυγον κίνδυνον, τῶν τρισκαταράτων ἑρανιστῶν λέβητά μοι ζέοντα ὕδατος ἐπιχέαι βουληθέντων. ἰδὼν γὰρ πόῤῥωθεν ἐυτρεπεῖς, ἀπεπήδησα· οἱ δὲ ἀπροβουλεύτως ἐξέχεον, καὶ τὸ θερμὸν ἐπιῤῥυὲν Βαθύλῳ τῷ οἰνοχοοῦντι παιδὶ, ψιλὸν εἰργάσαντο. τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσύρη τὸ δέρμα, καὶ φλυκτάινας ἐπινωτίους ἐξήνθησε. τίς ἄρα μοι δαιμόνων Ε'πίκουρος ἐγένετο. μή ποτε οἱ σωτῆρες ἄνακτες ὡς Σιμωνίδην τὸν Λεωπρεποῦς τοῦ Κρανωνίου, καὶ μὲ τῶν τοῦ πυρὸς κραυνῶν ἐξήρπασαν.

HEDYDIPNUS ARISTOCORACI. LXVIII.

DIi beati! propitii & benigni ſitis. Quale effugi periculum ab iſtis execrabiliſſimis epulonibus! qui lebetem mihi ferventem cum aqua ſuperfundere voluerunt. cùm enim viderem â longinquo paratos, abſilui; at illi inconſultè effundebant, & fervor fluens illapſus Bathyllo pocillatori puero, glabrum eum fecit. à capite enim detracta ei eſt cutis, & puſtulas in dorſo pullulantes emiſit. Quisnam verò deorum mihi auxiliator fuit? numquid Soſpitatores *Dioſcuri*, ut Simonidem Leoprepis F. ex Cranonio convivio, & me ex ignis fluore eripuerunt?

ΤΡΙΚΤΙΝΟΣΑΡΑΞ ΓΛΩΣΣΟΤΡΑΠΕΖΩι.

Ἐξηγόρευσα Μνησιλόχῳ τῷ Παιανιεῖ τὴν τῆς γαμετῆς ἀσέλγειαν. καὶ ὃς, δέον βασανίσαι, διερευνᾶν τε τὸ πρᾶγμα ποικίλως, ὄρκῳ τὸ πᾶν, ὁ χρυσοῦς, ἐπέτρεψεν. ἀγαγοῦσα οὖν αὐτὸν ἡ γυνὴ εἰς τὸ Καλλίχωρον τὸ ἐν Ἐλευσῖνι φρέαρ, ἀπωμόσατο, καὶ ἀπεδύσατο τὴν αἰτίαν. καὶ ὁ μὲν ἀμηχέπη πέπεισται, καὶ τὴν ὑποψίαν ἀπέβαλεν· ἐγὼ δὲ τὴν φλυαρὰν γλῶτταν ἀποτέμνειν ὀρράκῳ σενεδίῳ τοῖς βουλομένοις ἕτοιμός εἰμι παρέχειν.**

ΛΙΜΟΤΎΣΤΗΣ ΘΡΑΣΟΚΤΑΟΙΜΩι.

Κορύδωνι τῷ γεωργῷ συνήθης ἐπιεικῶς ἦν. καὶ τὰ πολλὰ ἐξεχεῖτο ἐν ἐμοὶ τῷ γέλωτι, Ἀττικῆς κωμῳδίας καὶ ξένης· ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας

TRICHINOSARAX GLOSSOTRAPEZO. LXIX.

ENunciavi Mneſilocho Pæanienſi uxoris ſuæ impudicitiam. atque is, cùm debuiſſet exquirere perſcrutarique negotium variis modis; jurijurando omnem rem, homo bellus, commiſit. Cùm igitur duxiſſet eum mulier ad Callichorum in Eleuſine puteum, dejeravit & exuit crimen. atque ille quidem quodammodo perſuaſus eſt, & ſuſpicionem abjecit. ego autem garrulam hanc linguam abſcindendam teſtà Tenediâ, iis qui volunt, paratus ſum præbere.

LIMOPYSTES THRASOCYDOEMO. LXX.

COrydoni agricolæ conſuetudine conjunctus mediocriter eram: & plerumque effundebatur ſuper me in riſum, quòd eſſet Atticæ dica-

ἐπαίων. τοῦτον ἰδὼν, ἅρμαιον ᾠήθην, εἰ τῶν κατὰ ἄστυ πραγμάτων ἀπαλλαγείς, εἰς τὸν ἀγρὸν βαδίζοιμι, καὶ συνεσοίμην ἀνδρὶ φίλῳ, γεωργῷ ἀπράγμονι καὶ ἐργάτῃ. οὐκ ἐκ δικαστηρίων, οὐδὲ ἐκ τοῦ σείειν κατὰ ἀγορὰν ἀδίκους ἐπινοοῦντι πόρους, ἀλλὰ γῆθεν ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν ἔχειν. καὶ δῆτα διανοηθεὶς ταῦθ' οὕτω δρᾷν, ᾠκειωσάμην τὸν Κορύδωνα. καὶ σείλας ἐμαυτὸν ἀγριπῶς, νάκος ἐναψάμενος, καὶ ὑμενύην λαβὼν, αὐτοσκαπανεὺς ἐδόκουν. ἕως μὲν οὖν ἐν παιδιᾷς μέρει ἔπραττον ταῦτα, ἀνεκτὸς ἦν. καὶ μεγάλα ἀποκερδάνειν ᾠόμην, ὕβρεων καὶ ῥαπισμάτων, καὶ τῆς περὶ τὰ ἐδώδιμα τῶν πλουσίων ἀνισότητος ἀπηλλαγμένος. ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς καθημέραν συνηθείας, ἐξ ἐπιταγῆς ἐπράττετο τοῦργον, καὶ ἔδει πάντως ἢ ἀροῦν, ἢ Φελλέα

citatis, & inſolentioris quàm pro captu ruſticanorum, intelligens. Hunc conſpicatus, Mercuriale lucrum credidi, ſi ab urbanis moleſtiis liber, rus me conferrem, & eſſem apud hominem amicum agricolam, tranquillum, operarium: non ex judiciis, neque ex calumniando per forum, iujuſtos machinantem quæſtus, ſed ex terra expectantem fructus percipiendos. & ſanè in animo conſtitutum habens hæc ita facere, familiarius mihi conciliavi Corydonem: cumque exornaſſem meipſum ruſticanum in modum, pelliceo aptato, & ligone ſumpto, verus foſſor videbar. Equidem quamdiu inſtar joci faciebam hæc, tolerabilis eram, & magnum operæ pretium me ferre putabam, quòd eſſem à contumeliis & alapis, & ab inæqualitate divitum circa cibos, liberatus; poſtquam verò ex quotidiana conſuetudine pro imperio res agebatur, & debebam utique aut arare, aut ſalebras expur-

ἐκ-

ἐκκαθάιρειν, ἢ γύρους περισκάπτειν καὶ τοῖς βόθροις ἐμφυτεύειν· οὐκ ἔτ' ἀνασχετὸς ἡ διατριβή. ἀλλά μοι μετέμελε τῆς ἀλόγου πράξεως, καὶ τὴν πόλιν ἐπόθουν. ἐλθὼν οὖν ἐπὶ μήκιστον χρόνον, οὔτε ἴδ' ὁμοίως δεκτὸς, οὐδὲ χαρίεις ἐδόκουν· ἀλλά τις ὄρειος καὶ τραχὺς καὶ ἀπηχής. ὥστε αἱ μὲν οἰκίαι τῶν πλουσίων πᾶσάι μοι λοιπὸν ἀπεκέκλειντο. ὁ δὲ λιμὸς τὴν γαστέρα ἐθυροκόπει. ἐγὼ δὲ αὖος ὢν ὑπὸ τῆς τῶν ἀναγκάιων ἐνδείας, λῃσταῖς τισὶ Μεγαρικοῖς, οἳ περὶ τὰς Σκειρωνίδας τοῖς ὁδοιπόροις ἐνεδρεύουσιν, ἐκοινώνησα. ἔνθεν ὁ βίος μοι ἀργὸς ἐξ ἀδικίας πορίζεται. εἰ δὲ λήσω ταῦτα ποιῶν ἢ μὴ, ἄδηλον. δέδια δὲ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ βίου. εἰώθασι γὰρ αἱ τοιαῦται μεταβολαὶ οὐκ εἰς τὸ ζῆν, ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν καταφέρειν.

gare, aut gyros fodere & ſcrobibus plantas mandare: non amplius toleranda hæc manſio *erat*; ſed me pœnitebat ſtulti facti, & urbem deſiderabam. Cùm igitur *eò* veniſſem longo pòſt tempore, non amplius æque acceptus, neque lepidus videbar: verùm montanus aliquis & aſper & abſonus. itaque ædes quidèm divitum omnes mihi jam clauſæ erant, fames autem ventrem pulſabat. ego autem ſiccus præ rerum neceſſariarum inopia, latronibus quibusdam Megaricis qui circa Scironidas *petras* viatoribus inſidiantur, me ſocium addidi: unde victus mihi ſine labore acquiritur. An verò in occulto manſurus ſim hæc faciens, vel non, incertum: timeo autem mutationem vitæ; ſolent enim tales mutationes non ad vitam, ſed ad interitum inclinare.

ΦΙΛΑΠΟΡΟΣ ΨΙΧΟΜΑΧΩι.

Ἀλεξιφάνης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς θεασάμενός με πρὸς τὰς ἐν συμποσίοις παροινίας, λαβὼν καθ' ἑαυτὸν, πρῶτα μὲν ἐνουθέτει, μὴ τοιαῦτα ἐπιτηδεύειν ἐξ ὧν ὕβρις τὸ τέλος. ἔπειτα τοῦ φρονήματος ὡς ἔχοιμι διὰ βραχέων ἀποπειραθείς, τῷ χορῷ τῶν κωμικῶν συλλαμβάνει. ἐκ τοῦδε τραφησόμενον ἔφασκε καὶ ἐμέ. ἐκέλευεν οὖν ἐκμαθόντα Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι τὸ τοῦ οἰκέτου σχῆμα ἀναλαβόντα, τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δράματος ὑποκρίνασθαι. ἐγὼ δὲ ἡδὺ τῷ καιρῷ καὶ φύσιν καὶ ἐπιτήδευσιν μεταβαλών, δύσκολός τις καὶ δυσμαθὴς ἐφαινόμην. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἦν ἑτέρως πράττειν, τὸ δρᾶμα ἐξέμαθον. καὶ μελέτην ἀσκήσει ῥώσας, ἕτοιμός εἰμι τῷ χορῷ συντελεῖν. σὺ δὲ ἡμῖν μετὰ τῶν

PHILAPORUS PSICHOMACHO. LXXI.

LExiphanes ille Comœdiarum Poëta cùm vidisset me inter eas quas in conviviis temulenti faciunt injurias; assumptum ad se, primò quidem monebat ne talia sectarer ex quibus contumelia denique existit: deinde ingenio quali præditus essem, paucis experimentô captô, in gregem Comicum recepit; ex ea re autem alimenta habiturum ajebat & me. jubebat igitur, ut, ubi satis didicissem, Liberalibus insequentibus, servi habitu assumpto, partem illam Fabulæ agerem. ego autem qui eo tempore cùm jam serum est, & naturam & institutum mutaveram, incommodus homo & indocibilis videbar. sed cùm non liceret aliter facere, Fabulam edidici, & postquam meditationem exercitatione firmavi, paratus sum ut gregi contribuar. Tu verò nobis,

συνήθων ἐπίσειε τοὺς κρότους, ἵνα κἄν τι λάθωμεν ἀποσφαλέντες, μὴ λάβῃ χώραν τὰ ὀστικὰ μειράκια κλώζειν ἢ συρίττειν· ἀλλ' ὁ τῶν ἐπάνων κρότος τὸν θροῦν τῶν σκωμμάτων παραλύσῃ.

ΟΙΝΟΧΑΙΡΩΝ ΡΑΦΑΝΟΧΟΡΤΑΣΩΝ.

Οὐχ οὕτως οἱ τοὺς Ἑρμᾶς περικόψαντες, ἢ τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν, ὡς ἐγὼ, εἰς χεῖρας ἐμπεσὼν ὦ θεοὶ τῆς μιαρωτάτης Φανομάχης. ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τὸν ἑαυτῆς προσκείμενον τῇ Ἰωνικῇ παιδίσκῃ, τῇ τὰς σφαίρας ἀναῤῥιπτούσῃ καὶ τὰς λαμπάδας περιδινούσῃ, ὑπετόπησεν ἐμὲ πρόξενον εἶναι τῆς κοινωνίας. καὶ διὰ τῶν οἰκετῶν ἀναρπάσασα, παρὰ χρῆμα μὲν ἐν κυσοδόχῃ δήσω-

unà cum familiaribus, intenta plausus, ut, etiamsi nonnihil per imprudentiam titubaverimus, non inveniant locum urbici adolescentes ad explodendum & sibilandum; sed plausus ex laudationibus, tumultum cavillationum dissolvat.

OENOCHÆRON RAPHANOCHORTASO. LXXII.

NOn sic ii qui Hermas truncarunt, aut Deæ Eleusiniæ mysteria profanarunt, capitale judicium substituerunt, ut ego, in manus delapsus, ô dii! illius sceleratissimæ Phanomachæ. Cùm enim cognovisset suum *maritum* adhærere Ionicæ illi puellæ, quæ pilas subjectat, & lampadas circumversat; suspicata est me conciliatorem esse consuetudinis: & per famulos abreptum, tunc quidem statim vinculis constrictum tenuit; po-

σα κατέσχεν, εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ παρὰ τὸν ἑαυτῆς ἦγε πατέρα, τὸν σκυθρωπὸν Κλεαίνετον, ὃς τανῦν δὴ ταῦτα πρωτεύει τοῦ συνεδρίου, καὶ εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. ἀλλ' ὅταν τινὰ θέλωσιν οἱ θεοὶ σώζεσθαι, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων. ὡς κἀμὲ τοῦ τριχαρήνου κυνὸς, ὃν Φάσιν ἐφεστάναι ταῖς Ταρταρίαις πύλαις, ἐξήρπασαν. οὐκ ἔφθη γὰρ τὰ κατ' ἐμὲ ὁ δεινὸς ἐκεῖνος πρεσβύτης τῇ βουλῇ κοινούμενος, καὶ ἠπιάλῃ συσχεθεὶς, εἰς τὴν ἕω ἀπέψυξε. καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται, πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἰκοι παρασκευαζομένων. ἐγὼ δὲ οἷον ποδῶν εἶχον, ᾠχόμην. καὶ σώζομαι οὐχ ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀτλαντίδος Μάιας παιδὸς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ποδῶν καὶ τοῦ τολμήματος, τὴν ἐλευθέραν πορίσας ἀτραπόν.
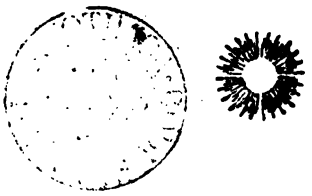
ſtridie autem ad ſuum duxit patrem, ad tetricum illum Cleænetum, qui hoc tempore primarius eſt Synedrii, & ad ipſum Areopagitæ reſpiciunt. Sed quando aliquem volunt dii ſervatum, etiam ex ipſo barathro retrahunt: uti & me à tricipiti cane, quem ajunt præpoſitum eſſe Tartareis portis, eripuerunt. Vix enim rem de me acris ille ſenex cum Senatu communicaverat, & febri correptus, mane expiravit. atque ille quidem porrectim jacet: ad exequias domeſticis ſe præparantibus; ego autem ſicut pedibus valebam, aufugiebam: & incolumis ſervor, non ab Atlantidis Majæ filio: ſed per pedes & audaciam meam, liberô partô itinere.